

ΖΗΝΟΒΙΑ-ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΙΑΠΗ

ΤΑ
ΟΝΕΙΡΑ
ΤΗΣ
ΜΥΡΙΑΜ

Γλαρόλυκοι

Ζηνοβία-Χριστίνα Λιάπη

"Τα όνειρα της Μύριαμ"

Επιμέλεια: Μάρω Κατσή

Εικονογράφηση: Αλεξάνδρα Κατσινέλου

Σελιδοποίηση: Χρήστος Κουλαξίζης

Άδεια χρήσης: Creative Commons BY-NC-SA 4.0

(Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή)

Ανεξάρτητες Εκδόσεις Γλαρόλυκοι

Δεκέμβριος 2023, έκδοση 1η

ISBN: 978-618-5775-20-9

Όταν η αστερόσκονη κατακάτσει
και το σύμπαν βρεθεί και πάλι σε αρμονία,
τότε θα γίνουμε και πάλι ίσοι...
άνθρωποι και ζώα.

ΙΔΡΩΤΑΣ

«Πφφ, τι βουβάλι!» Μουρμούρισε, ενώ καθόταν με τα πόδια ψηλά στα κάγκελα της βεράντας με το ολοκαίνουριο βιβλίο μαθηματικών στην αγκαλιά της. Ήταν περίοδος εξετάσεων, αλλά για κάποιο μαγικό λόγο το βιβλίο των μαθηματικών είχε παραμείνει άθικτο. Και η Μύριαμ το μόνο που μπορούσε να κάνει εκείνη την ώρα ήταν να κουτσομπολεύει τους γείτονες. Καλοκαίρι, ζέστη, μόνη στο σπίτι και οι δικοί της περίμεναν πως θα ασχοληθεί με τις εξετάσεις.

Ο γιγαντιαίος γείτονας κατέβηκε από το τοσοδούλι για τα κυβικά του αμάξι και η Μύριαμ σχεδόν το άκουσε να βογκάει. «Μα γιατί ένας τόσο χοντρός έχει τόσο μικρό αμάξι; Φαντάσου πώς θα είναι τα παιδιά του, αν έχει!», συνέχισε τη μουρμούρα και την άδικη κριτική. Ενδόμυχα δεν της άρεσε αυτό που έκανε. Σίγουρα θα τη σκότωνε, αν αντιλαμβανόταν πως κάποιος το έκανε για εκείνη. Καμιά δεκαεπτάχρονη δε θα άντεχε τέτοια κριτική, κι ας ήταν ψέμα.

Δεν ήταν πολλά χρόνια στην πολυκατοικία, αλλά τον γείτονα του απέναντι διαμερίσματος με την πελώρια κοιλιά τον είχε προσέξει, ήθελε-δεν ήθελε. Μια φορά έτυχε να μουν μαζί στο ασανσέρ κιόλας. Ήθελε να ανοίξει η γη να την καταπιεί. Ή μάλλον να κοπούν τα

καλώδια του ασανσέρ από το βάρος να ησυχάσει μια για πάντα από την αμηχανία της. Μπαίνοντας αυτός μουγγός και ανέκφραστος με ένα παχύ μουστάκι που κάλυπτε ολάκερο το κάτω μέρος του προσώπου του, έπιασε σχεδόν όλο το χώρο αφήνοντας για τη Μύριαμ τόσο, ίσα για να πατήσσει το κουμπί. Ούτε χαιρέτησε, ούτε ανέπνεε. Σάμπως κι εκείνος έκανε καμιά προσπάθεια επικοινωνίας; Οι δυο όροφοι της φάνηκαν 20 σαν να ανέβαινε ουρανοξύστη. *«Από αύριο μόνο με τις σκάλες. Να χάσω και κανένα κιλό»*, ορκίστηκε από μέσα της. Θυμήθηκε όλη αυτή τη σκηνή που είχε γίνει πριν λίγες μέρες και διαολίστηκε περισσότερο. *«Όπως το 'πα. Φαντάσου πώς θα είναι τα παιδιά του!»*

Κοιτάει άθελά της το ρολόι και πετάγεται ρίχνοντας κάτω το βιβλίο. *«Ωχ, ο Άντυ θα με σκοτώσει. Τα κορίτσια θα έχουν ήδη φτάσει!»* μονολογεί, καθώς σηκώνεται. Αρπάζει ένα άλλο βιβλίο από το γραφείο της, βάζει άτσαλα τα σταράκια, για σουτιέν ούτε λόγος, πιάνει ατσούμπαλα ψηλά τα μαλλιά της, τραβάει χαμηλά κάτω από τον αφαλό τη φόρμα της και ισιώνει το φανελάκι. Ραντεβού στο μπασκετάκι με τα παιδιά. Τουλάχιστον να ξέρουν πως είναι αδιάβαστοι όλοι μαζί. Έχει μαζί και το βιβλίο της για ξεκάρφωμα.

Τραβάει με φόρα τα κλειδιά πίσω από την πόρτα και βγαίνει με την ίδια φόρα έξω, προτού κοκκαλώσει.

Η πόρτα του... βουβαλίσσιου γείτονα ήταν ανοιχτή και ένας άντρας περίμενε εκεί κοιτώντας προς το μέρος της. Άντρας. Δε θα τον έλεγες άντρα. Δε θα τον έλεγες, όμως, ούτε και αγόρι. Μετά από λίγη σκέψη θα τον έλεγες απλά κούκλο. Τι έκανε, όμως, ένας τέτοιος κούκλος στο σπίτι του ρινόκερου απέναντι ακριβώς από το δικό της; Μήπως είχε προσλάβει γυμναστή; Μήπως ήταν ο υδραυλικός; Μήπως κοίταζε λάθος σπίτι; Μήπως απλά ζαλιζόταν; Ξυπόλητος και γυμνόστηθος χωρίς καμιά ντροπή, με παρόμοια φόρμα το ίδιο κατεβασμένη μέχρι κάτω από τον αφαλό, μαύρα βρεγμένα μαλλιά τραβηγμένα προς τα πίσω και ένα μεγάλο δράκο χαραγμένο στο στήθος του ακριβώς πάνω από την καρδιά του. Τα χείλη του κράταγαν χαλαρά ένα τσιγάρο με την ίδια εμπειρία και άνεση, που θα μπορούσαν να φιλήσουν κάθε σημείο του κορμιού μιας γυναίκας. Τα χέρια του στις τσέπες. Δεν τη χαιρέτησε, αλλά ούτε την αγνόησε. Της φάνηκε σαν να την περίμενε να βγει από την πόρτα. Εννοείται πως όλα αυτά η Μύριαμ τα ανέλυσε και τα σκέφτηκε μετά γεμίζοντας αρκετές σελίδες του ημερολογίου της.

«Γαμώτο!» Ήξερε πως το ασανσέρ ήταν χαλασμένο και έπρεπε να περάσει από μπροστά του, για να κατέβει. Και τι να κάνει; Να χαιρετήσει; Έναν άγνωστο; Ή να το παίξει με υφάκι και να προσπεράσει; Μπα, ήξερε ότι δεν ήταν τέτοιος τύπος και δεν της έβγαινε κιόλας. *«Μα γιατί*

όλες οι δεκαεπτάχρονες να είναι ανασφαλείς για τα πάντα;» Προσπάθησε να μην αφήσει καμία από τις σκέψεις της να αποκαλυφθεί ή τουλάχιστον αποφάσισε να καταφέρει να μη γίνει ρεζίλι ρίχνοντας τίποτα μπροστά του.

Γύρισε να κλειδώσει την πόρτα, για να κερδίσει μερικά δευτερόλεπτα και να συγκεντρωθεί, ενώ θα μπορούσε απλά να την τραβήξει. Δεν πήγαινε δα και τόσο μακριά. Με πλήρη αυτοέλεγχο κλειδώνει και γυρνάει προς το μέρος της σκάλας. Με μαεστρική ακρίβεια, όμως, εκείνη τη στιγμή ανοίγει διάπλατα η πόρτα του «χαλασμένου» ασανσέρ βγάζοντας από μέσα τον ρινόκερο και συναντώντας ακριβώς το κεφάλι της Μύριαμ.

«Ωχ!» Πρόλαβε να πει, ενώ με αργές κινήσεις ο... ρινόκερος βγαίνει από μέσα σαν εμίρης που μπαίνει στο χαγιάτι του.

«Ρε πατέρα, τη σκότωσες την κοπέλα!» Ο Ίωνας τρέχει να δει και ο πατέρας του μόλις κατάλαβε το ατύχημα, κλείνει αμέσως την πόρτα.

«Συγγνώμη κορίτσι μου. Μα το σκέφτηκαν πολύ να βάλουν το ασανσέρ μπροστά στην πόρτα σας;»

«Μα νόμιζα ότι ήταν χαλασμένο», κάνει η Μύριαμ κρατώντας το κεφάλι της.

Ο Ίωνας είχε τρέξει αμέσως κοντά της παραμερίζοντας τον πατέρα του που κοίταγε σαν χαμένος.

«Είσαι καλά; Για να δω...» Της λέει προσπαθώντας να ελέγξει το κεφάλι της.

«Όχι, όχι! Είμαι μια χαρά νομίζω. Μην ανησυχείς. Αν δεν έχει ματώσει, είμαι μια χαρά». Του απαντάει ζαλισμένη όχι από το χτύπημα, αλλά από μια ανεπαίσθητη και τόσο καινούρια μυρωδιά που την πλημμύρισε. Μάλλον ήταν από τον ελαφρύ ιδρώτα του. Το τατουάζ του ήταν ακόμα πιο υπέροχο από κοντά, μπορούσε να δει τις χαραγματιές του και η μυρωδιά του τσιγάρου δεν κάλυπτε καθόλου εκείνη του κορμιού του. *«Μα γιατί τα σκέφτομαι όλα αυτά; Μήπως όντως έχω χτυπήσει; Μήπως καλύτερα να πάω στο νοσοκομείο ή μήπως να κάνω καλύτερα ότι λιποθυμάω;»* σκεφτόταν απορημένη σε δευτερόλεπτα για το πού ήταν κρυμμένες τέτοιες πονηρούτσικες σκέψεις και παρατηρήσεις ακριβείας στο -κατά τα άλλα- ρομαντικό μυαλουδάκι της.

Το μυαλουδάκι της, όμως, επανήλθε απότομα ακούγοντας τη φωνή του πατέρα της που μόλις είχε ανέβει τα σκαλιά.

«Καλησπέρα. Μύριαμ τι έγινε;» Είπε αργά προς όλους, αλλά το βλέμμα του καρφωμένο στη Μύριαμ.

«Καλησπέρα, κυρ-Θέμη, η κόρη σου τράκαρε με το ασανσέρ», απαντάει ο ρινόκερος γελώντας κάτω από τη μουστάκα.

«Και ο γιος σου τι κάνει; Της δίνει τις πρώτες βοήθειες;» Απαντάει ενοχλημένος που κάποιος τόλμησε να ακουμπήσει τη μονάκριβή του.

«Οκ, καλύτερα να μην μπερδεύω τους γονείς με τα παιδιά. Ίσως να είναι και υιοθετημένος. Άουτς! Τελικά πονάω λιγάκι...» Έλεγε η Μύριαμ από μέσα της, ενώ προσπαθούσε να συνέλθει από όλο το σκηνικό. Το παρεάκι διαλύθηκε αμέσως, ενώ ο Ίωνας πρόλαβε να στείλει μία άφωνη «συγγνώμη» στη Μύριαμ κάνοντάς τη να κοκκινίσει παράφορα.

Οι πόρτες έκλεισαν, μα οι καρδιές άνοιξαν. Το ραντεβού στο μπασκετάκι ακυρώθηκε και η Μύριαμ επέστρεψε αναγκαστικά στο δωμάτιό της να ηρεμήσει και υποθετικά να διαβάσει. Ναι, αυτό. Α, μόνο που κάτω από το μαξιλάρι της ήταν το ημερολόγιό της. Το εξομολογητήριό της. Ναι, έμοιαζε γελοία κρυψώνα, μόνο που δεν ήταν. Η μητέρα της το είχε διαβάσει τόσες πολλές φορές που νόμιζε πως τα είχε διαβάσει όλα και πλέον δεν ασχολούταν. Μετά την αποψινή καταγραφή, όμως, η Μύριαμ το πήρε από εκεί και το έκρυψε πραγματικά.

Και μετά χτύπησε ο τυφώνας «Εξετάσεις». Με ακόμη περισσότερη ζέση, διάσπαρτους οικογενειακούς καυγάδες για τα μαθήματα, μπόλικη βαρεμάρα, αλλά η Μύριαμ έπρεπε κάποια στιγμή να το πάρει απόφαση και να διαβάσει λίγο. Έστω για να περάσει την τάξη. Δεν είχε νόημα να χάσει ένα χρόνο από τη ζωή της, για να κάνει τα ίδια πράγματα, αλλά ούτε να χάσει ένα χρόνο που θα την κρατούσε μακριά από τα σχέδιά της. Άσχετα αν θα περνούσε ή όχι σε κάποιο πανεπιστήμιο, ήξερε τι ήθελε να κάνει.

Το πρόγραμμα ανταλλαγής μαθητών που είχε βρει στην Αγγλία δε θα το έχανε με τίποτα. Θα ξεκινούσε εκεί, θα έκανε αίτηση για υποτροφία και με μια παράλληλη δουλειά θα ξεκινούσε τις σπουδές της στη γλωσσολογία. Ήλπιζε και σε μια μικρή βοήθεια από το σπίτι, αλλά αυτό το είχε τελείως στα μετόπισθεν. Πάντα βασιζόταν στις δυνάμεις της και έτσι θα έκανε και τώρα. Βέβαια, δεν το απεδείκνυε και πολύ με τους βαθμούς της, αλλά δεν ήταν ότι δεν είχε σχέδια και στόχους ή δεν της άρεσε το διάβασμα. Απλά ήθελε να τελειώνει με το σχολείο. Τόσα χρόνια ίδιοι μαθητές, ίδιοι καθηγητές, ίδιοι παπαγάλοι, στείρα θρανία Ελληνικής Παιδείας. Ανεξήγητα γεγονότα που κανείς δεν είχε τη διάθεση και την υπομονή να τους εξηγήσει. Ανυπομονούσε να ξεκινήσει τις σπουδές της. Να μπει σε έναν κόσμο που το διάβασμα είχε νόημα για

την ίδια, αλλά και για τους βαθμούς του πτυχίου της. Να ανακαλύψει μόνη της τη χαρά της γνώσης.

Έτσι πέρασε γρήγορα ένας καυτός Ιούνιος. Πρωί σχολείο για γράψιμο, μετά πίσω για διάβασμα. Το μπασκετάκι ερήμωσε. Κανείς δεν τολμούσε να αντιμιλήσει σε γονιό αυτόν τον καιρό. Ειδικά όσοι είχαν λερωμένη τη φωλιά τους και κινδύνευαν να «μείνουν» και να δούνε παραλία μόνο με το κιάλι.

Είχε πάει σχεδόν 11 το πρωί και η Μύριαμ γύρναγε από το σχολείο. Μόλις είχε γράψει ιστορία. Μάλλον είχε γράψει μέτρια, αλλά στους δικούς της πάντα έλεγε «καλά» για όλα τα μαθήματα. Δε χώραγε πολλή συζήτηση το «καλά» και ξεγλιστρούσε εύκολα στο δωμάτιο, για να συνεχίσει το διάβασμα για το επόμενο μάθημα.

Ανέβηκε με τα σκαλιά, για να κάνει γρήγορα. Πεινούσε και δεν είχε φάει τίποτα, πριν φύγει για γράψιμο. Ευχόταν να είναι μόνη, για να μπορεί να οργώσει άνετα την κουζίνα και να το απολαύσει. Μόλις φτάνει στον δεύτερο όροφο ρίχνει άθελά της μια κλεφτή ματιά στη γειτονική της πόρτα. Κλειστή. Τον Ίωνα δεν τον είχε ξαναδεί από τότε που συγκρούστηκε τόσο άτσαλα με την πόρτα του ασανσέρ. Καλύτερα. Πώς θα επιζούσε μετά από τέτοια ντροπή; Και σε τι θα ήλπιζε έτσι κι αλλιώς;

Αυτός πρέπει να την πέρναγε τουλάχιστον 10 χρόνια. Φαντάρος, της είχε πει σε κάποια άσχετη στιγμή η μητέρα της. Τι περίμενε; Πως θα τα «φτιάξουν»; Αυτός σίγουρα θα γέλαγε και μόνο που θα την ξαναέβλεπε. Πόσο μάλλον να σκεφτόταν να τα φτιάξει με ένα σκολιαρόπαιδο. «Όχι. Καλύτερα έτσι...» Σκέφτεται και μπαίνει αποφασιστικά στο σπίτι της, ενώ όλες οι αισθήσεις της αφουγκράζονταν κάθε κίνηση που θα μπορούσε να προκληθεί από απέναντι. Καμία τύχη. Μπαίνει μέσα και κλειδώνει.

Τελευταία μέρα εξετάσεων η επόμενη και το απόγευμα θα το γιόρταζαν στο μπασκετάκι. Όλοι έγραφαν γρήγορα και έφυγαν για τα σπίτια τους. Ήταν καλά παιδιά όλο αυτό το διάστημα και δεν πίστευαν πως θα τους αρνιόντουσαν μια τελευταία μάζωξη στο αγαπημένο τους μέρος, πριν βγουν οι βαθμοί και πέσουν κεφάλια. Η Μύριαμ τουλάχιστον την πήρε τη συγκατάθεση και δεν κρατιόταν. Είπαν να έχει σουρουπώσει και λίγο, μπας και πιουν καμιά μπυρίτσα στα κρυφά ή κάνουν κανένα τσιγάρο, χωρίς να προλάβει να τους δει κανένας γνωστός περαστικός και έχουν επιπλέον μπλεξίματα και τιμωρίες.

Ως συνήθως είχε αργήσει, αλλά δεν την ένοιαζε πολύ. Ήταν χαλαρή συνάντηση και έτσι κι αλλιώς θα τους έπαχνε μέσα στα σκοτάδια. Άλλους να φιλιούνται, άλλους να κάνουν φάρσες με τα κινητά ή να τα πίνουν με

τους κολλητούς. Στέγνωσε από το μπάνιο και στάθηκε με το αιώνιο ανικανοποίητο βλέμμα του «δεν έχω τι να φορέσω» μπροστά στην ντουλάπα της. Είπε να μην εκνευριστεί και αποφάσισε να το γιορτάσει φορώντας το πρώτο ελαφρύ φορεματάκι του καλοκαιριού. Με τις τόσες φόρμες ένωσε σχεδόν γυμνή, όταν το φόρεσε, αλλά της άρεσε η αέρινη αίσθηση. Έβαλε και σουτιέν. Για να είναι σίγουρη. Μαλλιά αφημένα αυτή τη φορά, πεδιλάκια αρχαϊκά, γρήγορο ροζ πέραςμα στα χείλη και ένα ελαφρύ άρωμα.

Είχε νυχτώσει για τα καλά πλέον έξω. Χαιρετάει βιαστικά με το τσαντάκι περαστό, βουτάει τα κλειδιά και κατεβαίνει τις σκάλες. Καθρεφτίζεται ικανοποιημένη στην είσοδο της πολυκατοικίας και ανοίγει την πόρτα. Μια μηχανή παρκάρει εκείνη την ώρα και ένας άντρας με κράνος κατεβαίνει μπροστά της. Χωρίς να δώσει σημασία, ακούει την πόρτα της εισόδου να κλείνει πίσω της και τραβάει προς το μπασκετάκι.

«Πώς είναι το κεφάλι σου;» Ακούει να της λέει ο άνδρας της μηχανής.

Ο Ίωνας είχε βγάλει το κράνος και της χαμογελούσε. Η Μύριαμ κόβει τη φούρια της και γυρνάει να δει. Το θέαμα ήταν χειρότερα ακαταμάχητο από την περασμένη φορά. Ντυμένος στα μαύρα με ένα χοντρό μπουφάν

μηχανής, άσπρο χαλαρό t-shirt να φέγγει αχνά από μέσα και ακουμπισμένος ελαφρά επάνω της, είχε ανάψει κιάλας τσιγάρο. Η κλασική συνταγή που θα παρέλυε κάθε έφηβη που νομίζει πως πλέον είναι γυναίκα.

«Α, καλά Ίωνα. Μια χαρά!» Του απαντάει. *«Φτου! Μα έπρεπε να πω το όνομά του; Αυτός δεν ξέρει το δικό μου. Τώρα θα έχει καταλάβει πως έχω ρωτήσει γι' αυτόν. Λες να με είδε που καθρεφτιζόμουν; Μα να μην κάνω τίποτα σωστά; Καλά, ας το ξεπεράσω κι ας τελειώνω γρήγορα, για να φύγω όσο αντέχω ακόμα»*, λέει από μέσα της.

«Χαίρομαι! Μύριαμ σε λένε, σωστά;» Είχε ρωτήσει την κόρη της γειτόνισσας στον πρώτο, προτού φύγει την πρώτη φορά για την Κρήτη.

«Μμ, ναι», του απάντησε ντροπαλά, ενώ χαμογέλασε αυτάρεσκα από μέσα σκεπτόμενη σε δευτερόλεπτα πως και αυτός μάλλον ρώτησε για εκείνη αφού ήξερε το όνομά της.

«Πας βολτίτσα;»

«Ναι, θα συναντήσω κάτι φίλους εδώ στο μπασκετάκι.»

«Θες να σε πετάξω;»

Προτού προλάβει να αρνηθεί, ήταν ήδη επάνω στη μηχανή και πήγαιναν για το μπασκετάκι. Η καρδιά της

χτύπαγε σαν τρελή. Δεν πίστευε ότι είχε ανέβει σε μηχανή με έναν άγνωστο. Περίπου. Και με φόρεμα. Έτρεμε μη την δουν οι δικοί της και γίνει χαμός. Έτρεμε κι από την ταχύτητα, αλλά μόλις γκάζωσε λίγο και εξαφανίστηκαν από τη γωνία, πλέον δεν την ένοιαζε. Κρατήθηκε γερά από τη μέση του. Τι κρίμα το μπασκετάκι να είναι τόσο κοντά...

Όταν πλησίαζαν, ο Ίωνας σταμάτησε, μα δεν κατέβηκε από τη μηχανή. Δεν είχε σκοπό να την κατεβάσει. Δε θα την άφηνε. Από εκείνη την ημέρα που την είδε, είχε τρελαθεί. Αν δεν είχε ανοίξει την πόρτα να περιμένει τον πατέρα του, ίσως να μην την έβλεπε και ποτέ.

Υπηρετούσε στην Κρήτη και οι επισκέψεις του ήταν αναγκαστικά σπάνιες. Με την πρώτη άδεια που κατάφερε να πάρει, όμως, αυτή τη φορά γύρισε σφαίρα στην Αθήνα. Δεν πίστευε ότι τώρα του έσφιγγε τη μέση και ρούφαγε το άρωμά της. Με τις γυναίκες δεν είχε ποτέ του πρόβλημα και δεν ψαχνόταν. Έρχονταν εκείνες σε αυτόν. Τώρα, όμως, είχε πάθει κάτι διαφορετικό που δεν πίστευε ότι θα γινόταν μέσα σε λίγα λεπτά. Δεν ήξερε τι θα έκανε. Θα περίμενε στην πυλωτή μέχρι να περάσει, αν χρειαζόταν, ή θα κρυφοκοίταγε συνέχεια από το ματάκι της πόρτας, για να την ανοίξει τυχαία. Αλλά τίποτα από αυτά δε χρειάστηκε και χάρηκε πολύ. Είχε φτάσει το ίδιο πρωί και είχε μάθει από τη γειτονιά πως

ήταν η τελευταία μέρα εξετάσεων. Σίγουρα όλοι θα ήταν πολύ πιο χαλαροί.

«Φτάνουμε. Πού να σε αφήσω;» Τη ρωτάει διστακτικά και η Μύριαμ του απαντάει όπου θέλει με παρόμοιο δισταγμό. Αυτή η βόλτα δεν ήθελε να τελειώσει. Κανείς τους δεν ήθελε.

«Δεν έχεις ξανανέβει σε μηχανή έτσι;»

Δε χρειαζόταν να του απαντήσει αρνητικά, για να το καταλάβει.

«Αν είσαι φρόνιμο κορίτσι και βάλεις το δεύτερο κράνος, σε πάω μια βόλτα να μου πεις αν σου αρέσει και σε γυρνάω αργότερα στους φίλους σου» της λέει, ενώ ήδη είχε κατέβει και άνοιγε τη θήκη με το δεύτερο κράνος.

«Βολικό το δεύτερο κράνος, χμ;»

«Ναι, είναι της αδερφής μου», της απαντάει χαμογελώντας και καταλαβαίνοντας τα τσιμπήματα ζήλιας που τη διαπέρασαν.

Η Μύριαμ δεν πίστευε τι θείο δώρο εξετάσεων ήταν αυτό που της έτυχε. Το φόρεσε απαντώντας του με ένα χαμόγελο, που εκείνος θα προτιμούσε να ήταν φιλή. Τον αγκαλιάζει πάλι σφιχτά και φύγανε. Ακόμα κι αν η Μύριαμ δεν είχε ανέβει ποτέ της σε μηχανή,

καταλάβαινε τη μουσική της ταχύτητας και ένωνε τέλεια το κορμί της με του Ίωνα, ώστε η βόλτα να είναι ακόμη πιο απολαυστική.

Έφτασαν μέχρι τα λιμανάκια. Ήταν καθημερινή και δεν είχε τόσο κόσμο για καλοκαίρι. Η Μύριαμ είχε αρχίσει πλέον να κρυώνει και μόλις κατέβηκαν στην παραλία που διάλεξαν, ο Ίωνας την αγκάλιασε, για να τη ζεστάνει.

«Μμ, σε ευχαριστώ. Αν ήξερα ότι θα πήγαινα βόλτα με μηχανή, θα φόραγα κάτι παραπάνω».

Ανοίγει το μπουφάν του και τη χώνει μέσα. Τον αγκαλιάζει ανατρίχιασμένη και βάζει τα χέρια της κάτω από την μπλούζα του νιώθοντας όλη του την πλάτη. Κατάλαβε πως ανατρίχιασε κι εκείνος. Τα μαλλιά της ήταν ακόμη λίγο νωπά και τα χάιδεψε. Άρχισε να τη φιλάει στο κεφάλι κι εκείνη δεν κουνήθηκε. Κατέβηκε αργά προς το αφτί και σταμάτησε στο μάγουλο. Η Μύριαμ γυρνάει αργά και βρίσκει τα χείλη του. Φιλήθηκαν γρήγορα και χωρίς ανάσα. Θα μπορούσε να την έχει κάνει δική του εκείνη ακριβώς τη στιγμή επάνω στη μηχανή, αλλά δεν ήθελε, κι ας ήταν έτοιμο το παντελόνι του να εκραγεί. Δεν ήθελε να την αποπλανήσει. Δεν ήρθε από την Κρήτη μόνο για ένα πήδημα. Το φιλί της και μόνο τον είχε στείλει αλλού και τον τρέλαινε. Τη σταμάτησε, για να βρουνε να καθίσουν.

«Γιατί με κοιτάζεις έτσι υπεροπτικά και ακίνητα από την πόρτα;»

«Υπεροπτικά δεν σε κοίταγα. Ακίνητα ναι.»

«Γιατί;»

«Γιατί δεν πίστευα ότι θα πάθω αυτό που έπαθα με το κορίτσι της απέναντι πόρτας. Το κορίτσι με την ίδια φόρμα με τη δική μου και τα στραβοπιασμένα μαλλιά.»

«Ναι. Και μετά εξαφανίστηκες.»

«Εξαφανίστηκα, γιατί αλλιώς θα πήγαινα στρατοδικείο και δεν μπορούσα ακριβώς να σου αφήσω και μηνυματάκι κάτω από την πόρτα. Είχες και εξετάσεις έμαθα. Με την πρώτη άδεια, όμως, μπήκα στο πρώτο καράβι και ήρθα. Σήμερα το πρωί έφτασα. Έπρεπε να δω, αν αυτά που ένιωσα, ήταν ακόμη τόσο δυνατά. Αλλιώς θα τρελαινόμουν.»

Η Μύριαμ σκέφτηκε για δευτερόλεπτα τις εξετάσεις της, τα σχέδιά της, την πιθανή της αναχώρηση για εξωτερικό. Τον χρόνο που της έμενε, για να τελειώσει το σχολείο. Σκέφτηκε, όμως, πως κι εκείνη είχε παρόμοια συμπτώματα με τον Ίωνα. Μπορεί να μην είχε πολλές σχέσεις και εμπειρίες, αλλά πάντα εμπιστευόταν την καρδιά της. Μόνο έτσι ήθελε να πορεύεται.

Εκείνη τη στιγμή ο Ίωνας της πιάνει το χέρι και οι σκέψεις διαλύονται. «Ξέρω τι σκέφτεσαι. Τι θέλει ένας εικοσιπεντάρης μαζί μου... Πάντως όχι αυτό που νομίζεις». Η Μύριαμ δεν ήθελε να πούνε τίποτα άλλο. Καθισμένοι στην υγρή άμμο ο ένας απέναντι από τον άλλο, ανοίγει πάλι το μπουφάν του και χώνεται μέσα. Δεν ήθελε να χάσει ούτε δευτερόλεπτο από τον μαγικό ηλεκτρισμό της ατμόσφαιρας που συναγωνιζόταν τη δροσιά των κυμάτων, καλύπτοντας τις λέξεις και παρασύροντάς τις πολύ μακριά. Στην ακροθαλασσιά πας μόνο, για να νιώσεις. Όχι για να μιλήσεις. Και αυτοί οι δύο τώρα μόνο ένιωθαν.

Η νύχτα ήταν πολύ μικρή, για να τους χωρέσει. Μίλησαν ελάχιστα. Όχι γιατί είχαν άλλα πράγματα να κάνουν, αλλά γιατί δεν το χρειαζόνταν. Κανείς τους δεν ήθελε να κάνει έρωτα εκείνη τη στιγμή. Τα φιλιά τους -που έμοιαζαν με σφηνάκια νιτρογλυκερίνης- ήταν κάτι πολύ πιο καυλωτικό από το πήδημα που απλά ανέβαλλαν για άλλη μέρα. Μετά σιωπή. Χωμένοι ο ένας στην αγκαλιά του άλλου δεν ήθελαν να είναι πουθενά αλλού παρά μονάχα εκεί.

Ξημερώματα και η Μύριαμ κάποια στιγμή έπρεπε να γυρίσει στο σπίτι. Θα βρισκόντουσαν την επόμενη. Στην επιστροφή η Μύριαμ εκτός από το κράνος φόρεσε και το μπουφάν του Ίωνα. Προτού φτάσουν, έφαγαν κάτι στο

δρόμο, αντάλλαξαν νούμερα, είπαν καληνύχτα με μάτια και φιλιά και μετά χωρίστηκαν.

Την επόμενη μέρα ο Ίωνας έπρεπε πάλι να φύγει. Εκείνος έπρεπε να τελειώσει τη θητεία και εκείνη έπρεπε σίγουρα να γίνει 18. Δεν ήθελε να προκαλεί καταστάσεις, να παίζει βρώμικα. Αν ήταν η μοίρα τους, θα την ξαναέβλεπε. Μπορεί να ήταν 25, αλλά είχε μάθει καλύτερα. Αντρίκια. Μέχρι τότε, όμως, δε γινόταν και να μην της έχει πει πώς νιώθει. Δε γινόταν να μην την έχει ακουμπήσει, να μην την έχει φιλήσει.

«Φωτιά στο λιμάνι» η αναχώρησή του. Χωρίς υποσχέσεις. Χωρίς κλάματα. Κι ας έκλαψε πολύ η Μύριαμ στον μοναχικό δρόμο της επιστροφής. Και μέρες μετά μόνη της στο κρεβάτι. Της έκανε καλό, όμως. Η Μύριαμ κατάλαβε πως δεν έχουν Happy End όλα τα Love Story. Μπήκε επισήμως στον στίβο του έρωτα. Και μπήκε με τον καλύτερο τρόπο. Έναν ανεκπλήρωτο έρωτα που θα κουβάλαγε κοντά της για χρόνια. Ένα μικρό αγκαθάκι που τη σημάδεψε, αλλά ταυτόχρονα τη μάγεψε · που της έδινε την ελπίδα της συνεχούς αναζήτησής του, αλλά και που ξεκίνησε να ξεκλειδώνει ένα-ένα τα κουτάκια των περιπετειών της. Σαν πέταλα που πέφτουν στη λίμνη του χρόνου. Κόκκινα πέπλα που πέφτουν από το κεφάλι μιας παρθένου νύφης που νιώθει, όμως, πως θέλει να δοκιμάσει πολλά. Σκίρτησαν μέσα της όλα τα τσι-

μπήματα του πόθου και ήθελε να τα ανακαλύψει, να τα αφήσει ελεύθερα. Και δε θα τα εμπόδιζε, όπου και να την οδηγούσαν.

BINYΛΙΟ

Είχε αρχίσει να σουρουπώνει. Η θέα από την ταρατσα δεν ήταν και τόσο μαγευτική, αλλά ήταν η μόνη που είχε και έμαθε να αγαπάει. Πιο πολύ την ησυχία μάλλον, παρά τη θέα. Έπρεπε να φύγει για το ραντεβού.

Είχαν ραντεβού στο Κολωνάκι για βινύλια και μετά θα ανηφόριζαν στον Λυκαβηττό για τη συναυλία. Παλιό t-shirt, πέτσινο και Martins. Στην κωλότσεπη λεφτά, κλειδιά και το κινητό στην εσωτερική τσέπη του μπουφάν. Μπήκε στο πρώτο λεωφορείο και εξαφανίστηκε. Το λεωφορείο ανεμπόδιστο κατέβαινε με φούρια την Κηφισίας και ο πισινός της χοροπηδούσε στα καθίσματα. Ήταν αργά και ο πολύς κόσμος είχε εξαφανιστεί. Είχε ήδη τρυπώσει στο σπίτι σαν τα αγρίμια που κάθε βράδυ αποσύρονται στα λαγούμια τους, για να ηρεμήσουν, να γλύψουν τις πληγές τους και να ετοιμαστούν για τη μάχη της επόμενης ημέρας. Έτσι όπως ετοιμαζόμαστε κι εμείς καθημερινά για την άνιση μάχη στην τσιμεντένια ζούγκλα, αντιμέτωποι με την πλανεύτρα ζωή που -άνετα και ειρωνικά- μπορεί να φέρει τα πάνω-κάτω. Είτε μας αρέσει, είτε όχι.

Υπάρχουν, όμως, κι άλλα αγρίμια που το βράδυ βγαίνουν από τις φωλιές τους, για να κυνηγήσουν όποιο άτυχο έμεινε ξοπίσω. Έτσι ένιωθε η Μύριαμ κοιτώντας τα φώτα

των αυτοκινήτων που περνούσαν ή τα κλειστά μαγαζιά. Τις εταιρείες με τα λιγοστά αναμμένα φώτα. Άραγε κάποιος δούλευε εκεί τόσο αργά; Μήπως ήταν κάποιος που δεν έπρεπε να είναι εκεί, μα επέλεξε να περάσει ένα διαφορετικό βράδυ; Ή μήπως ήταν η κουρασμένη γυναίκα που καθάριζε υπομονετικά τον όροφο για ένα έξτρα μεροκάματο;

Σκεφτόταν πως έτσι άλλαζε και η δική της ζωή. Σκεφτόταν πως θα του έλεγε ότι πρέπει να φύγει για πάντα μετά τη συναυλία, ενώ παρατηρούσε τους μουντούς, αμίλητους επιβάτες. Όλοι με μια μουντή σκέψη πάνω από το κεφάλι τους. Ένα γκρίζο συννεφάκι που άλλαζε γλώσσες, συναισθήματα, σκέψεις και αποφάσεις. Ελεγκτής! Πετάγεται από τα καθίσματα σαν να ήταν στρωμένα με καρφιά και πηδάει έξω, προτού κλείσουν οι πόρτες. *«Πρέπει κάποια στιγμή να αγοράσω και κανένα εισιτήριο»*, σκέφτεται, ενώ χαμογελάει στον εαυτό της που τους την έσκασε. Σαν μικρό παιδάκι που έκανε τη σκανταλιά του, χωρίς να το καταλάβει κανείς.

Όρα για περπάτημα. Ευτυχώς δεν είχε πολύ ακόμα. Ανηφορίζει νωχελικά με τα χέρια στις τσέπες και ξαφνικά νιώθει ένα χέρι γύρω από τη μέση της και ταραζεται νευριασμένα.

«Γιατί τόσα νεύρα;» Της λέει χαμογελώντας.

«Μα τι στο...;» Λέει γυρνώντας απότομα, προτού τον δει εκεί δίπλα της, πλάι στην ανάσα της. Όχι. Αυτό δε θα το έκανε πιο εύκολο. «Μάνθο με τρόμαξες!»

«Δε νομίζω. Μάλλον σου διέκοψα τις σκέψεις. Και πρέπει να ήταν πολλές...»

«Καλά, τα φαντάζεσαι όλα!»

«Λέγε ό,τι θες! Εγώ ξέρω τι έβλεπα μέσα στο λεωφορείο...»

«Ποιο λεωφορείο;»

«Αυτό από το οποίο πήδηξες σαν τίγρης λίγο πριν. Ήμουν κι εγώ μέσα.»

«Με παρακολουθείς;»

«Όχι, έτυχε και ήμουν μέσα!»

«Και δε μου μίλησες;»

«Ήθελα λίγο να σε παρατηρήσω, να σε χαρώ από μακριά πριν σκεφτώ την επίθεσή μου. Μου φάνηκε, όμως, σαν να σχεδιάζεις εσύ άλλη επίθεση.»

Πόσο καλά την ήξερε. Τόσο καλά που την εκνεύριζε. Προς το παρόν δεν είπε τίποτα. Ο Μάνθος δεν ήθελε να ακούσει, η Μύριαμ δεν ήθελε να πει. Τη φίλησε, έβαλε το χέρι της στην πίσω τσέπη του και ανηφόρισαν για το

«Βινύλιο». Το μαγαζί, ένα παλιό ισόγειο πολυκατοικίας, έμοιαζε παράταιρο σε μια τόσο “σικ” γειτονιά, αλλά ο Πάνος ο ιδιοκτήτης το είχε βρει σε καλή τιμή και δεν είχε χάσει την ευκαιρία. Δεν τον ένοιαζε πόσο και αν θα εκτιμούσαν οι «comme il faut» παρέες το «Stairway to heaven», αλλά ότι θα έχει ένα στέκι, ένα ασφαλές σπίτι για τα πιο πολύτιμα πετράδια του, τα βινύλιά του. Όποιος ήθελε θα τον έβρισκε. Και έτσι γινόταν.

Το «Βινύλιο» είχε γίνει γνωστό σε όλη την Αθήνα. Ένα φεγγάρι δούλεψε και ο Μάνθος εκεί. Έτσι γνωρίστηκαν. Η Μύριαμ μπήκε τυχαία σε μια βόλτα, όταν είχε διάλειμμα από τη σχολή φωτογραφίας εκεί κοντά. Κάτι που τη μάγεψε πάντα και είχε αποφασίσει να εξερευνήσει, μιας και τα σχέδιά της για το ακριβό Λονδίνο είχαν ναυαγήσει προς το παρόν. Ακόμα πίστευε πως είχε το χρονικό περιθώριο να ζήσει λίγο στριμωγμένη, μα ανεξάρτητη, και να περνάει τον χρόνο της φωτογραφίζοντας κάθε τι που άξιζε να μπει σε κάδρο. Έτσι τη μάγεψαν όλες οι αγαπημένες μουσικές στοιβαγμένες σε ένα δυάρι του 70' δίπλα στον Λυκαβηττό.

Τη μάγεψε θαρρείς και ο Μάνθος. Οι επισκέψεις μετά έγιναν σχεδόν καθημερινές και οι δυο τους έγιναν αχώριστοι. Ήταν βέβαιοι πως δεν υπήρχε τίποτα στο μαγαζί που να μην έχουν ακούσει ή να μην έχουν

αγοράσει, αλλά ήταν το σημείο τους. Εκεί έδιναν ραντεβού, εκεί τσακώνονταν, εκεί φίλιωναν. Έτσι και σήμερα.

Το μαγαζί ήταν κλειστό, αλλά ο Μάνθος είχε τα κλειδιά. Θα άραζαν λίγο, χωρίς να τους ενοχλήσει κανείς, μέχρι να έρθει η ώρα της συναυλίας, για να φύγουν. Δεν υπήρχε καλύτερο μέρος. Άνοιξαν και μπήκαν μέσα. Η ευχάριστη μυρωδιά του πλαστικού τους κατέκλυσε. Κλείδωσαν γρήγορα, προτού κανένας οπαδός νομίζει ότι είναι ανοιχτά και μπουκάρει. Ο Μάνθος έπιασε να ψάχνει τι μουσικούλα να βάλει και τη Μύριαμ ήδη δεν τη χωρούσε ο τόπος.

Από τη μια σκεφτόταν, μήπως ήταν καλύτερα να σκάσει τη βόμβα τώρα και όχι να περιμένει για μετά τη συναυλία. Από την άλλη παρατηρούσε τον Μάνθο που είχε αρχίσει να γδύνεται, αφού ανακάλυψε το αγαπημένο ούισκι του Πάνου κάτω από την ταμειακή, για να βάλει κάτι να πιουν.

«Βλέπεις εγώ ήδη ξεκίνησα. Συνήθως εσύ δεν αργείς», της είπε και κατέβασε το πρώτο ποτήρι. «Σειρά σου τώρα. Και να πεις και να γδυθείς». Και ήθελε τόσο πολύ να γδυθεί. Είχαν κάνει πολλές φορές έρωτα στο «Βινύλιο», παρ' όλα αυτά δεν το βαριόταν ποτέ. Μερικές φορές κι όταν ήταν ανοιχτό. Ξεγλιστρούσαν στην πίσω

αόρατη βεράντα που έβλεπε σε έναν ακάλυπτο, χωρίς να τους πάρει είδηση κανείς. Μόνο ο Πάνος. Τους έκανε «πλάτες» κι όχι μόνο. Γούσταρε πολύ τη φάση και μόλις καταλάβαινε ότι έφευγαν πίσω, έκλεινε -αν γινόταν- γρήγορα το μαγαζί και πήγαινε να πάρει μάτι από ένα τοσοδούλι παραθυράκι της κουζίνας.

Μια φορά η Μύριαμ τον είχε δει, αλλά δε σταμάτησε. Του χαμογέλασε και συνέχισε να βογκάει, ενώ την ρούφαγε με μανία ανάμεσα από τα σκέλια ο Μάνθος. Τότε ήταν που και ο Πάνος κατέβασε το παντελόνι και την έπαιξε κι αυτός μαζί τους. Τελείωσε σχεδόν μαζί με την Μύριαμ και εξαφανίστηκε χαμογελαστός. Όταν ντύθηκαν και μπήκαν ξανά στο μαγαζί, η Μύριαμ πήγε και ψιθύρισε στον Πάνο: «Την επόμενη φορά να βγεις κι εσύ στο βεραντάκι».

Τώρα, όμως, ήταν διαφορετικά. Η Μύριαμ είχε αποφασίσει να φύγει για εξωτερικό. Μια μπάντα έκανε περιοδεία και την ήθελε μαζί για φωτογράφο. Ήταν καλή στη δουλειά της και δεν έπρεπε να χάσει την ευκαιρία ή τα λεφτά. Ο Μάνθος το ήξερε πως δεν ήταν για πολύ.

«Μάνθο θα φύγω.»

«Το ξέρω...»

«Όχι για λίγο. Θα φύγω για πολύ.»

«Κι αυτό το ξέρω, Μύριαμ. Πιο πολύ ξέρω, όμως, πως τώρα θέλω να σε πηδήξω!»

Δε χρειάστηκε τίποτα άλλο. Αφού το ήξερε, μπορούσε εύκολα να γδυθεί και να παραδοθεί και -προτού το καταλάβει- προσπαθούσε να κρατηθεί γερά από τις θήκες των βινυλίων, ενώ ο Μάνθος ήταν πίσω της στητός και επιβλητικός. Όπως ακριβώς της άρεσε κρατώντας την τόσο σφιχτά από τη μέση που σχεδόν τη μελάνιασε. Μα δεν την ένοιαζε. Έχυσε γρήγορα μέσα της, ενώ σχεδόν ουρλιάζανε και οι δύο. Ντύθηκαν βιαστικά και πήγανε στη συναυλία. Κόσμος, χαμός. Ανηφόρισαν για τις τελευταίες κερκίδες και απόλαυσαν τη μουσική αγκαλιά, δίχως να τους νοιάζει τίποτα. Την επόμενη μέρα εκείνη έφυγε για Γερμανία.

ΠΑΠΑΡΑΤΣΙ

«Σαντορίνη; Είσαι σίγουρος; Πότε; Από χθες; Καλά, φεύγω αμέσως. Κλείσε μου αεροπορικό για την επόμενη πτήση και στείλ' το μου στο κινητό. Πακετάρω και φεύγω για αεροδρόμιο». Κοπάνησε το ακουστικό με φόρα και άρχισε να τρέχει γύρω-γύρω στο ήδη ακατάστατο δωμάτιο, πετώντας διάφορα πράγματα στην πρώτη μικρή βαλίτσα που βρήκε μπροστά της.

Εδώ και 5 μήνες η Μύριαμ είχε επιστρέψει στην Ελλάδα και δούλευε για τη Γαλλική Vogue, με έδρα όμως την Αθήνα. Δουλειά της ήταν να ξετρυπώνει με τον φακό της, όσους ήθελαν να κρυφτούν σε ολόκληρη την Ευρώπη. Ηθοποιούς, ποδοσφαιριστές, μοντέλα. Η κουτσομπολίστικη στήλη πάντα είχε απήχηση και το περιοδικό πλήρωνε καλά. Κάποια στιγμή αποφάσισε να αφήσει την τέχνη για λίγο στην άκρη και να κοιτάξει να αποταμιεύσει χρήματα για τις δύσκολες μέρες. Το διασκεδάζε, αλλά η δουλειά δεν είχε έμπνευση, έρωτα, πάθος.

Κράταγε μερικά πρότζεκτ προσωπικά για την ίδια, αλλά η γεμάτη τσέπη της την ανακούφιζε και δεν έκανε πίσω. Ήταν καλή με ό,τι καταπιανόταν και τώρα είχε αναλάβει τη θέση «κυνηγού». Ενός «κυνηγού» με πολύ ιδιαίτερα θηράματα. Έτσι τους σκεφτόταν, προτού τους εντοπίσει,

τους πυροβολήσει με τον φακό της και εξαφανιστεί, ώστε να εισπράξει. Είχε αρχίσει να της αρέσει το κυνήγι, αλλά ήξερε πως δε θα ήταν για πολύ. Δεν ήθελε. Γι' αυτό και συνεργαζόταν με τον Άλεξ.

Ήταν ο πράκτοράς της. Διπλός πράκτορας στην κυριολεξία. Ήταν ο ταξιδιωτικός πράκτορας που της έδινε όλες τις πληροφορίες κι εκείνη πάντα του έδινε γερό φιλοδώρημα. Το διεθνές πρακτορείο στο οποίο δούλευε ήταν από τα πιο γνωστά και πολλά θηράματά της περνούσαν από εκεί. Έτσι και τώρα. Αυτή τη φορά την κάλεσε για τον Λουί Ντε Μαρκ. Νέος ηθοποιός, Γάλλος και πολύ προβεβλημένος τελευταία. Όλες οι Γαλλίδες -και όχι μόνο- έλιωναν για χάρη του.

«Μμμ, καλός. Αλλά για να δούμε πώς θα γράψει στον δικό μου φακό...» είπε αδιάφορα τσεκάροντας τη φωτό του στο κινητό της, ενώ είχε ήδη μπει στο ταξί.

Ο Άλεξ είχε στείλει το εισιτήριό της και η Μύριαμ είχε μιλήσει με το περιοδικό. Ναι. Θα της κάλυπταν όλα τα έξοδα, αφού τους έστελνε υλικό. Όπως πάντα. «Γάλλοι, τσιγκούνηδες», μουρμούρισε και φόρεσε πάλι τα γυαλιά ηλίου της αφήνοντας το κεφάλι της να πέσει χαλαρά πίσω στο κάθισμα.

Μπορούσε να χαλαρώσει λίγο, μέχρι να φτάσουν. Η βαλίτσα της ήταν στο πορτ-μπαγκάζ και η φωτογραφική

της τσάντα στο δίπλα κάθισμα με το ένα χέρι να ξεκουράζεται επάνω της. Ποτέ της δεν την άφηνε. Ειδικά τώρα. Ποτέ δεν ήξερε πότε και από πού θα ξεπεταχτεί κάποιος ή κάποια που νόμιζαν ότι είναι κάτι το ιδιαίτερο. Αυτό το ακαριαίο κλικ, όμως, θα μπορούσε να της αποφέρει χιλιάδες ευρώ στη στιγμή. Επιπλέον, στη δουλειά της είχε μάθει -πάντα με τον δύσκολο τρόπο- πως υπάρχουν και αρπακτικά. Όχι κοινοί πορτοφολάδες και κλεφτρόνια που κοιτάνε να σου φάνε τη μηχανή, για να την πουλήσουν στη μαύρη αγορά. Έμπειροι φωτογράφοι που δε θα σταματήσουν σε τίποτα για να πουλήσουν εκείνοι το δικό τους ντροπιαστικό ενσταντάνέ, προτού προλάβεις εσύ.

Η αλήθεια είναι πως γινόταν πόλεμος εκεί έξω. Η Μύριαμ δεν είχε βουτήξει στα βαθιά, αλλά είχε τις εμπειρίες της. Γι' αυτό προσπαθούσε να κινείται περιφερειακά. Όταν καταλάβαινε πως η δουλειά ήταν για μεγάλους καρχαρίες, αποχωρούσε διακριτικά χωρίς να την καταλάβει κανείς, όπως ακριβώς εμφανίστηκε. Δεν εξαρτιόταν η ζωή της από ένα κλικ. Υπήρχε πάντα το επόμενο. Αυτή τη φορά δέχτηκε, γιατί σκέφτηκε πως λίγες μέρες στην ηλιόλουστη και πολύβουη Σαντορίνη δε θα ήταν και άσχημες. Είχε βαρεθεί στην Αθήνα. Δεν υπήρχαν πολλές δουλειές τώρα. Στο νησί αυτό, όμως, όλο και κάποιον άλλον μπορεί και να πετύχαινε. Αλλιώς, θα

χαλάρωνε σε ένα απόμερο ξενοδοχείο, μέχρι να γυρίσει.

Ηλιοβασίλεμα στην Οία. Ο κάθε τουρίστας -ινκόγκνιτο και μη- που σέβεται τον εαυτό του πρέπει να κάνει ένα ρομαντικό πέρασμα από εκεί. Για τη Μύριαμ ήταν και ένας επιπλέον τρόπος να εξακριβώσει, αν τελικά ο Λουί ήταν όντως στη Σαντορίνη. Οι πληροφορίες του Άλεξ πάντα είχαν κι ένα ρίσκο. Παγίδες που κάποιες φορές έπεφτε μέσα και ο ίδιος ο Άλεξ. Πολλές φορές γινόταν και σκόπιμα, ώστε να παραπλανήσουν τους παπαράτσι. Έβγαине η φήμη πως ο σταρ θα βρισκόταν στη Σαντορίνη, με σκοπό να τον αφήσουν ήσυχο, κλείνοντας ένα ψεύτικο εισιτήριο, ενώ αυτός ήταν στην Ίμπιζα. Μετά, λοιπόν, από κάποιες ανούσιες περιπλανήσεις τις δύο πρώτες ημέρες της στο νησί σε γνωστά και πολύβουα σημεία, ήταν καιρός να δοκιμάσει την τύχη της και εκεί. Εξάλλου δεν είχε πέσει πάνω και σε κανένα «συνάδελφο». Αυτό την έκανε ή πολύ τυχερή που θα είχε αποκλειστικότητα ή πολύ άτυχη, αν τελικά ο Λουί δεν εμφανιζόταν ποτέ. Έπρεπε να ρισκάρει.

Ο κόσμος πάντα είναι σαν τα τσαμπιά εκεί, γι' αυτό είχε πιάσει θέση από νωρίς. Όχι στο κλασικό καφέ. Ούτε σε κάποιο εναλλακτικό και απόμερο. Για να αιχμαλωτίσει μια φωτογραφία της προκοπής, έπρεπε να είναι σε μεγάλη απόσταση, προκειμένου το θήραμά της να είναι «φυσικό» και ξέγνοιαστο. Γι' αυτό είχε μαζί της το

μεγάλο «κανόνι». Τον αγαπημένο της τηλεφακό. Με αυτό το «μωρό», όπου και να ήταν, θα τον ξετρύπωνε. Βρήκε ένα ήσυχο, προς το παρόν, πεζουλάκι μακριά από τα καφέ, κούμπωσε τον φακό, άναψε τη φορτισμένη sony στο standby, έστριψε τσιγάρο και περίμενε. Συνήθως δεν κάπνιζε, αλλά όταν βρισκόταν σε αποστολή και τύχαινε να της έχει ξεμείνει κανένα πακέτο, της άρεσε να κάνει ένα τσιγάρο. Την ηρεμούσε και τη βοηθούσε να σκεφτεί την επόμενη κίνησή της, μέχρι να εμφανιστεί το θήραμα.

Είχαν περάσει δυο ώρες σχεδόν από τότε που είχε φτάσει στο σημείο και ο κόσμος είχε μαζευτεί. Ευτυχώς δεν ήταν υπερβολικός μέχρι στιγμής και έτσι δε θα είχε πρόβλημα να τον αναγνωρίσει. Σκεφτόταν πως λογικά δε θα ήταν μόνος του, αλλά μαζί με κάποια αιθέρια ύπαρξη, γι' αυτό επικεντρωνόταν στα ζευγαράκια. Και ήταν πολλά.

Μέχρι στιγμής τίποτα. Της τελείωσαν τα φιλτράκια. Πάνω που έφαχνε στην τσάντα της για ένα κανονικό πακέτο με Lights, που θυμόταν πως κάποτε υπήρχε στη θήκη με τις backup κάρτες μνήμης, ήρθε δίπλα της ένας άντρας και έκατσε με άνεση στο ίδιο πεζουλάκι. Λίγο ενοχλημένη με αυτή την άνεση, βρίσκει το πακέτο και κάνει να ανάψει χωρίς να ξεκολλάει τα μάτια της από τον κόσμο.

«Μάλλον σε λάθος κατεύθυνση κοιτάς», της λέει ο άνδρας σε περίεργα αγγλικά χαμογελώντας περιπαικτικά. Η προφορά του ήταν αδιαμφισβήτητα γαλλική. Κάνει να του απαντήσει χωρίς καν να τον κοιτάει και ξαφνικά παγώνει. Ξεροκαταπίνει. Ανάβει το τσιγάρο, για να κερδίσει χρόνο και του απαντάει: «Έχεις δίκιο. Μάλλον κάτι σκεφτόμουν».

Ήταν ο Λουί. Μόνος και ασυνόδευτος. Χωρίς κάποια αιθέρια ύπαρξη ή σεκιούριτι. Θα τους είχε καταλάβει. Πάντα βγάζουν μάτι, όσο και να θέλουν να κρυφτούν. Και μόλις είχε κάτσει δίπλα της. Σίγουρα θα είχε δει τον εξοπλισμό της. Αγκαλιά με το κανόνι της στην άκρη της Οίας, αν συνεχιζόταν η συζήτηση, θα έπρεπε κάπως να το δικαιολογήσει.

«Να σου πάρω ένα;» Ο Λουί δε φαινόταν διατεθειμένος να το κουνήσει. Η Μύριαμ την είχε βάψει. Αν έφευγε, μπορεί να μην τον ξαναπετύχαινε στο νησί για μέρες, ειδικά αν καταλάβαινε τι και ποια ήταν. Αν έμενε, δεν μπορούσε με τίποτα να βγάλει φωτό. Εκτός αν το έπαιζε θαυμάστριά του και ανέβαζε τη σέλφι φωτό στο φέις ή στο ίνστα με πυροτεχνήματα και καρδούλες από τη χαρά της που πέτυχε ένα σταρ. Δεν ήταν τέτοιου τύπου άνθρωπος. Και σαφώς δεν ήταν τέτοιου τύπου οι άνθρωποι που την πλήρωναν.

Του δίνει τσιγάρο και φωτιά. Ακόμα δεν τον είχε κοιτάξει στα μάτια κι εκείνος το είχε καταλάβει συνεχίζοντας την παιχιδιάρικη διάθεση. *«Αν δεν αλλάξω γρήγορα συμπεριφορά, σίγουρα θα με περάσει για θαυμαστριούλα. Παρθένα κιόλας. Τουλάχιστον αυτό δείχνει πως δεν κάνω μπαμ για τη δουλειά μου. Όχι σαν τους κακομοίρηδες τους σεκιούριτι ή άλλους παπαράτσι.»*

Τις σκέψεις της διέκοψε ο Λουί.

«Ton prénom?»

«Ωχ, αρχίσαμε και τα Γαλλικά τώρα». Μάλλον δε σκέφτεται να ξεκολλήσει σύντομα.

«Μύριαμ.»

Το μετάνιωσε, αμέσως μόλις το είπε δαγκώνοντας τα χείλη της. Δεν ήταν και πολύ καλό να χρησιμοποιεί το αληθινό της όνομα. Όλο το σκηνικό, όμως, την έπιασε τόσο απροετοίμαστη που της βγήκε, χωρίς καν να το καταλάβει.

«Louis. Enchanté», της απαντάει και δίνει το χέρι.

Η Μύριαμ ανταποδίδει με ένα μειδίαμα κοιτώντας τον επιτέλους στα μάτια. Μάλλον δεν έπρεπε. Δεν ήταν καθόλου όπως τον φανταζόταν ή όπως ήθελαν να τον προβάλλουν τα διεθνή μέσα. Απλός και χαμογελαστός με

ένα τουριστικό άσπρο καβουράκι, που σίγουρα αγόρασε από το λιμάνι, η Μύριαμ απορούσε τι έκανε και είχε πέσει στον λάκκο με τα φίδια. Είχε τόση εμμονή και αγάπη για την ηθοποιία ή μήπως κάτι άλλο; Άφησε όλες τις σκέψεις της να πέσουν στο κενό και γύρισε να κοιτάει από τη σωστή πλευρά αυτή τη φορά.

Για την επόμενη μισή ώρα δε μίλησε. Ούτε εκείνος. Κι όμως θα έλεγες πως οι λέξεις φώναζαν μεταξύ τους. Η Μύριαμ χαλάρωσε, τα βλέφαρά της έκλειναν απαλά με την ίδια ταχύτητα που βυθιζόταν το μαγικό φως του πορτοκαλί ηλιοβασιλέματος. Έκανε πέρα όλες τις σκέψεις της και αφέθηκε στη θαλασσινή αύρα παίρνοντας βαθιές ανάσες. Ο Λουί είχε πάρει από μόνος του κι άλλο τσιγάρο και το απολάμβανε γουλιά-γουλιά σαν φυλακισμένος, που μόλις του είχαν επιτρέψει να καπνίσει στην αυλή παίρνοντας τις ίδιες βαθιές ανάσες.

Μόλις ο ήλιος κρύφτηκε ένα αυθόρμητο χειροκρότημα ξέσπασε από το μαζεμένο πλήθος μαζί με ομιλίες χαράς. «Πω, πω! Μάλλον οι ξένοι δε βλέπουν ποτέ ηλιοβασιλέματα», είπε η Μύριαμ χαμηλόφωνα σβήνοντας τη φωτογραφική. Δεν υπήρχε περίπτωση να τραβήξει τίποτα εκείνη τη στιγμή. Άρχισε να μαζεύει, καθώς ο κόσμος σιγά-σιγά «έσπαγε», παρατηρώντας με την άκρη του ματιού της τις κινήσεις του Λουί. Νόμιζε πως θα σηκωθεί να φύγει, μα δεν κουνήθηκε.

«Πείνασα. Πάμε να φάμε κάτι;»

Η δουλειά της πλέον είχε πάρει σίγουρα την κάτω βόλτα, αλλά δεν είπε όχι. Σηκώθηκαν πιασμένοι, τινάχτηκαν αμήχανα και κοιτάχτηκαν σαν ντροπαλά σκολιάροπαιδα.

«Alors?» Της είπε ο Λουί βάζοντας τα χέρια στις τσέπες.

«Ξέρω ένα καλό μέρος εδώ κοντά στο κέντρο της Οίας», λέει η Μύριαμ χαμογελώντας και φορώντας σταυρωτά το -μάλλον- ογκώδες σακίδιό της.

«Μάλλον δεν είσαι εδώ για διακοπές. Θέλεις να το πάρω εγώ;» Της απαντάει και κάνει να τη βοηθήσει.

«Όχι σε ευχαριστώ! Δεν είναι τόσο βαρύ, όσο φαίνεται.»

«Οκ, τότε πάμε όπου θέλεις.»

Στον δρόμο για το ταβερνάκι η Μύριαμ παρατήρησε πως κανένας δεν τους ακολουθούσε. Πρέπει όντως να ήταν μόνος του. Σε 5 λεπτά είχαν φτάσει. Ήταν ένα μικρό ταβερνάκι από αυτά που ζηλεύεις βλέποντας σε ψεύτικες καρτ-ποστάλ του παλιού ΕΟΤ με τα ουζάκια στο τραπέζι και τις μπλε καρέκλες καφενέ. Η Μύριαμ το είχε εντοπίσει και το είχε καδράρει στο μυαλό της από την ώρα που έφτασε στην Οία, πιστεύοντας πως θα μπορέσει να ξεκλέψει πέντε λεπτά, για να φτιάξει τη δική της

καρτ-ποστάλ. Ο Λουί διάλεξε τραπέζι κι έκατσαν. Η Μύριαμ άφησε με γδούπο το σακίδιό της.

«Σίγουρα δεν έχεις έρθει για ξεκούραση», της είπε χαμογελώντας ο Λουί.

«Ναι, είμαι freelancer για το National Geographic», του απάντησε αρκετά ψεύτικα, ελπίζοντας πως δε θα το καταλάβαινε ο Λουί.

Γλάροι ακούγονταν από μακριά, ήχοι από τα σερβίτσια στη μικρή κουζίνα. Ο Λουί ήταν σαν παιδί σε λούνα παρκ, με τις ντόπιες λιχουδιές που του πρότεινε η Μύριαμ, και ανυπομονούσε να δοκιμάσει. Και η Μύριαμ όλο και βυθιζόταν. Βυθιζόταν στη σκέψη πως η δουλειά της έχει πάει στον αγύριστο, στη σκέψη πως θέλει τόσο πολύ να περάσουν μαζί το βράδυ. Τελείως αντιδεοντολογικό. Μα υπήρχε, άραγε, κάτι τέτοιο για τους παπαράτσι, που το επάγγελμά τους το λες έτσι κι αλλιώς αντιδεοντολογικό; Μάλλον έπρεπε να το δοκιμάσει, για να το καταλάβει. Από την άλλη δεν ήθελε να είναι ακόμη μια θαυμαστριούλα που θα της έκανε την «τιμή», ούτε όμως έψαχνε κι εκείνη για κάτι παραπάνω. Απολύτως βολικό για το μέρος, τη στιγμή, την εποχή. Όλα. Όχι μόνο για το κεφάλι της Μύριαμ.

Τις σκέψεις της διέκοψε ο Λουί.

«Cherie?»

«Λουί, μου αρέσεις. Γι' αυτό και θέλω να ξέρεις την αλήθεια. Ξέρω ποιος είσαι και τι κάνεις. Θέλω να ξέρεις, όμως, ποια είμαι και τι κάνω κι εγώ», ξέσπασε ξαφνικά.

«Δε δουλεύω για το National Geographic. Είμαι freelance φωτογράφος για τη Γαλλική Vogue. Ξέρω ότι είσαι ο Λουί Ντε Μαρκ, Γάλλος περιζήτητος ηθοποιός. Έχω έρθει σε αυτό το νησί, για να σε βρω και να σε απαθανατίσω σε τρυφερές στιγμές. Μάλλον, όμως, όχι μαζί μου. Δεν είμαι και τρελαμένη θαυμαστριούλα με τις αφίσες σου στο δωμάτιό μου...» Τελειώνει και σωπαίνοντας παίρνει στα χέρια το ντόπιο Σαντορινιό κρασί της.

«Το ξέρω...» Της απαντάει.

«Το ξέρεις;»

«Αφού όντως είμαι ο διάσημος ηθοποιός που λες, νομίζεις δεν έχω κι εγώ την εμπειρία μου από παπαράτσι; Αμέσως σε είχα καταλάβει από την ώρα που καθόμασταν στο πεζουλάκι. Δεν πίστεψα λεπτό ότι δούλευες για το National Geographic, μα δε με ένοιαζε κιόλας. Είχα καταλάβει ότι δεν είσαι σαν τους άλλους βρικόλακες στο επάγγελμα. Ένωσα ασφάλεια μαζί σου, ότι δε θα με πρόδιδες. Ένωσα πολλά παραπάνω. Αν θες να με

δώσεις, δε με νοιάζει», της λέει και φέρνει πιο κοντά την καρέκλα του.

«Εσείς οι Γάλλοι τελικά είστε πολύ καλοί. Γιατί είσαι εδώ μόνος σου; Πού είναι η ασφάλειά σου;»

«Δεν ξέρει κανείς ότι έχω έρθει εδώ. Ούτε η ασφάλειά μου, ούτε καν ο ατζέντης μου. Είπα σε όλους ότι έχω οικογενειακά προβλήματα και εξαφανίστηκα. Έχω κάνει το μεγαλύτερο λάθος της ζωής μου μπλέκοντας σε αυτόν τον κύκλο και θέλησα να πάω κάπου, για να σκεφτώ και να αποφασίσω τελειωτικά.»

«Και ήρθες στο πιο κοσμοπολίτικο νησί της Μεσογείου, για να σκεφτείς; Λουί, υποτίθεται ότι έχεις μέλλον μπροστά σου. Θες να τα παρατήσεις;»

«Μετά από όσα έχω δει και αναγκάζομαι να κάνω, ναι. Τα παρατάω όλα σε δευτερόλεπτα.»

«Μου ακούγεται λίγο δραματικός.»

«Εσύ θα έπρεπε να ξέρεις λίγο παραπάνω την αλήθεια...»

«Μάλλον ευτυχώς όχι τόσο όσο νομίζεις...»

«Δε θέλω να μείνω για πάντα το αγόρι της αφίσας. Ούτε ο γκόμενος του σκηνοθέτη μου. Ούτε το μόνιμο θύμα των παπαράτσι. Θέλω να ζήσω! Να ζήσω τόσο φυσιολογικά,

που να βρίσκομαι στα όρια της αυτοκτονίας από τη βαρεμάρα και τη φυσιολογικότητα. Θέλω σταθερή οκτάωρη δουλειά, να γυρνάω σπίτι και να αλλάζω πάνες, να ταξιδεύω τον κόσμο όποτε και αν μπορώ, να τσακώνομαι συνέχεια στο τηλέφωνο με τους δικούς μου που δεν εγκρίνουν τίποτα από ό,τι κάνω. Και θέλω να το κάνω όσο είναι νωρίς.»

«Σχετικά νωρίς. Και γιατί μου τα λες εμένα όλα αυτά;»

«Επειδή νιώθω ότι μπορώ. Νιώθω ότι θέλω.»

«Παράξενα πράγματα συμβαίνουν στην Οία και να δεις που θα με πείσουν...»

Η καρέκλα του Λουί είχε πλέον κολλήσει σε εκείνη της Μύριαμ και τα χέρια του άρχιζαν δειλά να την αγγίζουν.

«Δηλαδή μέσα στα πλαίσια αποτοξίνωσής σου από το starsystem είμαι κι εγώ; Μια περιπετειούλα με μια Ελληνίδα, για να ξεχάσεις, όποια Παριζιάνα έχεις αφήσει πίσω;»

«Ευτυχώς δεν ήσουν μέσα στα σχέδιά μου. Κατάλαβα αμέσως ότι μοιάζουμε πολύ. Δε θες να κάνεις τόσο πολύ αυτό που κάνεις. Ψάχνεις ευκαιρία να ξεφύγεις. Ήδη εκ πρώτης όψεως φαινόταν ότι δεν ήσουν σαν τους αιμοδιψείς συναδέλφους σου, που θα έφταναν στην άκρη της γης για μια αποκλειστικότητα. Το κατάλαβα από τον

αέρα σου, τα χαλαρά μάτια σου στο δειλινό. Ταξιδεύεις. Θες να φύγεις, να χαθείς για το επόμενο λιμάνι. Μα το μυαλουδάκι σου δεν έχει ακόμα αποφασίσει.»

«Έχουμε πει πολύ μάλλον;»

Τα χέρια του Λουί ήταν πλέον παντού επάνω στη Μύριαμ, μα κι εκείνη δεν αντιστεκόταν. Ο σερβιτόρος τους κοίταζε στραβά από ώρα και τελικά αποφάσισαν πως ήταν καλύτερα να φύγουν. Είχε σκοτεινιάσει για τα καλά. Η πλανεύτρα και κοσμική Σαντορίνη τώρα ξεκίναγε τη νύχτα της και ίσως να ήταν μόνο οι δυο τους που έψαχναν μια απόμερη γωνία, για να κρυφτούν και να νιώσουν.

Φύγανε με το σκούτερ που είχε νοικιάσει η Μύριαμ από το λιμάνι με τον βαρύ εξοπλισμό της στην πλάτη του Λουί. Ποτέ του δεν είχε φανταστεί πως αντί να προσπαθεί να το σκάσει από τους παπαράτσι, θα το έσκαγε με μια από αυτούς. Ήταν αστείο και τόσο γλυκό.

«Vite! Vite!»

Σε όλη την επιστροφή τη χάιδευε παντού, μα όχι πρόστυχα, παίρνοντας βαθιές ανάσες από την αρμύρα της Σαντορίνης και από το άρωμα στον λαιμό της. Ίσα για να τη μεθύσει και να είναι έτοιμη να του παραδοθεί, αμέσως μόλις έφταναν στο δωμάτιό της.

Είχε τόση ζέστη εκείνο το βράδυ που τα ρούχα τους είχαν κολλήσει επάνω τους. Δεν είχε κολλήσει, όμως, και η φαντασία τους. Ο Λουί πήρε ένα ψαλίδι και έκοψε το παντελόνι της Μύριαμ που αρνιόταν να βγει παρά τις εντολές της. Η Μύριαμ αφού άνοιξε ένα-ένα τα κουμπιά από το λινό πουκάμισο του Λουί, τον παρέσυρε στη βεράντα του δωματίου της. Αυτή δεν ήταν νύχτα για έρωτα επάνω στα σεντόνια του ενοικιαζόμενου. Ήταν νύχτα για έρωτα κάτω από τα αστέρια του ηφαιστείου, επάνω στη νωπή πετσέτα από το πρωινό μπάνιο, με την αδιάκοπη τουριστική οχλαγωγία να ακούγεται στο βάθος.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΗΜΙΓΛΥΚΟ

Οι κηλίδες από το κόκκινο κρασί έπεσαν σαν τριαντάφυλλο στο άσπρο πουκάμισό της. Ήταν πολύ αργά για να αντισταθεί, πολύ νωρίς για να μην το επιτρέψει. Όλοι οι υπόλοιποι επισκέπτες του οινοποιείου θα ήταν ήδη έξω στα αμπέλια για το τελευταίο μέρος της περιήγησης. Το γνώριζε καλά. Εκείνη, όμως, γιατί ήταν εκεί; Βαθιά στη γη, περιτρυγυρισμένη από νωτισμένους πέτρινους τοίχους και σκονισμένα μπουκάλια γεμάτα μέλι των θεών, ικανά να φέρουν μπροστά σου τα ομορφότερα όνειρα ή τους χειρότερους εφιάλτες. Δεν ήξερε. Δεν ήθελε να ξέρει. Έπρεπε, όμως, να διώξει ό,τι πίεζε ασφυχτικά το στήθος της από τότε που συνάντησε στην έκθεση τον Τζακ.

Μαλλιά ξανθά, σκούρο, τζιν και αρβύλια δουλειάς, σπαστά ελληνικά με αμερικάνικη προφορά. Πράσινα μάτια. Χαμόγελο. Σαν πρωταγωνιστής του Hollywood. Αέρας Αμερικάνικος. Too good to be true. Έλληνας 3^{ης} γενιάς που σιχάθηκε το Αμερικανικό όνειρο και επέστρεψε στην Ελλάδα, για να ζωντανέψει και πάλι την προίκα του παππού του. Ένα παλιό μικρό οινοποιείο με μερικές δεκάδες στρέμματα αμπέλια που είχε βρει τη θέση που του άξιζε, όμως, πίσω στη διψασμένη Αμερικανική αγορά. Και τα πήγαινε περίφημα. Μόνο με

πέντε ετικέτες. Άξιζε τελικά τον κόπο και το ρίσκο. Το περίπτερό του στην έκθεση δειγμάτιζε τα κρασιά. Το είχε δει, καθώς σεργιάνιζε μερικές φορές, όταν ήταν χαλαρά τα πράγματα και μπορούσε λίγο να ξεφύγει. Αδιάφορα προσπερνούσε. Την τελευταία μέρα, όμως, ήρθε εκείνος στο δικό της και συστήθηκε.

«Τζακ. Θέλω να διαφημιστώ στο περιοδικό σας.» Της δίνει το χέρι. Η Μύριαμ κατάλαβε αμέσως ποιος ήταν. Ζήτησε, όμως, την κάρτα του.

«Βεβαίως. Ένα άρθρο θα ήταν καλή ιδέα! Και είναι καλή περίοδος. Δουλεύουμε επάνω στις ανοιξιάτικες εξορμήσεις σε οινοποιεία αυτόν τον καιρό. Πώς σας φαίνεται;»

«Διοργανώνουμε και ολοήμερες περιηγήσεις, οπότε νομίζω θα ταιριάζει τέλεια. Πότε θα έρθεις να το δεις;» Της απαντάει.

«Μα δεν ξέρεις, αν γράφω εγώ τα άρθρα.»

Τα πρώτα φράγματα είχαν πέσει και οι πληθυντικοί είχαν πλέον πάει περίπατο.

«Μμ, ok. Έτσι νόμιζα. Πότε μπορείς να στείλεις κάποιον, λοιπόν;»

Εκείνη τη μέρα πήγε εκείνη για το άρθρο. Και τώρα που

στεκόταν απέναντί της με ένα ίδιο άσπρο πουκάμισο σκεφτόταν πως δεν είχε πει καθόλου από το κόκκινο ημίγλυκο που μόνο σε εκείνη έδωσε να δοκιμάσει, ώστε να νιώθει τόσο ζαλισμένη.

«Ωχ, πώς το κάναμε αυτό;» Είπε ο Τζακ και έκανε αυθόρμητα να την ακουμπήσει στο σημείο που λερώθηκε. Ακριβώς στο σημείο που είχε αφήσει ένα μόνο κουμπί ανοιχτό. Στο πάνω μέρος του στήθους. Ούτε πρόστυχο, ούτε αθώο. Εκεί ακριβώς που φαινόταν, πόσο γρήγορα ανέπνεε τώρα.

«Τζακ, πρέπει να φύγουμε. Οι άλλοι θα έχουν προχωρήσει. Δεν πειράζει! Θα φορέσω τη ζακέτα μου και δε θα φαίνεται τίποτα.»

«Ναι, δεν ξέρω πώς ξεμείναμε πίσω. Πάμε να βρούμε τους άλλους», της απάντησε βοηθώντας τη με τη ζακέτα.

Το βλέμμα του της φαινόταν απλανές και μαζί διαπεραστικό. Την κοίταζε φευγαλέα σαν να ντρεπόταν, σαν να φοβόταν. Κι αμέσως μετά κόλλαγε τα μάτια του επάνω της σαν να περίμενε απαντήσεις για όλες τις ερωτήσεις του κόσμου. Έκρυψε την απογοήτευσή του στις τσέπες του κι εκείνη τη δική της πίσω από τα γυαλιά της.

Δέκα ημέρες πέρασαν. Παρασκευή πρωί και το άρθρο

ήταν έτοιμο. Είχε περάσει από τον περίεργο εκδότη που το εξέταζε με τα γεροντίστικα γυαλιά του για ώρα, προτού τελικά πει ένα ξερό «οκ», για να περάσει στην έκδοση, κάνοντας τη Μύριαμ να νιώσει πως μόλις είχε κερδίσει το Πούλιτζερ. Η Vogue ήταν αμείλικτη, όταν μαθεύτηκε η «περιπετειούλα» της με το θήραμά της. Η Μύριαμ έπρεπε να στραφεί αλλού. Η δουλίτσα που ευτυχώς βρήκε σχετικά αμέσως τη βοήθησε πολύ. Να ξυπνήσει ένα άλλο όνειρό της που μέχρι τότε είχε βάλει σε λήθαργο. Τη συγγραφή. Όχι ότι στο περιοδικό αυτό έγραφε και κάτι συγκλονιστικό. Ήταν μια αρχή, όμως. Έπαιζε σε διπλό ταμπλό. Εκτελούσε χρέη φωτογράφου και, όποτε την άφηνε ο εκδότης της, έγραφε και καμιά συνέντευξη, που συνήθως δεν ήθελε κανείς άλλος. Δεν την ένοιαζε. Ήταν η ευκαιρία και η εξάσκηση που της έλειπε. Βολευόταν και ο εκδότης που δε χρειαζόταν να πληρώσει επιπλέον φωτογράφο. Σιγά-σιγά ένιωθε πως έπαιρνε τη στροφή που ήθελε. Φοβόταν, όμως, μήπως η φόρα που είχε πάρει την οδηγούσε κατευθείαν στον γκρεμό. Προς το παρόν κρατιόταν καλά. Γι' αυτό και δεν έδινε ιδιαίτερη σημασία στην αυστηρότητα του συντάκτη της.

Ήξερε πως είχε τελειώσει για τη μέρα. Ήταν μεσημεράκι πλέον. Γυρνάει στο γραφείο της και το τυπώνει για το προσωπικό της αρχείο. Ένας φάκελος εγωισμού και

παιδικής περηφάνειας, που κράταγε μόνο για εκείνη. Τυπώνει δεύτερη φορά. Αποφάσισε να πάει ένα αντίγραφο στο κατάστημα του οινοποιείου. Ήθελε να το δει και αυτό. Εκ των υστέρων -και μετά από απαράβατες εντολές του εκδότη- είχε αναφερθεί στο τέλος του άρθρου ένα σικάτο μαγαζάκι με μεθυστικά κρασιά στο κέντρο της πόλης. Ήθελε να το δει και από μόνη της. Να αφήσει και ένα αντίτυπο του άρθρου για τον «πελάτη», προτού τυπωθεί. Ίσως κράταγε κι εκείνος αρχείο.

Το βρήκε εύκολα. Είχε κόσμο. Εντοπίζει μια πωλήτρια στην άκρη του πάγκου. Μάλλον θα το άφηνε σε εκείνη τελικά. Κάνει να προχωρήσει, για να την πλησιάσει.

«Με συγχωρείτε», λέει και γυρνάει ο Τζακ.

«Μύριαμ, τι έγινε; Είσαι καλά; Τελείωσε;» Τη ρωτάει και την αγγίζει απαλά στο μπράτσο.

«Όλα καλά, Τζακ. Δεν περίμενα να σε βρω εδώ τέτοια ώρα», απαντάει.

Τακτική υποχώρησης. Αρχίζει να ψάχνει βιαστικά την τσάντα της για τον φάκελο. Κάνει ένα πίσω βήμα και πατάει έναν πελάτη. Αναγκάζεται να έρθει πάλι μπροστά και ο Τζακ χαμογελώντας την πιάνει και από το άλλο χέρι, για να τη σταθεροποιήσει.

«Ωχ! Συγγνώμη! Ναι, είναι έτοιμο. Υπέθεσα πως θα

ήθελες να δεις το τελικό αποτέλεσμα και με τις φωτογραφίες από το οινοποιείο, πριν τυπωθεί.»

«Σ' ευχαριστώ.»

Δίνει τον φάκελο και κάνει να φύγει συνεχίζοντας την οπισθοχώρηση.

«Με συγχωρείς... Βλέπεις τι γίνεται... Νιώθω άσχημα που φεύγεις έτσι.»

«Δεν πειράζει. Μόνο να αφήσω αυτό ήθελα έτσι κι αλλιώς. Θα μιλήσουμε...»

Δεν γινόταν να χάσει κι άλλη ευκαιρία. Μετά τη συνάντηση για το άρθρο στο οινοποιείο και τώρα με την ολοκλήρωσή του πόσες δικαιολογίες θα είχε, για να την ξαναδεί. Έπρεπε να δράσει γρήγορα.

«Στις 5 τελειώνω κι εγώ. Έλα μαζί μου στο οινοποιείο.»

«Μα αυτό είναι δύο ώρες δρόμος!» Του απαντάει.

«Ε και; Παρασκευή είναι. Δευτέρα πρωί θα είσαι έξω από το γραφείο. Θα έχουμε όλο τον χρόνο να δούμε και το άρθρο. Θα σε τρελάνω στις διορθώσεις. Εε, εκτός αν έχεις κανονίσει.»

Παγίδα. Και είχε πέσει κατευθείαν μέσα. Μάλλον μόνη της την προκάλεσε και της άρεσε.

«Όχι, όχι. Εντάξει», απαντάει κι εκείνη.

«Πες μου, πού ακριβώς μένεις και θα είμαι εκεί στις 6».

Κοιτώντας τον, παίρνει αργά πίσω τον φάκελο και σημειώνει τη διεύθυνση.

«Θα σε δω μετά, λοιπόν!» Της απαντάει και τη φιλάει στο μάγουλο.

Χαμογελάει χωρίς να ανταποδώσει και -σαν κοριτσάκι που μόλις φόρεσε για πρώτη φορά τιάρα- βγαίνει από το μαγαζί. Είχε πάλι την ίδια μέθη, που ένιωσε φεύγοντας από το οινοποιείο. Κι όμως, πάλι δεν είχε πει γουλιά.

Στις 6 ήταν κάτω από το σπίτι της. Δεν περίμενε πολύ, για να κατέβει. Είχε κάνει ένα γρήγορο μπάνιο, άλλαξε ρούχα και έσπρωξε μια επιπλέον αλλαξιά μέσα στην τσάντα του λάπτοπ της. Ο Τζακ είχε έρθει να την πάρει με ένα μεγάλο αγροτικό. Η Μύριαμ μπήκε μέσα και βολεύτηκε. Του χαμογελάει και κλείνει την πόρτα.

«Ευχαριστώ που ήρθες να με πάρεις.»

«Έχω φέρι και καφέ.»

«Είσαι τέλειος!»

Η Μύριαμ παίρνει το κύπελο στα χέρια της, για να τα ζεστάνει. Κάθεται απολαυστικά στη θέση της και αφήνει

τον Τζακ να την οδηγήσει, όπου και να ήθελε. Οι δύο ώρες για το οινοποιείο ίσως τελικά να ήταν και λίγες. Αυτό το αγροτικό έμοιαζε πιο άνετο και από λιμουζίνα. Της άρεσε πολύ. Βγήκαν γρήγορα στην εθνική και με άνεση απολάμβαναν το ταξίδι μέσα στο σούρουπο. Άδειοι δρόμοι, μια μαγική ευθεία και μωβ σύννεφα να αιωρούνται νωχελικά και αργόσυρτα σε έναν μπλε ουρανό, που ετοιμαζόταν να υποδεχθεί το φεγγάρι των εραστών.

«Και να σκεφτείς πως δεν είμαι και τόσο ρομαντικός. Ούτε να το είχα σχεδιάσει όλο αυτό το μαγικό σκηνικό. Μα αξίζει...» Λέει πρώτος ο Τζακ σπάζοντας τη σιωπή.

«Γιατί έφυγες από την Αμερική; Τι παρελθόν άφησες πίσω, για να χρειάζεται ένας ωκεανός ανάμεσά του να το σβήσει;» Τον ρώτησε, ενώ σε λίγο έφταναν στον προορισμό τους. Η Μύριαμ είχε θυμηθεί τα γνώριμα βουνά που το περιτριγύριζαν.

Η ερώτηση τον ξάφνιασε, μα του άρεσε. Δημοσιογράφος, σκέφτηκε. Χαμογέλασε περνώντας τα δάχτυλά του μέσα από τα μαλλιά του προσπαθώντας να τα στρώσει. Αυτή η κίνηση την τρέλαινε. Της άρεσε πιο πολύ και από το να χάζευε τα δικά της μαλλιά.

«Αλήθεια με ρωτάς κάτι τέτοιο; Μετά από τόση ώρα μαγικής σιωπής; Γιατί;»

«Ναι, είμαι μαγεμένη από το σκηνικό. Κι εγώ είμαι φουλ ρομαντική, αλλά εξακολουθώ να έρχομαι μόνη μου μαζί σου σε ένα παλιό, σκονισμένο οινοποιείο δίχως κανέναν λόγο κι αφορμή.»

«Έχεις αφορμή. Θα μελετήσουμε το άρθρο.» Γέλασε.

«Ακόμη δε μου έχεις απαντήσει...»

Όταν έφτασαν είχε σουρουπώσει για τα καλά. Κατεβαίνει γρήγορα από το τζίπ, να ξεμουδιάσει, και μια ευχάριστη καλοκαιρινή δροσιά την πλημμύρισε και την αναζωογόνησε. Τα πάντα μύριζαν χρώμα. Χωριό. Θυμήθηκε το δικό της. Άκουσε ένα κούκο από μακριά επιβεβαιώνοντας την ανάμνησή της. Ο Τζακ παίρνει τα πράγματά τους και προχωράει.

«Έλα. Πάμε λίγο μέσα να τακτοποιηθούμε και, αν θες μετά, βγαίνουμε βόλτα. Μέχρι αύριο μεσημέρι είμαι τελείως δικός σου. Μετά έχω δουλειές στο οινοποιείο. Όλες απολύτως βαρετές. Ό,τι πρέπει, για να γράψεις το δεύτερό σου άρθρο.»

Η Μύριαμ χαμογελάει αμήχανα και προχωράει με τα χέρια στις τσέπες παίρνοντας βαθιές ανάσες. Δε χόρταινε τον αέρα. Ένωθε πλέον πως είχε ξεπεράσει τα όρια του δημοσιογράφου. Ένωθε σχεδόν ντετέκτιβ.

Πλησιάζουν το πέτρινο σπίτι και ο Τζακ ξεκλειδώνει την

ξύλινη πόρτα. Το σπιτάκι φαινόταν μικρό. Κολλητά στο αποστακτήριο σαν κομμάτι κάποιου παλιού σπιτιού, όμως, τέλεια διατηρημένο. Περνώντας το κατώφλι το εσωτερικό την εντυπωσίασε. Ένα μεγάλο, εξίσου πέτρινο τζάκι δέσποζε στο μικρό σαλονάκι καίγοντας φρέσκα ξύλα. Η θαλπωρή του σε τύλιγε αμέσως. Αριστερά της στον ίδιο χώρο μια τεράστια κουζίνα με μεγάλα ξύλινα ντουλάπια και τεράστια παράθυρα ολοκλήρωνε την πανέμορφη εικόνα. Δε φαίνονταν αλλού δωμάτια. Μόνο μια πόρτα στο βάθος. Μια υπέροχη μυρωδιά ερχόταν από την κουζίνα.

«Βλέπω τα έχεις φροντίσει όλα!» Του λέει κοιτώντας την κουζίνα και το τζάκι.

«Ναι, η κα. Δέσποινα φταίει για όλα αυτά. Είναι από την περιοχή και φροντίζει το σπίτι, όσο λείπω. Ήξερε πως θα έρθω απόψε με φιλοξενούμενο και της είπα να φροντίσει για όλα.»

«Το βλέπω. Όλα φαίνονται και -κυρίως μυρίζουν- υπέροχα!»

«Τέλεια. Μάλλον πεινάς, όσο κι εγώ. Πού θες να φάμε; Στην κουζίνα ή στο τζάκι; Μπορεί να είναι καλοκαιράκι, αλλά θα δεις σε λίγο πως το τζάκι δε θα σου είναι καθόλου περιττό.»

Ήταν πρόσχαρος και φαινόταν σαν να μην τον είχε κουράσει καθόλου η διαδρομή. Δε σταματούσε να χαμογελάει, γεγονός που την έκανε να θέλει να κρυφτεί από αμνηχανία ή και να τον φιλήσει από ευχαρίστηση. Ήταν και αυτή χαρούμενη που βρισκόταν εκεί.

«Χμ, δεν με νοιάζει», του απαντάει.

«Ωραία! Αν θες να φρεσκαριστείς, το μπάνιο είναι στο βάθος. Διαλέγω κρασάκι -και όχι cocacola υποθέτω- και σε περιμένω.»

«Εντάξει.» Παίρνει την τσάντα της και πηγαίνει προς το βάθος.

«*Μα πού θα κοιμηθούμε;*» Αναρωτιόταν, καθώς προχώραγε. Δε φαινόταν κανένα επιπλέον δωμάτιο στο ισόγειο, ούτε επιπλέον πόρτα που θα μπορούσε να υποδηλώνει την ύπαρξη μιας κρεβατοκάμαρας.

Όταν βγήκε, ο Τζακ την περίμενε στο τζάκι. «*Κλασσική κίνηση αποπλάνησης*», σκέφτηκε η Μύριαμ. Είχε στρώσει το χαμηλό τραπεζάκι και έβαζε κρασί. Κόκκινο ημίγλυκο. Αυτή τη φορά θα έπινε. Πολύ. Έπρεπε να θυσιαστεί για την έρευνά της. Κάθεται αναπαυτικά σε ένα από τα τεράστια μαξιλάρια που είχε βάλει ο Τζακ και της δίνει το ποτήρι της.

«Στην υγεία μας!» της λέει.

«Στην υγεία του οινοποιείου».

Τσουγκρίζουν ευχαριστημένοι. Το κρασί ήταν βάλσαμο. Μαζί με τη φωτιά ήρθε και η απόλυτη χαλάρωση.

«Λοιπόν; Τι μας έχει ετοιμάσει η κα. Δέσποινα; Ανυπομονώ!»

«Χαχα, χαίρομαι. Μα φυσικά τη διάσημη πίτα της. Και μαζί φρέσκια σαλάτα με δικά της λαχανικά.»

«Τέλεια. Ξεκινάμε;»

Ο Τζακ την είχε προλάβει γελώντας. Το μπουκάλι κατέβηκε πανεύκολα και η πίτα εξαφανίστηκε. Ήταν πανέτοιμοι για κάθε δραστηριότητα.

«Να φέρω δεύτερο; Βλέπω μάλλον πως είσαι γερό ποτήρι.»

«Η αλήθεια είναι πως έχω ζαλιστεί λιγάκι, αλλά μου αρέσει τόσο πολύ ο τρόπος που με μεθάς. Θα έλεγα «ναι» και σε δεύτερο μπουκάλι!»

«Χαχα, μην ανησυχείς. Εδώ είσαι απολύτως ασφαλής. Να μεθύσεις όσο θέλεις...» Της απαντάει και σηκώνεται για την κουζίνα.

Η Μύριαμ τον ακολουθεί να εξερευνήσει και το άλλο μισό του μικρού σπιτιού.

«Βλέπω πως η κουζίνα σου είναι φτιαγμένη σε αμερικάνικα πρότυπα. Υπέροχη.»

«Σε ευχαριστώ. Θα τη δεις και το πρωί με όλο το φως να μπαίνει από τα παράθυρα. Θα πούμε καφεδάκι από εδώ με θέα τα αμπέλια.»

Ο φελλός του δεύτερου μπουκαλιού έκανε τον χαρακτηριστικό θόρυβο τρομάζοντάς την λίγο.

«Μια και μίλησες για το πρωί, πού ακριβώς θα κοιμηθούμε;»

«Ω, μην ανησυχείς. Υπάρχουν πολλές εκπλήξεις μέσα στο μικρό σπιτάκι του τρελού καπελά!»

Αφήνει το μπουκάλι στο τραπεζάκι του σαλονιού και την παίρνει από το χέρι. Στο βάθος του σπιτιού- ακριβώς μπροστά από την πόρτα του μπάνιου- ανοίγει μια μικρή καταπακτή και μια σκαλίτσα κατεβαίνει από τη σοφίτα. Η Μύριαμ περιμένει με ανυπομονησία. Ανεβαίνουν πιασμένοι χέρι-χέρι τα μικρά σκαλοπάτια σε ένα αόρατο δωματιάκι. Μια υπέροχη φροντισμένη σοφίτα με ένα τεράστιο υπέρδιπλο κρεβάτι.

«Αυτή θα είναι η σουίτα σας, αγαπημένη μου ερευνήτρια», της λέει.

«Χμ, Τζακ, είναι υπέροχο. Αυτό το μικρό σπιτάκι κρύβει

τόσες εκπλήξεις και φαίνεται να είναι φτιαγμένο με τόση αγάπη που με έχει μαγέψει. Σε ευχαριστώ για τη φιλοξενία.»

Ο Τζακ δεν της είχε αφήσει το χέρι. Τη φέρνει κοντά του.

«Εγώ σε ευχαριστώ!»

«Τζακ, είμαι μεθυσμένη...»

«Κι εγώ.»

Ανταλλάζουν γεύση από το κόκκινο ημίγλυκο. Η ζέστη από το κρασί -μα και το τζάκι-έχει πλέον κάνει τα ρούχα τους αφόρητα. Του ξεκουμπώνει αργά του πουκάμισο. Με τη σειρά του της βγάζει την μπλούζα. Οι κινήσεις τους δεν ήταν βιαστικές. Αργές και προσεκτικές, τους οδήγησαν στο κρεβάτι. Τα σκεπάσματα ήταν αφράτα και απαλά, μα δεν τα χρειάστηκαν. Η θερμότητα των κορμιών τους ξεπερνούσε κάθε ανατριχίλα που μπορεί να προκαλούσε μια ανεπαίσθητη δροσιά.

Ένας αμπελουργός, ένας οινοποιός φροντίζει για το κάθε τι στο αμπέλι του. Αργά και υπομονετικά θα φροντίσει τα σταφύλια του όλη τη διάρκεια του χρόνου. Θα τα προστατέψει το χειμώνα από αγέρα και χιόνι. Θα τα κλαδέψει και θα τα βλέπει να μεγαλώνουν μέρα με τη μέρα. Θα περπατάει ανάμεσά τους ολημερίς στρίβοντας και τσιγάρο, μοιάζοντας στον ξένο πως χασομεράει, μα

εκείνος παρακολουθεί. Βλέπει το κάθε τσαμπί που σχηματίζεται, τσακίζει το κάθε παρείσακτο ζωντανό που θέλει να τα βλάψει. Μέχρι το καλοκαίρι που θα έχει ξεραθεί η γης, μα εκείνα θα είναι ζουμερά και τραγανά. Έτοιμα να παραδοθούν. Θα τα γευτεί και, όταν είναι έτοιμα, θα τα τρυγήσει και θα τα μεταφέρει προσεκτικά στο πατητήρι, για να πάρει τον καλύτερο χυμό τους. Αυτό που καρτερικά φρόντιζε όλον τον χρόνο με ρίσκο, αλλά και φρονιμότητα, για να ετοιμάσει το «νέκταρ των θεών».

Έτσι και ο Τζακ. Η Μύριαμ ένιωθε πως δεν την είχε φροντίσει ερωτικά άλλος άνδρας τόσο πολύ. Η ανάσα του μύριζε κρασί, αλλά όχι σαν κάποιου μεθύστακα. Το περιστασιακό του τρέμουλο έδειχνε πως την ήθελε, και όχι μόνο. Έδειχνε πως είχε καιρό να ξαπλώσει σε εκείνο το κρεβάτι με άλλη γυναίκα. Γι' αυτό και ήθελε να το απολαύσουν και οι δυο αργά και μεθυστικά σαν το καλύτερο κρασί του.

MR. PORSCHE

*«Ζητείται φροντιστής αλόγων. Εργασία εποχιακή.
Αμοιβή καλή ανάλογα με τις ώρες. Προϋπηρεσία
προαιρετική»*

Ό,τι πρέπει. Παίρνει αμέσως τηλέφωνο και κλείνει ραντεβού για το ίδιο απόγευμα. Αν η δουλειά ήταν όπως τη φανταζόταν, θα ήταν η τέλεια ευκαιρία. Μπορεί ποτέ να μην είχε την τύχη να μάθει ιππασία, αλλά τώρα θα πέρναγε ώρες κοντά στα πιο όμορφα πλάσματα του ζωικού βασιλείου και θα μάζευε κάποια έξτρα σωτήρια χρήματα το καλοκαίρι, προτού πιθανώς φύγει για Αγγλία.

«ΕΕΕ, ΣΤΑΜΑΤΑ!!! ΔΕ ΒΛΕΠΕΙΣ ΠΟΥ ΠΑΣ;»

Η μαύρη Porsche έκανε όπισθεν και μόλις είχε ρίξει κάτω δυο κάδους του ιππικού ομίλου. Η Μύριαμ μόλις που πρόλαβε να σταματήσει με τον Peanut. Τον κανελί άρχοντά της, όπως τον έλεγε. Μόλις είχε τελειώσει την προπόνησή του και τον πήγαινε μόνη της στον στάβλο. Είχε σουρουπώσει και μια μπόρα ακουγόταν από μακριά. Μπορεί να μην είχε αρκετή εμπειρία στη δουλειά, μα τα άλογα την εμπιστευόνταν και εκείνη έλιωνε μόνο που τα κοίταγε. Πόσο μάλλον που μπορούσε και να τα φροντίζει. Καταλάβαιναν πόσο ταπεινή ένιωθε κοντά τους. Σήμερα

μπορούσε τουλάχιστον να καταλάβει πως έπρεπε να μπουν γρήγορα στο παχνί τους, πριν πιάσει βροχή.

«Είσαι τρελός;» Φωνάζει θέλοντας να ακουστεί καλά μέσα από τα φιμέ τζάμια του αμαξιού.

Η πόρτα ανοίγει και το σκαρπίνι που βγήκε από μέσα πριν από οτιδήποτε άλλο την έκανε να ξινίσει και να ετοιμαστεί για καυγά, που πραγματικά θα ευχαριστιόταν. Είχε γνωρίσει αρκετούς από δαύτους στον ιππικό. Αυτούς με τα αμάξια, τα μεγάλα, τα ανούσια, που πίστευαν πως τα εκατοντάδες «άλογα» κάτω από το καπό τους ήταν ικανά να αντικαταστήσουν ένα μόνο χάδι από ένα αληθινό άλογο.

Ένας κουστουμάτος άνδρας γύρω στα σαρανταπέντε κατεβαίνει με ορμή και τσαντίλα, σαν να ήθελε να ζητήσει τα ρέστα όχι από εκείνη, αλλά από τον σκουπιδοτενεκέ. Αντί αυτού αντικρύζει τη Μύριαμ πλάι στον Peanut και την κοιτάει από πάνω μέχρι κάτω με την ίδια ξινίλα που τον κοίταζε κι εκείνη. Σκηνή φαρ ουέστ.

«Να σου πω. Δε με νοιάζει ποιος είσαι, αλλά αν πλήγωνες το άλογο, θα το πλήρωνες πολύ ακριβά!» του λέει μπαίνοντας μπροστά από τον Peanut.

«Είσαι καινούρια εδώ;» Της απαντάει με χαμηλή φωνή και ανάβει τσιγάρο. «Πού βρήκες αυτή τη στολή;»

«Την έκλεψα», τον «πυροβολεί» και πάλι και φεύγει με τον Peanut.

Δεν της απάντησε τίποτα. Τραβάει τζούρα και απλά την κοιτάγε μέχρι να μπει στους στάβλους. Είχε μπει στο ραντάρ του.

«Μα καλά, τα έβαλες με τον Mr. Porsche;» Της λέει μετά από λίγες μέρες ο γέρο-Ματ, ο πιο παλιός του «ράντσου».

«Τι εννοείς; Δεν σε καταλαβαίνω», του απαντάει η Μύριαμ, ενώ έκανε την απασχολημένη γεμίζοντας τις ταΐστρες.

«Μα έχει βουίξει το «ράντσο»! Χαχα! Καλά του έκανες, κορίτσι μου. Θα του τα έλεγα κι εγώ ένα χεράκι του παλιο-αγριόσκυλου, αν δεν ήμουν μια γέρική φοράδα!»

«Αγριόσκυλο; Αυτός με τρομαγμένο κουτάβι μου μοιάζει.»

Μετά από αυτό δεν τον είδε για ένα μήνα. Ένα απόγευμα που σχόλαγε, μπήκε βιαστικά στο γραφείο να αφήσει κάτι χαρτιά νέων εγγραφών.

«Δεν έπρεπε να μου μιλήσεις έτσι. Στο κάτω-κάτω είμαι εργοδότης σου», της είπε ήρεμα, πριν ανάψει τσιγάρο.

Γυρνάει και τον βλέπει ακουμπισμένο στο γραφείο. Δεν

την κοιτάγε. Τον κοιτάγε, όμως, εκείνη. Βάζει τα χαρτιά σε ένα φάκελο και γυρνάει να φύγει. Σταματάει και επιστρέφει.

«Σου το είπα τότε, αλλά στο ξαναλέω. Δε με νοιάζει ποιος είσαι, αλλά αν πλήγωνες το άλογο, θα το πλήρωνες ακριβά. Αν θες, απόλυσέ με! Δε με ενδιαφέρει.»

Δεν έτρεμε. Δε φώναζε. Τα είπε και βγήκε έξω. Ήταν και η μόνη στιγμή που εκείνος σήκωσε το βλέμμα. Χαμογέλασε μόνος του. Σηκώνεται κι εκείνος να φύγει. Βγαίνει έξω και βλέπει μπροστά του την Porsche. Ανοίγει και πριν μπει μέσα, περνάει μπροστά του η Μύριαμ τυλιγμένη με ένα χακί μπουφάν ως το γόνατο και χακί κουκούλα στο κεφάλι. Θα μπορούσες άνετα να την περάσεις για φαντάρο. Μάλλον είχε σχολάσει, σκέφτηκε. Κλείνει γρήγορα την πόρτα και μπαίνει μπροστά της. Την κόβει.

«Σχόλασες; Θες να σε πάω κάπου;»

Η Μύριαμ σταματάει. Ρίχνει μια περιφρονητική ματιά στο αμάξι και μια γλυκιά ματιά σε εκείνον.

«Πριν λίγο ήθελες να με απολύσεις και τώρα θες να με πας στο σπίτι μου;»

«Μάλλον...» Της απαντάει.

«Σε ευχαριστώ, αλλά όχι. Εξάλλου είσαι και εργοδότης μου.»

Φεύγει γλυκιά και χαλαρή, τυλιγμένη μέσα στο χακί μπουφάν που πάλευε να ζεσταθεί.

«Με συγχωρείς, αν σε προσέλαβα.»

Είχε ήδη απομακρυνθεί. Ίσως το άκουσε, ίσως όχι. Μπαίνει και εκείνος στο αμάξι και φεύγει με χίλια.

Άλλος ένας μήνας πέρασε. Δουλειές. Είχε καιρό να κατέβει στον όμιλο και δεν έβλεπε την ώρα. Μπαίνει και παρκάρει προσεκτικά. Βγαίνει και κλείνοντας την πόρτα ακούει πίσω του:

«Μπράβο! Έτσι είναι πολύ καλύτερα.»

Ήταν η Μύριαμ. Κουβαλούσε κάτι σχοινιά και πήγαινε προς τους στάβλους. Πάλι πρόλαβε να εξαφανιστεί, προτού εκείνος προλάβει να αντιδράσει. Απέμεινε εκεί να την κοιτάει ανάβοντας τσιγάρο. Γνώριμη σκηνή. Η Μύριαμ χαμογελούσε, μα δεν μπορούσε να τη δει.

Τις επόμενες ημέρες ερχόταν καθημερινά στον όμιλο. Είχαν αγώνες. Τον έβλεπε που πάρκαρα και πήγαινε βιαστικά στα γραφεία. Έβγαινε μετά από ώρες. Μερικές φορές έβγαινε και στεκόταν στο πλατύσκαλο να κάνει τσιγάρο. Με το βλέμμα του τα κοίταζε όλα και

ταυτόχρονα κανέναν.

Το πρόσωπό του φαινόταν νεκρό. Ανέκφραστο. Έπρεπε να ξεκλειδώσεις πολλά, πριν να έχεις την τύχη να σου δοθεί ένα νεύμα, ένα ελαφρύ ανηφορικό σκίσιμο του χειλιού που θα μπορούσες να πεις χαμόγελο. Την ίδια, όμως, στιγμή το βλέμμα του μπορούσε να σε ξεγυμνώσει σε δευτερόλεπτα. Όχι για να δει τα εσώρουχά σου. Ίσως και να το ήθελες και αυτό. Όχι. Έφτανε κατευθείαν στην ψυχή σου. Και ένιωθες παραδομένος και ανήμπορος. Πραγματικά γυμνός. Δε μίλαγε σχεδόν καθόλου. Όμως τα χείλη του ποτέ δεν έκλειναν τελείως. Δεν μπορούσες να καταλάβεις, αν ήθελαν να σε βρίσουν ή να σου πουν «σ' αγαπώ».

Πρέσβευε μια φυσική μαγκιά που δεν περίμενες με τίποτα να δεις σε έναν καλοντυμένο τύπο που έβγαине από μια Porsche και σύχναζε στον ιππικό όμιλο. Ή να του ανήκει ένας ιππικός όμιλος. Σαν να είχε βρεθεί κατά λάθος εκεί. Κι όμως, την ίδια στιγμή του άνηκε ο κόσμος. Δεν υπήρχε λάθος στις κινήσεις του, στα λιγοστά του λόγια. Δεν ήταν τρομακτικός. Ήταν απόλυτος. Δεν ήταν δυνάστης. Σε έκανε να θέλεις να τον ακολουθήσεις από μόνος σου. Δεν μίλαγαν τα λεφτά του. Μίλαγαν οι κινήσεις και τα λόγια του. Δεν ήταν μαλάκας. Ήταν απλά ακαταμάχητος. Ένα ντόμπρο μυστήριο σε ακριβό περιτύλιγμα.

Είχε μια διάχυτη ορμή, σχεδόν οργή, που πάντα τον περιτριγύριζε. Σαν κάτι να έψαχνε και πάντα να του ξέφευγε. Με τα χρόνια είχε μάθει να το καλύπτει. Η Μύριαμ το κατάλαβε αμέσως. Πέρναγε από δίπλα του και ένιωθε σαν να περνάει ξυστά από ηλεκτροφόρο σύρμα. Ο τύπος ήταν μαύρη τρύπα, που τη ρούφαγε όλο και πιο βαθιά. Ήταν σίγουρη, όμως, πως στο τέλος αυτής της μαύρης τρύπας υπήρχε φως. Τα μάτια του τη διαπερνούσαν, αλλά και τα δικά της τον γκρέμιζαν σαν πύργο από τραπουλόχαρτα. Το είχε καταλάβει από τον τρόπο που πολλές φορές την απέφευγε. Δεν τον φοβόταν καθόλου. Ήξερε, βέβαια, πως αν τον κοίταγε στα μάτια, ίσως και να πετούσαν σπίθες. Όχι δεν τον φοβόταν. Η οργή του δεν ήταν εναντίον της. Ήταν προς όλο τον κόσμο, το σύμπαν, τη ζωή. Ακόμα και να ήταν εναντίον της, όμως, ήξερε πως δε θα την πείραζε ποτέ. Τον παρατηρούσε και καταλάβαινε ότι ήταν το πιο ατίθασο άλογο εκεί μέσα. Ένα άλογο που έψαχνε απεγνωσμένα κάποιον να τον ημερέψει. Να πάρει όλη αυτή την ενέργεια και να την μετατρέψει σε φως. Σε φως απαλό και δοτικό. Να τη μετατρέψει σε αγάπη. Η οργή του κραύγαζε μοναξιά.

Εκείνη τη μέρα είχε αφαιρεθεί τελείως. Βούρτσιζε μηχανικά τον Peanut και σκεφτόταν. Πίστευε ότι δεν μπορούσε να τη δει. Άραγε, αν πήγαινε δίπλα του τώρα,

θα την έβλεπε ή θα την προσπερνούσε σαν φάντασμα;

«Εεε, Μύριαμ, πόση ώρα θα βουρτσίζεις τον Renault; Θα τον караφλιάσεις!» Άκουσε πίσω από την πλάτη της τον γέρο-Ματ να της τη λέει, ενώ έμπαινε στους στάβλους σκασμένος πάλι από τα γέλια.

Επανήλθε απότομα και σταμάτησε το βούρτσισμα. Την είχαν πάρει χαμπάρι. Του βάζει τη σέλα και τον οδηγεί στην πίστα.

Εκείνος την είχε εντοπίσει από ώρα. Γι' αυτό και είχε βγει για τσιγάρο. Τι να κάνει; Να της μιλήσει; Να την αγνοήσει; Σίγουρα δεν μπορούσε να αγνοήσει την αναστάτωση και την τσαντίλα που του προκαλούσε. Σίγουρα δεν μπορούσε να αγνοήσει τα αστεία του προσωπικού για το «περιστατικό με τον Mr. Porsche», ούτε το πόσο την αγαπούσαν όλοι. Ήθελε να την πλησιάσει, να την γνωρίσει, αλλά όχι να την καταδικάσει. Ο κόσμος του ήταν βρώμικος και εκείνη φαινόταν τόσο καθαρή, τόσο αληθινή. Μια μαχήτρια του καλού που πάλευε ενάντια στο καλό. Ήταν σίγουρος πως δεν είχε ποτέ της αντικρίσει κάτι άσχημο. Σίγουρα δεν ήθελε να είναι αυτός που θα της το προσέφερε.

Σούρουπο. Αέρας. Ο μαύρος ουρανός σαν να ζητούσε εκδίκηση. Όλοι είχαν φύγει λόγω του καιρού. Τα άλογα στη θέση τους. Το φωτάκι της γραμματείας ήταν ανοιχτό.

Η Μύριαμ είχε μείνει να τελειώσει τη δουλειά της στον υπολογιστή. Προτιμούσε να μείνει εκεί, παρά να γυρίσει στο σπίτι. Αν ξεσπούσε η καταιγίδα προτού φύγει, το πολύ-πολύ να κοιμόταν με τον Peanut. Ένωθε ασφαλής εκεί.

Ξάφνου, σαν να ακούει αχνά ποδοβολητά. Τα δάχτυλά της σηκώνονται από το πληκτρολόγιο και τεντώνει τα αφτιά, για να ακούσει καλύτερα. Μήπως της φάνηκε; Όχι, όχι! Αυτό σίγουρα ήταν κάποιο από τα άλογα. Σηκώνεται μεμιάς, βουτάει το αδιάβροχό της και φεύγει για τους στάβλους. Φοβόταν μήπως κάποιο από τα άλογα είχε καταφέρει να βγει. Με τον άσχημο καιρό ίσως να μην μπορούσε να το φέρει πάλι πίσω, ούτε και να το βρει. Μπαίνει στους στάβλους. Το παχνί του Φαντάσμο, του μαύρου ανδαλουσιανού, ήταν ανοιχτό. Η Μύριαμ τρομοκρατήθηκε. Ήταν το πιο πολύτιμο άλογο του ιππικού. Τώρα πλέον ακούει πεντακάθαρα καλπασμούς από τη μεριά της πίστας. Φεύγει βιαστικά κατά κει και περνώντας από το πάρκινγκ βλέπει τη μαύρη Porsche. «Αυτό δεν ήταν εδώ πριν», σκέφτεται μην μπορώντας να συνδυάσει τα δύο γεγονότα.

Το μυαλό της ήταν στο να βρει το άλογο. Και γρήγορα. Φτάνει στην πίστα. Κάποιος έκανε βόλτα με το άλογο. Ευτυχώς δεν είχε νυχτώσει τελείως και πίστευε πως θα μπορούσε να δει ποιος ήταν, μόλις ερχόταν πιο κοντά

της. Η Μύριαμ δε φαινόταν, καθώς φορούσε το χακί αδιάβροχό της, αλλά εκείνη μπορούσε να δει καθαρά έναν άνδρα με λευκό t-shirt επάνω στον Φαντάσμο. Το άλογο υπάκουγε τις εντολές χωρίς αντίσταση, χωρίς καμία πίεση από τον αναβάτη του. Ήταν ένα. Έρχονται πιο κοντά της. Ήταν ο Mr. Porsche! Η Μύριαμ δεν πίστευε στα μάτια της. Η καρδιά της επιστρέφει στη θέση της με μια ανάσα ανακούφισης. Κοντοστεκέται για λίγο χαμογελώντας. Δεν είχε σκεφτεί ποτέ πως μπορούσε, αλλά και πόσο καλά ίππευε. Λογικό. Κάποιος που έχει έναν ιππικό όμιλο, δε θα ήξερε και να ιππεύει; Αυτό που γινόταν, όμως, μπροστά της ήταν τόσο μαγευτικό, τόσο ειδυλλιακό, και σίγουρα κάτι που δε θα ξαναέβλεπε.

Ήθελε να απολαύσει το θέαμα. Χαμογελάει πονηρά και τρέχει στη γραμματεία. Καλή ευκαιρία για ένα διάλειμμα. Της ήρθε όρεξη για τσιγάρο. Πάντα υπήρχαν σκόρπια πακέτα επάνω στα γραφεία. Τα περισσότερα ήταν του Mr. Porsche. «Δε θα τον πειράξει μια μικρή τράκα», είπε και βούτηξε τον αναπτήρα μαζί με ένα από τα πακέτα. Τρέχει πίσω στο κρυφό πόστο της. Ανάβει παρακολουθώντας ακατάπαυστα. Χωρίς κοστούμι, χωρίς σακάκι, το λευκό t-shirt του Mr. Porsche τον είχε μεταμορφώσει σε κάτι τελείως διαφορετικό. Δυνατά χέρια να σφίγγουν τα γκέμια, λερωμένο τζιν μαζί με τις

μπότες και μαλλιά πλέον ανακατεμένα σαν του Φαντάσμο. Ήταν υπέροχοι. Ελεύθεροι. Ήθελε να κλείσει αυτή την εικόνα μέσα της για πάντα. Είχε σχεδόν πλέον νυχτώσει. Ο Mr. Porsche δεν έβλεπε πολύ μακριά, αλλά από την μικρή καύτρα του τσιγάρου είχε καταλάβει πως κάποιος τον παρακολουθούσε.

Γιορτή. Ο ιππικός μετά τους αγώνες είχε φορέσει τα γιορτινά του, για να υποδεχθεί την Άνοιξη. Το ίδιο και η Μύριαμ. Το κόκκινο αέρινο φόρεμά της την έκανε σαν παπαρούνα που αιωρείται ανέμελα από ανοιξιάτικο αεράκι. Εκείνος είχε αργήσει. Μπαίνει στην αίθουσα και στέκεται διακριτικά στην άκρη της πόρτας. Κόσμος. Μουσική. Γεμάτο. Μαθητές, προσωπικό, εκπαιδευτές, χαρούμενοι επισκέπτες, όλοι ένα. Ακούνητος από το παρατηρητήριό του βάζει τσιγάρο στα χείλη. Τους έψαχνε όλους και κανέναν. Η αναζήτησή του, όμως, σταμάτησε απότομα, όταν την είδε. Δεν την είχε δει ποτέ του με φόρεμα. Δεν την είχε δει με τίποτα άλλο, εκτός από τη φόρμα εργασίας του ομίλου και τα χακί αδιάβροχά της. Το κόκκινο φόρεμά της τον έκανε ταύρο σε υαλοπωλείο. Θα μπορούσε να τυλίξει τα χέρια του γύρω από τη μέση της σαν βόας και να μην την αφήσει ποτέ, σκέφτηκε. Είχε δει όσα έπρεπε. Είχε κάνει την εμφάνισή του. Είχε δει, όμως, και όσα δεν έπρεπε. Κάνει δυο βήματα οπισθοχώρησης και βγαίνει από τη μεγάλη

αίθουσα. Πετάει με φούρια το τσιγάρο και πάει προς τα άλογα. Η μουσική ακούγεται περίεργα από μακριά. Μια μορφή ξεγλιστράει πίσω του, μα δεν την βλέπει.

Το Rolex του τον βαραίνει. Νιώθει πως φοράει χειροπέδες. Το πουκάμισο τον έπνιγε. Το σακάκι ζουρλομανδύας. Ήθελε να τα πετάξει όλα. Η Μύριαμ οσμιζόταν τα πάντα, καθώς περπάταγε αθόρυβα από πίσω του. Ένιωθε πως, αν δεν έκανε κάτι αμέσως, μπορεί και να πέθαινε μπροστά της. Πηγαίνει κοντά του βήμα-βήμα. Αργά. Φτάνει πίσω του. Τον ακουμπάει απαλά στο χέρι. Εκείνος γυρνάει με φρενιασμένη ορμή να τη χτυπήσει και σταματάει το τελευταίο δευτερόλεπτο, ένα χιλιοστό από το μάγουλό της.

«Τι θέλεις, επιτέλους, γαμώτο; Γιατί με βασανίζεις; Δε βλέπεις πως παλεύω να ξεφύγω από εσένα;»

«Σσς...»

Η Μύριαμ ακλόνητη πλησιάζει κι άλλο. Του κλείνει απαλά το στόμα με το άλλο της χέρι. Το βλέμμα της ασάλευτο δεν έχει κουνηθεί από πάνω του. Τον έχει διαπεράσει σαν σφαίρα σε κέρμα.

«Φύγε! Σε προειδοποιώ!» Φωνάζει και τα άλογα αρχίζουν να ξυπνούν.

«Σσς...»

Κατεβάζει το χέρι της και τον πιάνει ξανά. Φέρνει τα χέρια του στη μέση της. Εκείνος τρέμει. Οι ρώγες της τον ακουμπούν. Τώρα είναι αυτός επάνω σε ηλεκτροφόρο σύρμα. Τον αγκαλιάζει. Τον φιλάει στο λαιμό. Σιωπή. Σιωπή και φως.

«Θα έφευγες μαζί μου;» Καταφέρνει να ψελλίσει μετά από ώρα.

«Να πάμε πού; Βόλτα;»

«Έλα, Μύριαμ, είσαι πιο έξυπνη από αυτό. Είσαι πιο έξυπνη από όλες τις ξιπασμένες που με περιτριγυρίζουν ή προσπαθούν να ρίξουν δίπλα μου. Μερικές φορές πιστεύω ότι είσαι πιο έξυπνη από οποιονδήποτε στη γη.»

Η Μύριαμ συνεχίζει να τον κοιτάει προσπαθώντας να συγκρατήσει ένα γάργαρο γέλιο. Την καταλαβαίνει και ηρεμεί ακόμα περισσότερο.

«Λοιπόν;»

«Με τι; Με την Porsche;»

«Γιατί σου τη δίνει τόσο πολύ αυτό το αμάξι;»

«Γιατί δεν είσαι εσύ.»

«Δεν ήξερα ότι θα έπρεπε να φαίνεται όλο μας το «είναι» σε ένα μάτσο λαμαρίνες, αλλά -αν δεν το θες- το πετάω.

Πάμε μαζί να το σπρώξουμε στον γκρεμό.»

«Και τα ρούχα σου...» Προσθέτει εκείνη.

«Και τα ρούχα μου, τι;»

«Βγάλ' τα!»

«Να τα βγάλω;»

«Ναι, βγάλ' τα και πέτα τα!»

«Πότε; Εδώ; Τώρα;»

«Ναι», απαντάει με σοβαρότητα. «Είναι ο ζουρλομανδύας σου, δεν το καταλαβαίνεις;»

«Οκ...» Της απαντάει πετώντας κάτω το σακάκι. Ξεκουμπώνει το πουκάμισο. «Θα συνεχίσω, μόνο αν βγάλεις κι εσύ το φόρεμα.»

«Τι, δεν σου αρέσει;»

«Δυστυχώς, ναι. Μου αρέσει τόσο, που θέλω σαν τρελός να δω τι κρύβεται και από κάτω. Αυτό το θέλω καιρό τώρα.»

Η Μύριαμ κατάφερε να μην κοκκινίσει.

«Θέλω να φύγω από όλα αυτά, Μύριαμ. Και μόλις σε γνώρισα, ήθελα να φύγω μαζί σου. Μα μου το

απαγορεύουν.»

«Σου το απαγορεύουν; Ποιος; Η μαμά σου; Τι είσαι; Παιδάκι;»

«Δεν καταλαβαίνεις. Μη μου ζητάς να σου πω άλλα. Δεν είναι ακόμα η ώρα.»

«Τι εννοείς;»

«Εννοώ πως δεν πρέπει να βρίσκεσαι πλέον εδώ.»

«Με απολύεις;»

«Πρέπει να το κάνω. Δε θέλω.»

«Γι' αυτό έχεις όλη αυτή την οργή; Εγώ σου την προκαλώ;»

«Όχι, το αντίθετο. Όσο ήξερα ότι ήσουν στον ιππικό, ηρεμούσα. Τώρα που θα φύγεις, δεν ξέρω τι να κάνω...»

«Τότε γιατί με διώχνεις;»

«Γιατί έτσι πρέπει», της λέει χαμηλώνοντας το βλέμμα.

Ξαφνικά τη φιλάει και η αγκαλιά του της κόβει την ανάσα. Ήξερε πως ήταν η τελευταία του ευκαιρία να κρατήσει κάτι δικό της κοντά του για πάντα. Ή μέχρι να την ξαναδει. Ακόμα κι αν ήταν κάτι τόσο αέρινο, όσο ένα φιλή. Ένα φιλή, όμως, μπορεί να κλειστεί σαν πανάκριβο

πετράδι στο πιο μικρό και πολύτιμο κουτάκι της ψυχής μας και να αρκεί, ώστε να την τρέφει, για όσο χρειαστεί. Για όσο εμείς θέλουμε.

Η Μύριαμ μετά από όλη αυτή την ένταση ξαφνιάστηκε με το φιλί του, μα δεν οπισθοχώρησε. Ποτέ δεν την είχε αγκαλιάσει άλλος άνθρωπος τόσο δυνατά. Ποτέ δεν είχε νιώσει τα δάκρυα ενός άνδρα στο μάγουλό της. Τη σπρώχνει μακριά του. Της ρίχνει μια τελευταία ματιά.

«Λυπάμαι», καταφέρνει να ψελλίσει. Σηκώνει το σακάκι του, ακουμπάει τα χείλη του και φεύγει.

Η Μύριαμ μαρμαρωμένη από τα λόγια του, γεμάτη ηλεκτρισμό από το φιλί του, ήταν αδύνατο να κουνηθεί. Μέσα στον χαμό της γιορτής που ακουγόταν απ' έξω κατάφερε να ξεχωρίσει τον ήχο της Porsche που έφευγε σαν δαιμονισμένη από τον Ιππικό.

Ήταν και η τελευταία φορά που τον είδε. Την επόμενη δήλωσε παραίτηση, όχι γιατί της το είπε, μα γιατί είχαν έρθει επιτέλους τα χαρτιά της σχολής της για το Λονδίνο. Έφευγε για Αγγλία, μα δεν πρόλαβε να του το πει. Μάλλον θα ήταν και ανούσιο.

ΕΠΙΒΑΤΕΣ

Φασαρία στον διάδρομο. Φασαρία απόμακρη στο δάσος. Οι ατσάλινες ρόδες του τρένου πέρασαν μέσα από τα δέντρα με τα φρεσκοπεσμένα πορτοκαλί φύλλα σαν οργισμένος γίγαντας. Τις άκουγες από μακριά να στριγγλίζουν. Η αγγλική εξοχή δεν αλλάζει και πολύ τα τοπία της. Πράσινη, επίπεδη και νοτισμένη. Αλλά μονότονα όμορφη. Δεν αλλάζει εύκολα φόρεμα η αγγλική φύση. Το ίδιο φοράει ακόμη και βρεγμένο. Τις περισσότερες φορές.

Βρήκε την πιο πολύωρη διαδρομή και ανέβηκε. Δεν είχε ιδέα που πήγαινε, ούτε την ένοιαζε. Οι εξερευνητές δε νοιάζονται ποτέ για το ταξίδι, πολλές φορές ούτε για τον προορισμό. Μόνο για την ελευθερία που τους επιφυλάσσει η αναδοχή του ταξιδιού. Οπλισμένοι με τα λιγότερα εφόδια να διανύσουν τα περισσότερα χιλιόμετρα, να βουτήξουν στα πιο επικίνδυνα νερά, να διαβούν τα πιο ανηφορικά μονοπάτια, να δοκιμάσουν τα πιο επικίνδυνα δηλητήρια. Η ικανοποίηση να το ονομάσεις περιπέτεια...

Με τρία βιβλία στο χέρι, ένα φούτερ και ένα αταίριαστο φόρεμα στο σακίδιο, η Μύριαμ ανέβηκε τα απότομα σκαλοπάτια του βαγονιού και μπήκε στην κουκέτα της. Ήταν η ώρα να πρωταγωνιστήσει στο δικό της

μυθιστόρημα, σαν άλλη Αγκάθα να μπλεχτεί στο δικό της έγκλημα. Μέχρι στιγμής, όμως, τίποτα. Το τρένο παρα-ήταν καινούριο, οι άνθρωποι παρα-ήταν απασχολημένοι στα κινητά και τα προβλήματά τους και η Μύριαμ παρα-ήταν μόνη στην άδεια κουκέτα της. Ωραίο μυστήριο... Ακόμη κι έτσι, ήταν στο κατάλληλο περιβάλλον. Είχε την απαραίτητη ανυπομονησία μικρού παιδιού, αλλά της έλειπαν οι πρωταγωνιστές. Δε γίνεται μυστήριο με έναν. Μετά από μια αδιάφορη βόλτα στο καφέ του τρένου αποφάσισε απογοητευμένη να γυρίσει στην κουκέτα της. Ίσως να κοιμόταν λίγο.

Ο μόνος Άγγλος πρωταγωνιστής του μυθιστορήματός της ήταν μέχρι στιγμής ο κύριος Earl Grey, που καθόταν καυτός και νερομπούρμπουλος ανάμεσα στα χέρια της μέσα στο ψεύτικο φλιτζάνι από φελιζόλ. Ξενέρα. Μάλλον δε θα έπρεπε να περιμένει πως θα συμβούν όλα, όπως τα ήθελε με την πρώτη. Παρ' όλα αυτά ήταν χαρούμενη που είχε φτάσει μέχρι εκεί. Αναστέναξε, καθώς ακούμπαγε πίσω, για να χαζέψει τη βροχή που είχε ξεκινήσει και πάλι. Με το ένα χέρι ρουφάει μια αθόρυβη γουλιά και με το άλλο έψαχνε να βρει το βιβλίο της.

Λίγα λεπτά πέρασαν. Φασαρία στον διάδρομο. Όχι σαν πριν. Κάτι γινόταν. Λογομαχία. Έστησε άθελά της αφτί.

«Μα, σας επανέλαβα πολλάκις ότι το λάθος που έχει γίνει

στο εισιτήριό σας, δεν μπορεί να διορθωθεί σήμερα που το τρένο είναι υπέρπληρες. Θα πρέπει να αρκεστείτε σε αυτή την απλή κουκέτα, αλλιώς μπορείτε να κατεβείτε στην ερχόμενη στάση και να περιμένετε το επόμενο τρένο.» Είπε ο εισπράκτορας με την ατσαλένια μεταλλική φωνή, που ήταν άχρωμη και ατσαλάκωτη σαν το πουκάμισό του.

Η λογομαχία φάνηκε να καταλήγει ακριβώς έξω από την κουκέτα της. Σαν να σκίρτησε της φάνηκε. Κι όμως. Η πόρτα χτυπάει βιαστικά και αμέσως ανοίγει. Η μούρη του εισπράκτορα χώνεται μέσα, ζητάει μια ξερή «συγγνώμη» και αποτραβιέται πάλι. Προτού η Μύριαμ ζητήσει τα ρέστα, ένας άνδρας μπαίνει ξοπίσω του. Ο άνδρας μπαίνει με σκυφτό το κεφάλι. Κάνει να γυρίσει να πει κάτι στον εισπράκτορα, μα τα παρατάει. Έμοιαζε σαν να μην είχε άλλα επιχειρήματα ή κουράγιο. Ρίχνει τους ώμους και τους τόνους και γνέφει καταφατικά στον εισπράκτορα. Εκείνος, νικητής της μάχης, ανταποδίδει το νεύμα σηκώνοντας λίγο το καπέλο. Ψάχνει ένα νεύμα επιβεβαίωσης της νίκης του από την απορημένη Μύριαμ και κλείνει πίσω του την πόρτα. Ο άνδρας ακουμπάει τη βαλίτσα του στο πάτωμα, βγάζει το καπέλο και γυρνάει να αντικρίσει τη Μύριαμ. Το τρένο μόλις είχε ξεκινήσει και πάλι.

«Με συγχωρείτε πολύ, δεσποινίς. Τίποτα απ' όλα αυτά δε

θα είχε συμβεί, αν τα μέσα μεταφοράς έκαναν κάποια στιγμή τη δουλειά τους. Να υπηρετούν τους πολίτες. Με συγχωρείτε!» Επαναλαμβάνει και κάθεται με ένα βάρος πολλών περισσοτέρων χρόνων από αυτά που πραγματικά είχε στην πλάτη του.

Η Μύριαμ χαμογελάει καταφατικά κλείνοντας αργά τα μάτια της, προτού χωθεί και πάλι στο βιβλίο της. Η βροχή συνέχιζε. Τα μάτια της μπορεί να όργωναν σαν γραφομηχανή τις σελίδες του βιβλίου, στην ουσία όμως δε διάβαζε. Επεξεργαζόταν το γεγονός. Ήταν κάτι τόσο σημαντικό, ώστε να το σκέφτεται τόσο πολύ; Όχι. Σίγουρα, όμως, είχε διαταράξει τη φυσική ροή του βαρετού ταξιδιού της. Ίσως ήταν αυτό που έψαχνε. Έναν καινούριο ήρωα. Εκεί μπροστά της. Να τον μελετήσει, όπως και όσο θέλει. Και φαινόταν πως μάλλον είχε να μελετήσει πολλά. Έπρεπε να μάθει πόσο χρόνο είχε στη διάθεσή της. Έβγαλε τον χάρτη της -που βρώμαγε τουρίστας από μακριά-, για να δει πόσο απείχε η επόμενη στάση. Ίσως ο ξένος να κατέβαινε εκεί. Ήταν το York. Μια ώρα με το ζόρι.

«Κατεβαίνετε στο York;» Ρωτάει με υπέροχα, στρωτά Αγγλικά, όχι αρκετά καλά, ώστε να συναγωνιστούν τη δική του Λονδρέζικη προφορά.

«Όχι, δεσποινίς. Δυστυχώς κατεβαίνω στο τέρμα, στο

-ίσως όχι και τόσο τουριστικό- Άλνγουικ. Αν μπορείτε, να με ανεχτείτε μέχρι εκεί...» Απάντησε και για πρώτη φορά της χαμογέλασε.

Πρώτη φορά που χαμογέλασε από την αρχή της ημέρας. Είχε πλέον ηρεμήσει. Οι υποθέσεις που έπρεπε να τακτοποιήσει μετά τον θάνατο της μητέρας του ήταν πλέον ανυπόφορες. Όσο μεγαλύτερη η περιουσία και περισσότερα τα αδέρφια, τόσο πιο ανυπόφορες και οι υποθέσεις. Και δεν ήθελε τίποτα απ' όλα αυτά. Ήταν, όμως, ο πρωτότοκος της οικογένειας και οι ευθύνες έπεφταν σε αυτόν. Ευτυχώς είχε τελειώσει. Μάλλον. Και τώρα έπρεπε να ετοιμαστεί, για να γυρίσει στο δεύτερο μέτωπο. Έπρεπε να γυρίσει στο σπίτι. Η γυναίκα του του είχε επιτέλους ζητήσει διαζύγιο.

«Όχι, όχι, με παρεξηγήσατε. Σας ρώτησα μόνο γιατί θα πάω μέχρι το καφέ για λίγο φρέσκο τσάι. Μου φάνηκε πως θα χρειαζόσασταν κι εσείς ένα φλιτζάνι. Ήθελα λίγο παρέα έτσι κι αλλιώς στην κουκέτα», του λέει αφήνοντας στη θέση της ανάποδα το βιβλίο της. *Agatha Christie*. Το βλέπει αμέσως. Παλιά διάβαζε μανιωδώς.

«Ω, σας ευχαριστώ. Ναι θα ήταν υπέροχα σωτήριο!»

«Έγινε, επιστρέφω αμέσως.» Φοράει το παλτό της και η κίνηση σηκώνει λίγο την μπλούζα της αφήνοντας ένα ελάχιστο κομμάτι του κορμιού της ακάλυπτο μονάχα για

ένα δευτερόλεπτο. Το βλέπει και αυτό.

Η πόρτα κλείνει κι εκείνος απομένει πίσω να κοιτάει την άδεια θέση. Δεν του είχε πει ούτε το όνομά της. Το άρωμά της, όμως, θα τη χαρακτήριζε για πάντα. Και το βιβλίο της. Είχε δει και τον χάρτη της. Καθαρά τουριστικός. Από αυτούς που παίρνεις δωρεάν από αεροδρόμια και ξενοδοχεία. Το βιβλίο όμως; Ποιος τουρίστας διαβάζει Agatha και παίρνει τρένο για τη μέση του πουθενά, μακριά από όλα τα hot spots του Λονδίνου; Οι ερωτήσεις άρχιζαν να τον κατακλύζουν. Βγάζει την καπαρντίνα του και ξεκουμπώνει λίγο το πουκάμισό του σκεπτόμενος. Η βροχή πλέον χτύπαγε με δύναμη τα τζάμια. Η πόρτα ξαφνικά ανοίγει και του κόβεται η ανάσα μαζί με τις σκέψεις. Ήταν πάλι η αντιπαθητική μούρη του εισπράκτορα.

«Κε. Πάντον, σας βρήκαμε αποκλειστική καμπίνα. Μπορώ να σας οδηγήσω τώρα απευθείας, αν θέλετε.»

«Όχι, όχι. Τελικά είμαι μια χαρά, σας ευχαριστώ», του απαντάει. «Εξάλλου τώρα μόλις βολεύτηκα. Σας ευχαριστώ!»

«Όπως επιθυμείτε», απαντάει ο εισπράκτορας και ρίχνει μια ματιά στην κενή απέναντι θέση, προτού κλείσει την πόρτα με ένα πονηρό μειδίαμα.

Η Μύριαμ επέστρεφε με τις κούπες τσάι. Είχε ζητήσει κανονικές κούπες αυτή τη φορά. Ένωσε πως θα έπρεπε να φέρει πίσω κάτι πιο περιποιημένο. Δεν κατάλαβε, όμως, γιατί έπρεπε να πεταχτεί έξω τόσο γρήγορα. Το άλλο της τσάι ακόμα άχνιζε, όταν μπήκε ο άνδρας. Ήλπιζε να μην το είχε προσέξει. Έπρεπε, όμως, να βγει έξω. Το αντικείμενο της μελέτης της ήταν ονειρεμένο για το βιβλίο της. Ήθελε να πεταχτεί αμέσως έξω να τσιρίξει, να χαμογελάσει με την άνεσή της. Τέλος πάντων, να κάνει κάτι για να βγει από μέσα η χαρά της. Πίστευε πως της χαμογέλασε επιτέλους η τύχη της λογοτεχνίας! Είχε ένα ευτυχισμένο τρέμουλο που προσπάθησε να ελέγξει με ένα σφηνάκι λικέρ στο καφέ, πριν γυρίσει πάλι στην καμπίνα. Προσπαθούσε να μην ξεχάσει καμιά λεπτομέρεια του ξένου, γι' αυτό και κράτησε μερικές γρήγορες σημειώσεις στο κρυφό μπλοκάκι του παλτό της, ενώ περίμενε να ετοιμάσουν το τσάι. Είχε δει αμέσως τη χρυσή βέρα που γυάλιζε στο δάχτυλό του. Είχε δει τα μεγάλα, στιβαρά χέρια που το φόραγαν. Είχε δει την απογοήτευση στα μάτια του, αλλά είχε δει και το υπέροχο μπλε χρώμα τους. Είχε δει τη σοβαρότητα του προσώπου του, είχε δει όμως και το χαμόγελο που της χάρισε, προτού δραπετεύσει αμήχανα από την πόρτα της κουκέτας.

Φτάνει στην κουκέτα και προσπαθεί να ανοίξει την

πόρτα. Ο Άντονι το καταλαβαίνει και σηκώνεται να βοηθήσει.

«Χμ, ευχαριστώ!»

Περνάει από δίπλα του. Ήταν ψηλός. Σίγουρα πιο ψηλός από εκείνη. Είδε το πρόσωπό του από κοντά. Λίγο αξύριστος. Κανένα πρόβλημα. Σημειώθηκε. Είδε και το ελαφρώς ξεκούμπωτο πουκάμισο. Της φάνηκε από τους άντρες που δεν θα μπορούσε να φανταστεί με οτιδήποτε άλλο εκτός από πουκάμισο. Υπέροχος. Σημειώθηκε και αυτό. Εκείνος περιμένει να μπει και κλείνει πίσω τους την πόρτα. Τα μαλλιά της σαν να του μύρισαν τριαντάφυλλο. Άλλη μυρωδιά από του κορμιού της. Βαθιά ανάσα. Η Μύριαμ αφήνει τις κούπες τους στην άκρη και εκείνος αυτόματα τη βοηθάει να βγάλει το παλτό.

«Ω, πάλι σας ευχαριστώ!»

«Σε ευχαριστώ για το τσάι. Επίτρεψέ μου να συστηθώ. Με τους τσακωμούς ξέχασα τελείως τους τρόπους μου. Άντονι Πάντον. Άντονι σκέτο, δηλαδή.»

«Χμ, κανένα πρόβλημα. Μύριαμ.»

Του δίνει το χέρι.

«Μμ, ήταν ακριβώς ό,τι χρειαζόμουν. Σε ευχαριστώ και

πάλι. Με ηρέμησες.»

«Χμ, κι εγώ το χρειάζομαι. Για κάποιο λόγο ήμουν πολύ στρεσαρισμένη τις τελευταίες ώρες.»

«Γιατί; Φαίνεται πως ταξιδεύεις για αναψυχή», της λέει και της δείχνει τον τουριστικό χάρτη της.

«Χα, έχεις δίκιο. Αλλά δεν είναι ακριβώς αυτό που φαίνεται. Δεν κάνω σκέτο τουρισμό. Κάνω... λογοτεχνικό τουρισμό, θα μπορούσα να το πω.»

«Δηλαδή;»

«Κάνω μια εργασία επάνω στη λογοτεχνική γραφή στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου. Ο καθηγητής μας άφησε ελεύθερο το θέμα και το αντικείμενο κι εγώ επέλεξα να γράψω ένα βιβλίο. Είμαι προς αναζήτηση υπόθεσης, ας πούμε.»

«Υπέροχα! Μακάρι να είχα κι εγώ μπροστά μου μια τέτοια αναζήτηση», της απαντάει και κοιτάει έξω από το παράθυρο.

«Μην ανησυχείς, δε ρωτάω τίποτα παραπάνω. Το βλέμμα σου μου είπε πολλά.»

«Είσαι πολύ καλή στο να παρατηρείς ανθρώπους. Ελπίζω να μην γίνω κι εγώ μέρος του βιβλίου σου. Βαρετός Άγγλος συνεπιβάτης». Της χαμογελάει.

«Όχι, κάθε άλλο», του απαντάει. Και του φάνηκε σαν να κοκκίνισε λίγο. Κι έτσι ήταν.

Κατεβάζει ακόμη δυο γουλιές. Μετά από λίγη ώρα ησυχίας μια υπνηλία κατέκλυσε τη Μύριαμ, στην οποία δεν μπορούσε να αντισταθεί. Ο Άντονι είχε βγάλει ένα φάκελο και μελετούσε κάτι έγγραφα. Βγάζει αθόρυβα τα παπούτσια της και κουρνιάζει στην κουκέτα της. Κοιμήθηκε σχεδόν αμέσως. Ακριβώς την ώρα που μερικές ηλιαχτίδες κατάφεραν να νικήσουν την αιώνια πάχνη και βροχή πέφτοντας στην κουκέτα και το πρόσωπό της. Ο Άντονι αντιλαμβάνεται αμέσως το φως που πλημμυρίζει την κουκέτα τους και με βαθιά ανάσα ανακούφισης αναζητά να βρει πού καταλήγουν οι ηλιαχτίδες. Στο πρόσωπό της. Ανέκφραστος την κοιτάει και την επεξεργάζεται. Σηκώνεται, παίρνει το παλτό της και απαλά τη σκεπάζει. Ναι, τα μαλλιά της μυρίζουν τριαντάφυλλο. Αν το έλεγε πόθο, θα ήταν ίσως νωρίς. Πόσο θα ήθελε, όμως, να γδυθεί και να κουρνιάσει εκεί μαζί της. Έκατσε πάλι στη θέση του, έκλεισε τον φάκελο και αρκέστηκε να τη χαζεύει. Σε λίγο είχε αποκοιμηθεί κι εκείνος.

Η ώρα πέρασε. Το τρένο επιβράδυνε. Έφταναν στον σταθμό του York. Οι επιβάτες της κουκέτας το κατάλαβαν και άρχισαν να ξυπνούν νωχελικά ή να ετοιμάζονται γρήγορα. Ο Άντονι σηκώθηκε και πήγε να

ρίξει λίγο νερό στο πρόσωπό του στο μικροσκοπικό μπάνιο της κουκέτας. Η Μύριαμ ξεκούραστη χουχούλιαζε. Σκεφτόταν πόση ώρα ακόμα είχε για το τέρμα. Το τρένο σταμάτησε εντελώς. Σύντομα νέος γύρος θορύβου ξεκίνησε στον διάδρομο. Η Μύριαμ άρχισε να σηκώνεται ψάχνοντας το κοκκαλάκι των μαλλιών της, τα παπούτσια της. Γενικά ό,τι χρειαζόταν, για να σουλουπωθεί. Άκουσε τον Άντονι στο μπάνιο και είδε το παλτό που τη μισοσκεπάζε. Κατάλαβε πως την είχε σκεπάσει. Τον είδε να βγαίνει από το μπάνιο και να την κοιτάει.

«Μάλλον το χρειαζόμασταν πολύ.»

«Ναι. Πω, πω! Είχα καιρό να κοιμηθώ έτσι. Φτάσαμε York, σωστά;»

«Ναι. Λέω να πάω μέχρι το καφέ να μας πάρω κάτι να φάμε. Και δε δέχομαι όχι. Τώρα είναι η σειρά μου.»

«Μην ανησυχείς, δε θα προέβαλα καμιά αντίσταση. Έχω πεινάσει κι εγώ.»

Η πόρτα κλείνει και η Μύριαμ τρέχει στο μπάνιο. Πλένει το πρόσωπό της να δροσιστεί. Αλλάζει μπλούζα. Χτενίζεται και ανανεώνει το κραγιόν της. Βγαίνει με φούρια. Έψαχνε να βρει το άρωμά της. Πάντα κάπου στον πάτο της τσάντας της καταλήγει. Ενώ έκανε άνω-

κάτω την ήδη ανακατεμένη τσάντα της, η πόρτα ανοίγει βιαστικά.

«Γύρισες κιόλας; Μα θα πρέπει να πεινάς πολύ!» Λέει με γυρισμένη την πλάτη.

«Επιτέλους το βρήκα!» Λέει χαμογελώντας με θρίαμβο και ψεκάζει με το άρωμά της ένα δροσιστικό συννεφάκι γυρίζοντας προς την πόρτα.

Μόνο που εκεί δεν είναι ο Άντονι να την κοιτάει. Ένας άλλος άντρας κάθεται ακίνητος εκεί με τα χέρια στις τσέπες.

«Μμ, ωραίο. Νομίζω ότι σου πηγαίνει.»

«Εε, ευχαριστώ... Ξέρετε, η καμπίνα είναι πλήρης.»

«Δεν ψάχνω για καμπίνα», της απαντάει κοφτά.

«Οκ, δε θέλω να μάθω τότε, γιατί θα σας ζητήσω να φύγετε από αυτήν εδώ. Ο εισπράκτορας θα περάσει όπου να' ναι.»

Το ένα του χέρι βγαίνει από την τσέπη. Είχε όπλο.

Η Μύριαμ δεν πίστευε στα μάτια της! Άθελά της κάνει ένα βήμα πίσω και κοκκαλώνει εκεί. Ο άνδρας την πλησιάζει. Εκείνη ακριβώς την στιγμή μπαίνει ο Άντονι με έναν δίσκο στα χέρια.

«Το καφέ δεν είχε τίποτα. Θα περιμένου...» προλαβαίνει να πει, προτού μπει στην καμπίνα και δει την περίεργη σκηνή που εκτυλισσόταν με ένα όπλο να σημαδεύει τη Μύριαμ.

«Τι γίνεται εδώ; Μύριαμ είσαι καλά;» Λέει, ενώ ακουμπάει αργά στην άκρη τον δίσκο, χωρίς να παίρνει τα μάτια του από τον άνδρα.

«Δεν ξέρω...»

«Όλα καλά. Μην ανησυχείτε, κύριε» απαντάει ο άνδρας και με μια κίνηση γλιστράει πίσω από τη Μύριαμ και την αρπάζει από τον λαιμό χώνοντας στα πλευρά της το όπλο. Ο Άντονι κάνει να πάει προς το μέρος τους, αλλά κοκκαλώνει στη σκέψη, μήπως ο άνδρας κάνει κάτι που θα το μετανιώσουν όλοι. Σφίγγει τα δόντια και περιμένει.

«Δε θέλω απότομες κινήσεις, παιδιά. Δυο ερωτησούλες θα κάνω κι έφυγα. Έχω κι άλλα τρένα να ψάξω.»

«Και τι σημαίνει αυτό; Εμείς τι δουλειά έχουμε με ό,τι ψάχνεις;»

«Ψάχνω κάποιον και μάλλον μπορείτε να με βοηθήσετε.»

«Σε τίποτα δεν μπορούμε να σε βοηθήσουμε. Άκου, από στιγμή σε στιγμή θα μπει ο εισπράκτορας και θα γίνει

χαμός. Είναι κρίμα. Φύγε τώρα όσο είμαστε όλοι καλά και συνέχισε αλλού», του λέει ο Άντονι με τρεμάμενη φωνή.

Η Μύριαμ παρακολουθούσε ακίνητη από τον φόβο της στα χέρια του ξένου. Η πόρτα χτυπάει κι όλοι κοκκαλώνουν.

«Γρήγορα! Άνοιξέ μου την πόρτα του μπάνιου. Η φίλη μου κι εγώ θα μπούμε μέσα.»

«Πας καλά; Δε θα γλιτώσεις!»

«Άνοιξέ τη γρήγορα!»

Ο Άντονι ανοίγει την πόρτα και ο ξένος με τη Μύριαμ μπαίνουν μέσα.

«Το παραμικρό να ακούσω και η φιλεναδίτσα σου θα πάει περίπατο προς τα πάνω!»

Η πόρτα του μπάνιου κλείνει. Ο Άντονι τρέχει να ανοίξει την πόρτα της καμπίνας και βλέπει τον εισπράκτορα.

«Κύριε Πάντον, όλα καλά; Είπα να έρθω να δω, αν όλα είναι εντάξει με το ταξίδι σας.»

«Ω, ευχαριστώ. Είναι όλα μια χαρά!» απαντάει ο Άντονι χωρίς να ανοίξει τελείως την πόρτα. Μακάρι να μην άκουσε το όνομα που είπε καθαρά και ξάστερα ο βλάκας

εισπράκτορας. Δεν μπορεί να κάνει τίποτα. Η σκέψη πως η Μύριαμ είναι μέσα στο μπάνιο μόνη της με αυτόν τον τρελάρα τον έχει διαλύσει. Σφίγγει τις γροθιές του τόσο πολύ, που τον πονάνε. Μετράει από μέσα του τα δευτερόλεπτα, μέχρι να ξεφορτωθεί τον εισπράκτορα.

«Η δεσποινίς;»

«Ω, είναι στο μπάνιο. Γυναικεία θέματα, καταλαβαίνετε.»

«Ω, βεβαίως. Σας αφήνω!» Του απαντάει και επιτέλους φεύγει.

Κλείνει την πόρτα με ανακούφιση και χτυπάει την πόρτα του μπάνιου. Ησυχία.

«Έφυγε. Σε παρακαλώ, βγες έξω και θα σου δώσω ό,τι θες! Ό,τι και να είναι αυτό. Σε παρακαλώ, μόνο μην την ακουμπήσεις!»

Σκέφτηκε να μην αρχίσει τις απειλές, ούτε να του πει τι θα του έκανε έτσι και πάθαινε κάτι η Μύριαμ. Μέχρι να βγουν από το μπάνιο ήταν σε μειονεκτική θέση.

Η πόρτα ανοίγει και η Μύριαμ βγαίνει πρώτη. Μόνη της. Ο άνδρας είναι πίσω της και τη σημαδεύει.

«Για πάμε τώρα και οι δύο κοντά στο παράθυρο. Έτσι αργά-αργά. Και τα δυο πιτσουνάκια. Δίπλα-δίπλα.»

Κανείς δε μιλάει.

«Ψάχνω τον Άντονι Πάντον. Ξέρουμε ότι είναι σε αυτό το τρένο. Έχουμε ψάξει όλα τα βαγόνια κι όλα τα τρένα, εκτός από αυτή την καμπίνα. Λοιπόν, έχετε 3 δευτερόλεπτα να μου πείτε πού είναι», τους λέει ξερά σηματοδύνοντας τότε τον έναν και τότε τον άλλον.

Ο Άντονι καταπίνει ξερά, μα δε μιλάει. «*Η κουκέτα που δεν πήγε ποτέ*», σκέφτηκε. Εκεί θα τον έψαχναν. Τελικά η Μύριαμ του έφερε τύχη. Κάνει να ανοίξει το στόμα του, χωρίς να γνωρίζει τι θα πει. Η Μύριαμ τον διακόπτει, προτού προλάβει. Είχε αναθαρρήσει τώρα που στεκόταν δίπλα στον Άντονι και δεν είχε τη βρωμερή ανάσα του άγνωστου άνδρα στο λαιμό της.

«Δεν ξέρω ποιος είναι αυτός που ψάχνεις, μα δε θα τον βρεις εδώ. Αυτός είναι ο άνδρας μου. Ορίστε δεξ και τη βέρα. Δες και τη δική μου. Ένας άνδρας μόνο έφευγε από εδώ, όταν μας οδήγησε ο εισπράκτορας στην κουκέτα στην αρχή του ταξιδιού», του είπε παίζοντάς τα όλα για όλα.

Μπορούσε εύκολα κανείς να περάσει για βέρα κάποιο από τα δαχτυλίδια που φορούσε στα χέρια. Με αυτό έπαιξε.

Μπαίνει μπροστά από τον Άντονι με ένα αργό βήμα. Ο

άνδρας ζύγιζε τα λόγια της. Ο Άντονι καθόταν ακίνητος, έτοιμος όμως να ορμήσει, μόλις δει την παραμικρή υποχώρηση. Δεν τον πρόδωσε. Γιατί; Ομιλίες στον διάδρομο. Πλησιάζουν. Έξω από την κουκέτα. Ο άνδρας αρχίζει να πανικοβάλλεται και κάνει δυο βήματα πίσω πιο κοντά στην πόρτα. Αν έμπαιναν άλλοι μέσα, θα γινόταν μακελειό. Ποιον θα πρωτοπυροβολούσε; Η τύχη δεν ήταν μαζί του πια. Έπρεπε να κοιτάξει πάλι αλλού. Ανοίγει με το ένα χέρι αργά την πόρτα, ενώ ακόμα σημαδεύει τους άλλους. Καταπίνει την οργή του και εξαφανίζεται. Η Μύριαμ με ένα σάλτο κλείνει και κλειδώνει την πόρτα. Αναπνοές. Ο Άντονι τρέχει και την αγκαλιάζει. Την αγκαλιάζει τόσο σφιχτά, όσο δεν έχει αγκαλιάσει ποτέ του άλλον άνθρωπο. Και εκείνη χάνεται. Χάνεται μέσα στην αγκαλιά του και σχεδόν λιποθυμεί. Δεν πίστευε πως είχε γίνει κάτι τέτοιο. Ούτε πίστευε πως είχε κάνει κάτι τέτοιο.

«Μύριαμ, είσαι καλά; Κόντεψα να τρελαθώ! Ήταν βλακεία ή γενναιότητα να προστατέψεις έναν ξένο;»

Της λέει με κοφτές ανάσες και τη βάζει να κάτσει στην κουκέτα. Γονατίζει μπροστά της και την πιάνει παντού, για να σιγουρευτεί πως δεν έχει πάθει τίποτα. Η Μύριαμ δε μιλάει. Ακουμπάει το κεφάλι της στον ώμο του και νιώθει μια ανακούφιση από τη φροντίδα που της δείχνει. Δεν έχει τρομάξει άλλη φορά έτσι. Για τον εαυτό της,

αλλά και για κάποιον άλλο. Πώς θα εξηγήσουν ό,τι έγινε; Πώς θα το επεξεργαστούν; Μήπως δε χρειάζεται; Μήπως δεν έγινε; Ο Άντονι της χαϊδεύει την πλάτη και συνεχίζει να την κρατάει κοντά του, εκεί γονατιστός στο πάτωμα του τρένου. Εκείνο μόλις ξεκίνησε. Μάλλον ήταν ασφαλείς. Λογικά ο άνδρας θα είχε κατέβει να δοκιμάσει αλλού την τύχη του.

Γραμμή για τον επόμενο σταθμό. Πήραν και οι δύο μια κοινή ανάσα. Ήξερε πως έφταιγε ο ίδιος γι' αυτό, μα δεν ήθελε να της πει τίποτα ακόμα. Το σίγουρο ήταν πως έπρεπε να της τα πει όλα. Σκεφτόταν μόνο να τη ρωτήσει γιατί ρίσκαρε τη ζωή της για εκείνον. Για τον κατά λάθος συνεπιβάτη της καμπίνας της. Θα το έκανε και πάλι, αν της είχε πει όλη την αλήθεια; Αν της είχε πει πως δε βρέθηκε τυχαία στην καμπίνα της; Η Μύριαμ σηκώνει το κεφάλι της και κοιτάει τον Άντονι που κρεμόταν από κάθε της ανάσα, κάθε της κίνηση. Δε λέει τίποτα. Δεν την ένοιαζε τίποτα. Ήξερε πως μάλλον δε θα της έλεγε πολλά, μα δεν την ένοιαζε. Πλησιάζει τα χείλη του και τα ενώνει απαλά με τα δικά της. Τραβιέται αργά πάλι πίσω. Παύση. Το ξανακάνει δίνοντάς του χωρίς να το ξέρει την απάντηση που τόσο ήθελε. Ο Άντονι είχε μείνει δίχως ανάσα. Ανοίγει περισσότερα τα μάτια του σαν ένας τυφλός που του δίνεται μια και μόνο ευκαιρία για φως. Όσο διαρκεί το κλικ για μια φωτογραφία.

«Πάλι», της λέει.

Η Μύριαμ επαναλαμβάνει.

«Πάλι, πάλι...» Τη φέρνει πιο κοντά του.

Η Μύριαμ δαγκώνει το χείλος του.

«Πάλι, πάλι...»

Τη σφίγγει με τα χέρια του που τα νιώθει επάνω της, όπως ήταν σίγουρη πως θα τα ένιωθε, σαν ατσάλινη ασφυξία. Και της άρεσε πολύ. Φιλιούνται σαν χείμαρρος. Ο Άντονι σκίζει την μπλούζα της κι εκείνη τραβάει το πουκάμισό του με μανία. Τα κουμπιά παραδίνονται. Το σώμα του καλοχτισμένο τη θέλει τόσο που πονάει. Την αρπάζει και κάθεται στην απέναντι κουκέτα. Είναι επάνω του. Πετάνει το σουτιέν της και τραβάει τα μαλλιά της τόσο, μέχρι εκεί που καταλαβαίνει ότι της αρέσει. Δαγκώνει τις ρόγες της και αυτή βογκάει. Του ξεκουμπώνει το παντελόνι. Το τρένο επιταχύνει όλο και πιο πολύ. Το ίδιο κι εκείνοι. Είναι μέσα της. Θέλει να σκίσει τη σάρκα του. Θέλει να γίνει ένα με το κορμί της. Αυτή βογκάει δυνατά και την ακολουθεί. Το δάχτυλό του την κάνει να χύσει, ενώ είναι μέσα της. Δε θέλει να τελειώσει κι εκείνος κρατιέται με το ζόρι. Έκρηξη. Τον κρατάει μέσα της και σφίγγονται σαν φίδια σε έναν τελευταίο χορό θανάτου. Ξαπλώνουν στην ίδια κουκέτα

γυμνοί να μετρούν τις μελανιές τους.

Έχει σκοτεινιάσει. Είναι ακόμα ξαπλωμένοι και προσπαθούν να ζεσταθούν με τη θερμη τους. Μετά από ένα σύντομο ύπνο την ήθελε πάλι. Δεν ήξερε ποτέ -κι αν- θα είχε άλλη ευκαιρία και τρελαινόταν για αυτή τη -φαινομενικά- μυστηριώδη φοιτήτρια. Όπως ρίσκαρε τα πάντα εκείνη για έναν μυστηριώδη άγνωστο, έτσι ρίσκαρε και εκείνος γι' αυτή τη μυστηριώδη ξένη. Τη μυστηριώδη ξένη που παρακολουθούσε χρόνια τώρα, μα δεν είχε αντικρίσει ποτέ από κοντά. Μέχρι τώρα.

Έξω στον διάδρομο ήταν όλα ήσυχα. Κοιτάει το ρολόι του, πριν γλιστρήσει το χέρι του μέσα από την κουβέρτα. Είχαν ακόμα μια ώρα μέχρι το τέρμα της διαδρομής. Βαθιές ανάσες από τριαντάφυλλο. Τα χέρια του άρχισαν να την ξυπνούν και να την υγραίνουν. Γυρνάει από τη μεριά του. Τον σφίγγει με το πόδι της και τον βάζει πάλι μέσα της. Οι κινήσεις τους μοιάζουν συγχρονισμένες. Πετούν ό,τι τους σκεπάζει και φιλιούνται χωρίς ανάσα. Μια διαδρομή που δε θέλουν να τελειώσει. Τελικά κάτι καλό κάνουν τα μέσα μεταφοράς. Ανοησίες. Κανείς τους δε σκεφτόταν κάτι μια τέτοια ώρα. Μόνο πώς να φτάσουν στην κορύφωση. Ζούσαν την απόλυτη φαντασίωση και έπρεπε να κρατήσουν αρκετές εικόνες, ήχους και μυρωδιές, για να τους κάνουν να καυλώνουν πολύ μετά το τέλος της. Τότε, που αυτή η φαντασίωση θα

ήταν πλέον κλειδωμένη στο πιο πονηρό και απόκρυφο σημείο του μυαλού τους.

Ο εισπράκτορας πέρναγε βαριεστημένα έξω από την πόρτα. Στο τέρμα τέλειωνε και η βάρδιά του. Ακούει περιέργους θορύβους. Σταματάει και ψάχνει να καταλάβει από ποια κουκέτα ακούγονται.

«Είναι από την κουκέτα του Πάντον!» λέει πονηρά. «Γι' αυτό δεν ήθελε να αλλάξει κουκέτα», συνεχίζει σιγανά και κολλάει το αφτί του στην πόρτα. Τι κρίμα να μην μπορεί να δει κιόλας. Να δει τα κορμιά τους γυμνά και όρθια στο τζάμι της κουκέτας. Ιδρώτας από μέσα και στάλες αλύπητης βροχής απ' έξω.

Οι θόρυβοι συνεχίζονται. Δεν είναι απλοί θόρυβοι. Είναι βογκητά. Είναι σίγουρος για αυτό που ακούει. Τόσο σίγουρος που φαίνεται και στο παντελόνι του. Ώρα να φεύγει. Θα τελείωνε τη δουλειά στο μπάνιο της καμπίνας του.

Άλγνουικ. Τερματικός σταθμός. Ντύνονται βιαστικά. Τα λίγα λόγια που αντάλλαξαν αγκαλιασμένοι στο μικρό κρεβάτι της καμπίνας ήταν το ίδιο μυστηριώδη και απρόβλεπτα όσο και η γνωριμία τους, όσο και το περιστασιακό πάθος τους. Ο Άντονι της είχε πει πως, τι σύμπτωση, είναι καθηγητής. Οσονούπω και χωρισμένος. Η Μύριαμ σχεδόν ανακουφίστηκε. Τον πίστεψε. Ποιον,

όμως, καθηγητή ψάχνουν ένοπλοι άγνωστοι και απαιτούν να μάθουν πού είναι;

THE GOOD SAMARITAN

Το μικρό της σακίδιο φάνταζε γεμάτο πέτρες. Δεν ήξερε αν έπρεπε να το σύρει ή να το πετάξει πίσω στις ράγες μαζί με την αυτοεκτίμησή της.

«Μύριαμ τώρα έχεις ό,τι χρειάζεσαι για το βιβλίο σου. Και είμαι κομμάτι του. Όπως κι εσύ. Μην ξεχάσεις να μου το στείλεις. Θα το διαβάζω συνέχεια, για να σε έχω κοντά μου», της είπε αποχαιρετώντας τη στο σταθμό.

Εκείνη δεν είχε ζητήσει καμιά συνέχεια, την έβλεπε όμως στα μάτια του. Για κάποιο λόγο εκείνος έπρεπε να δικαιολογηθεί, να της εξηγήσει. Εκείνη δεν ήθελε. Πίστευε πως θα ήταν όλα πολύ μπερδεμένα. Γι' αυτό αρκέστηκε σε ό,τι της προσέφερε αυτός ο απροσδόκητος ξένος στο τρένο.

Βλέπει ένα παγκάκι και σωριάζεται. Μπορεί να γούσταρε την τόλμη της που πάντα τη χαρακτήριζε, έτοιμη να ριχτεί σε κάθε τι που την εξίταρε και ηλέκτριζε τα συναισθήματα και τη φαντασία της. Μπορεί να ένιωθε ακόμα τον Άντονι επάνω της, να μύριζε το άρωμά του στα μαλλιά της ή να άκουγε τους απαλούς του ψίθυρους στο αφτί της, μα άθελά της άρχισε να σκέφτεται το ερωτικό παρελθόν της. Σαν ταινία πέρασαν από μπροστά της όλοι οι σύντομοι ή όχι σύντροφοι που είχε ποτέ της.

Μια ταινία σίγουρα όχι με «χάπι-εντ». Και της άρεσαν τόσο πολύ τα «χάπι-εντ». Με τον έναν τρόπο ή τον άλλο, καμιά δική της ιστορία αγάπης δε φαινόταν να καταλήγει προς τα εκεί. Βασικά δεν προλάβαινε καν να εξελιχθεί σε ιστορία αγάπης. Όλες τις οι ερωτικές ή συναισθηματικές εμπειρίες φάνταζαν πιο πολύ σαν να είχαν τη διάρκεια ενός «τρέιλερ», προτού προλάβουν να εξελιχθούν σε οτιδήποτε άλλο. Είχε πλέον πιστέψει πως την έλκυαν άλυτα μυστήρια και περίπλοκες καταστάσεις με πολλές καλά σφαιλισμένες πόρτες, όχι μόνο στη ζωή και τον καθημερινό αγώνα της, μα και στους άνδρες. Όλοι όσοι είχε γνωρίσει μέχρι τώρα περιτυλίγονταν σε ένα αδιάλυτο πέπλο μυστηρίου, πολλά αναπάντητα ερωτηματικά, περίεργη καθημερινότητα και ακλόνητο ηλεκτρισμό.

Η Μύριαμ μπορεί να ριχνόταν με ορμή στη δράση και τις περιπέτειες, να ήθελε συνεχώς να ανακαλύπτει νέα μονοπάτια, αλλά κατά βάθος το έκανε για έναν και μόνο λόγο. Μέσα από κύματα και αγκαθωτά περάσματα ήθελε να βρει τη δική της «Ιθάκη». Ακόμα και τις φορές που και η ίδια είχε εξαφανιστεί χωρίς προειδοποίηση και συγγνώμη. «*Η απλά έχω τον μαλακομαγνήτη*», ψέλλισε ειρωνικά στον εαυτό της και κοίταξε τριγύρω.

Δίψασε. Ήθελε χρόνο να επεξεργαστεί και να μην ξεχάσει κυρίως όλα όσα συνέβησαν με την ταχύτητα του

πιο γρήγορου εξπρές, όπως επάνω στο τρένο που μόλις είχε αποχωρήσει. Πάλι τσάι; Σκέφτηκε. Ήθελε κάτι πιο δυνατό. Αρκετά πια με αυτό το θεοποιημένο φίλτρο των Άγγλων. Καιρός ήταν να μάθει καλά και μια άλλη ερωμένη τους. Την μπύρα. Έπρεπε να βρει την πιο κοντινή παμπ. Ευτυχώς δεν πήγε πολύ μακριά. Μέσα στον σταθμό του τρένου υπήρχε μια παμπ με περίπου την ίδια ηλικία του σταθμού.

Ψάχνει στο σακίδιό της για τα τσιγάρα ανάγκης που κουβάλαγε μαζί της. Κάπου θα ήταν θαμμένος και ο αναπτήρας. Δεν είχε κουράγιο να ζητήσει από τον γέρο μπάρμαν, που βαριεστημένος σκούπιζε για πολλοστή φορά τον πάγκο και κοιτούσε αφηρημένος την πόρτα λες και περίμενε τον μάγο Γκάνταλφ. Τουλάχιστον την είχε αφήσει στην ησυχία της. Ψάχνει όλες τις τσέπες μα τίποτα. Στην τελευταία το χέρι της πιάνει κάτι που δεν αναγνωρίζει. Βγάζει έξω μια κάρτα. Λευκή. Επίτηδες παλαιωμένη. Σχεδόν σε απαλό μπεζ. Με μια σφραγίδα επάνω που φάνταζε σαν παλιό οικοδόμημα από τη μια μεριά και ένα σκέτο τηλέφωνο από την άλλη. Δεν ήταν δική της. Πρέπει να την έβαλε εκεί ο Άντονι. Εκεί έπρεπε άραγε να στείλει το βιβλίο της; Χωρίς πολλή σκέψη την ξαναβάζει γρήγορα στην τσέπη του σακιδίου της. Ένας άντρας ντυμένος στα μαύρα με τζάκετ μηχανής περνάει δίπλα της και της ρίχνει ένα πακέτο σπύρτα στο τραπέζι,

έτσι άνετος σαν να του το είχε ζητήσει. Την προσπερνάει και κάθεται δυο τραπέζια πιο πέρα. Γυρνάει και τον κοιτάει για το σωτήριο, αλλά και τολμηρό πέσιμό του.

«Σκέφτηκα πως αυτά έψαχνες», της λέει με ένα απλό χαμόγελο, ενώ κάθεται και ανάβει κι εκείνος ένα.

Η Μύριαμ τον ευχαριστεί χωρίς τίποτα παραπάνω. Γυρνάει την πλάτη και ανάβει με ανακούφιση. Μετά το πρώτο τσιγάρο και τις πρώτες γερές γουλιές το βλέμμα της έψαχνε να πιαστεί από κάπου. Έξω από το παράθυρο ο σταθμός είχε αδειάσει. Τίποτα που να την κάνει να αφαιρεθεί και να παρατηρεί, για να ξεχάσει τα δικά της. Βαριεστημένα έφερε πάλι το βλέμμα και την προσοχή της στο εσωτερικό του μπαρ. Την πόρτα, τον μπάρμαν, το άδειο ξύλινο τραπέζι της. «*Ευτυχία είναι απλά μια συλλογή από όμορφες στιγμές*» έλεγε πάνω γραμμένο με το χέρι το σπιρτόκουτο που της είχε χαρίσει ο ξένος. Να κάτι καλό να αφαιρεθεί. Αυτόματα γυρνάει να τον κοιτάξει. Εκείνος είχε ήδη χαθεί.

«Ωραία... Μάλλον άρχισα να βλέπω και οράματα τώρα!» Και το μυαλό της γαντζώθηκε από αυτή τη φράση, ενώ τα δάχτυλά της έπαιζαν με το σπιρτόκουτο. Αφαιρέθηκε για τα καλά και ξεκουράστηκε. Ίσως την χαλάρωσε και το αλκοόλ. Σκέφτηκε, όμως, πως κάποια μέρα θα ήθελε πολύ να ευχαριστήσει αυτόν τον ευγενικό ξένο για το

-ίσως άθελα- καλό που της είχε προσφέρει.

Κοίταξε πίσω της και το τραπέζι που καθόταν ο ξένος είχε αδειάσει. Κατάπιε την τελευταία γουλιά της ζεσταμένης της πλέον μπύρας. Πλήρωσε τον μπάρμαν περνώντας από μπροστά του και τον αποχαιρέτησε επίτηδες με ένα τρανταχτό «τα λέμε» στα ελληνικά, έτσι για να του δώσει κάτι να ασχολείται για το υπόλοιπο της βαριεστημένης βάρδιάς του. Βγήκε έξω στο κρύο. Απόρησε και με τον εαυτό της που βρήκε τη διάθεση για πείραγμα. Κούμπωσε βιαστικά το μπουφάν, ενώ έψαχνε να βρει που θα βγάλει εισιτήριο για το αμέσως επόμενο τρένο για πίσω στο Λονδίνο. Με τον επόμενο ατσαλένιο συρμό η πλατφόρμα είχε αδειάσει πια και η Μύριαμ είχε πλέον εξαφανιστεί, καθώς το σκοτάδι κατάπινε το τρένο που θα την μετέφερε και πάλι στο προσωρινό της σπίτι.

Μόλις η Μύριαμ επιβιβάστηκε, η μαύρη μηχανή πήρε μπροστά κι ο οδηγός της πέταξε το τσιγάρο του, προτού βάλει το κράνος. Είχε δει πως η Μύριαμ μπήκε μόνη και με ασφάλεια στο τρένο. Έφυγε επιταχύνοντας μέσα στη νύχτα.

ΚΑΦΕ ΚΥΚΛΟΣ

Έξι μήνες μετά και η Μύριαμ είχε πείσει με τα μούτρα στη δουλειά. Το βιβλίο της φαινόταν σαν να γραφόταν από μόνο του. Το όνειρο κάθε συγγραφέα. Οι λέξεις ξεχύνονταν από μέσα της αβίαστα σχεδόν, μόλις επέστρεψε και πάλι στον κοιτώνα της εκείνο το βράδυ με το τρένο. Η πλοκή της ήταν ένα μυστήριο κοκτέιλ μεταξύ αλήθειας και φαντασίας, όσων είχε ζήσει εκείνη την ημέρα στο τρένο παρέα με έναν άγνωστο. Ήταν περισσότερο απ' ό,τι είχε σκεφθεί ή είχε ευχηθεί να της τύχαινε, για να μπορέσει να προχωρήσει με το βιβλίο της. Τις περισσότερες φορές έγραφε με ένα ικανοποιημένο μειδίαμα μπροστά στον υπολογιστή και άλλες φορές με έναν υποβόσκοντα πόθο σκεπτόμενη τον Άντονι. Δεν την ενοχλούσε, όμως, ο κίνδυνος που είχε ζήσει, ούτε που δεν είχαν συναντηθεί από τότε. Σαν να ήξερε μέσα της πως ό,τι και να γινόταν, όσος χρόνος και να περνούσε, με κάποιο κινηματογραφικό τρόπο θα ξαναβρίσκονταν, θα επικοινωνούσαν. Εξάλλου η κάρτα του με το περίεργο οικόσημο ήταν καρφίτσωμένη στη μέση του πίνακά της, στον τοίχο μπροστά από το μικρό γραφείο της. Ήταν το πρώτο πράγμα που κοίταζε πάντα, προτού ξεκινήσει να γράφει. Ένα μικρό φυλαχτό. Η ψυχή της ήταν ήρεμη, μα τα δάχτυλά της έπαιρναν φωτιά κάθε φορά που έγραφε. Δε φοβόταν. Είχε πλέον καταλάβει πως ζούσε για την

περιπέτεια, με τους κινδύνους, τους πόθους και τις απογοητεύσεις. «Έτσι δε θα έπρεπε να ρίχνεται ο κάθε άνθρωπος στη μάχη της ζωής; Αλλιώς ποιο το νόημα;» Σκεφτόταν και συνέχιζε να πολλαπλασιάζει τα γράμματα, τις λέξεις και τις σελίδες του πονήματός της.

Έξι μήνες μετά και δεν είχε καθόλου νέα της. Ούτε καμιά προσωπική επικοινωνία μαζί της. Δεν ήθελε να επιχειρήσει εκείνος τίποτα. Ήξερε πόση δουλειά θα είχε, αλλά δεν ήθελε και να την ταρακουνήσει ακόμα με διάφορα άλλα νέα. Οι πηγές του εξάλλου του ανέφεραν πως ήταν εντάξει και δεν έτρεχε κάτι περίεργο. Αυτό του αρκούσε προς το παρόν. Το διαζυγίο του τον είχε απορροφήσει τόσο πολύ, που δεν είχε κουράγιο για τίποτα άλλο. Μιας κι όλα φαίνονταν ήσυχα, ήθελε να τελειώνει με αυτό το κεφάλαιο και να ξεκινήσει, αν γινόταν, ένα καινούριο. Μια νέα σελίδα που δεν ήξερε πότε και με ποιόν θα ήθελε να αρχίσει να γράφει.

Το βιβλίο της είχε πλέον τελειώσει. Το μυαλό της είχε στερέψει και ένιωθε μια εσωτερική ζεστασιά και ολοκλήρωση πλέον. Σαν τη γέννα ενός παιδιού, που η μάνα καταλαβαίνει πως η προσμονή και οι πόνοι έχουν πλέον τελειώσει και νιώθει άδεια, μα παράλληλα τόσο γεμάτη μέσα σε μια ευφορία πρωτόγνωρων συναισθημάτων. Έτσι ένιωθε και η Μύριαμ. Μπορεί να είχε γράψει πολλές φορές μέχρι τότε, μα ποτέ της κάτι

τόσο ολοκληρωμένο, γεμάτο και επίπονο όσο ένα βιβλίο. Βέβαια όλα αυτά τα χαρωπά συναισθήματα μαζί με μια μόνιμη μικρή μαχαιριά που ύπουλα την τρυπούσε. Αυτές ήταν και οι αμφιβολίες της. Κι αν δεν είναι καλό; Κι αν γελάνε μαζί μου; Κι αν εκείνος γελάσει μαζί μου; Μήπως έπρεπε να γράψω κι άλλο; Μήπως έπρεπε να γράψω για κάτι άλλο; Κουνάει αποφασιστικά το κεφάλι της σαν να ξυπνάει από κακό όνειρο και αποφασίζει να αφουγκραστεί μόνο τα συναισθήματα της πρωτάρας, που της πρόσφερε η ολοκλήρωση αυτού του μικρού της έργου.

Πώς είχε στα χέρια της πλέον ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ! Πόσες φορές προσπάθησε και πόσες το ονειρευόταν! Πόσες φορές το έψαξε! Και πλέον πέφτοντας με τα μούτρα στην έμπνευση που βρήκε μόνη της -ή τη βρήκε τυχαία επάνω σε κάτι σκουριασμένες Εγγλέζικες ράγες- κρατούσε στα κουρασμένα χέρια της κάτι που μπορούσε άνετα να θεωρηθεί βιβλίο, τουλάχιστον αρχικά από το βάρος του. Οκ, ακόμα ήταν μια απλή εκτύπωση από τον υπολογιστή της, μα δεν την ένοιαζε. Και ας έμενε για πάντα στη βιβλιοθήκη της πάνοντας χώρο δίπλα σε άλλα αναγνωρισμένα λογοτεχνικά αριστουργήματα. Έναν μικρό ταπεινό χώρο που θα μπορούσε μόνο εκείνη να γνωρίζει και να θαυμάζει κάθε φορά που θα κοίταγε το ράφι. Μα κανένας ταπεινός, ή και wanna-be συγγραφέας

δε σαλπάρει με μια ιδέα στο κεφάλι του στα κύματα του πληκτρολογίου του, χωρίς να έχει κρύψει στο αμπάρι της ψυχής του τη φιλοδοξία της αναγνώρισης.

Όμως είχε καιρό να τα επεξεργαστεί όλα αυτά. Το μόνο που στριφογύριζε στο μυαλό της ήταν πώς θα έφτανε στα χέρια του Άντονι ένα αντίτυπο. Πριν καν στον καθηγητή της, πριν καν σε οποιονδήποτε εκδοτικό οίκο. Δεν είχε σκεφτεί τόσο μακριά, μα ήξερε καλά από πού ήθελε να ξεκινήσει. Κάθισε στο γραφείο της με τα πόδια ψηλά παίρνοντας την εκτύπωση στην αγκαλιά της. Το βλέμμα της είχε καρφωθεί στη μικρή καρτούλα απέναντι. Αυτήν που κοίταζε κάθε μέρα γράφοντας. Αυτήν που βρήκε τυχαία στο σακίδιό της και που ήταν σίγουρη πως ο Άντονι είχε χώσει σε κάποια κρυφή στιγμή στο τρένο. Τα χέρια της σαν να μυρμήγκιασαν κι ένας μικρός πανικός της ήρθε φοβούμενη, μήπως δε θα μπορούσε να βρει και πάλι τα ίχνη του. Σηκώνεται αρπάζοντας την κάρτα. Στο πίσω μέρος της είχε ένα κινητό. Καλεί αμέσως και οι χτύποι της καρδιάς της νόμιζε πως ακούγονταν σε όλο το δωμάτιο. Καλεί κανονικά. Ανάσα και χτύπος τηλεφώνου. Ανάσα και χτύπος τηλεφώνου ξανά.

«Ναι;» απαντάει απότομα ένας άνδρας στην άλλη γραμμή.

«Άντονι;» Μια γατουλίσια φωνούλα βγαίνει τρομαγμένη

από το στόμα της.

«Όχι, δεν είμαι ο Άντονι. Αλλά για να με παίρνεις τηλέφωνο, έχεις την κάρτα του. Τι χρειάζεσαι, Μύριαμ;»

«Μύριαμ; Μα πώς; Μα τι;» Συνεχίζει ψελλίζοντας.

«Μην ανησυχείς, είμαι η επαφή του Άντονι εδώ στο Λονδίνο. Μου έχει μιλήσει για σένα. Οποιαδήποτε στιγμή με χρειάζονται ήμουν εδώ.»

Πέρα από τη σαστιμάρα της και το παγωμένο χέρι της κολλημένο στο τηλέφωνο η Μύριαμ είπε καταπίνοντας:

«Εε, θέλω να του δώσω κάτι. Γίνεται;»

«Ναι. Πότε θες να έρθω; Θα του το παραδώσω εγώ ο ίδιος.»

«Να σου δώσω τη διεύθυνση;»

«Μην ανησυχείς. Πες μου μόνο σε πόση ώρα θες να είμαι από κάτω.»

Έβρεχε. Η μαύρη μηχανή και ο ντυμένος στα μαύρα καβαλάρης της σταματάνε ήσυχα κάτω από το σπίτι της Μύριαμ. Η μηχανή δε σβήνει. Ο άνδρας βγάζει μόνο τα γάντια του και όχι το κράνος του. Η Μύριαμ ακούει πως κάποιος είναι κάτω από το σπίτι της και κοιτάει πίσω από την κουρτίνα.

«Για μένα είναι», μουρμουρίζει, «ή τώρα ή ποτέ.» Αρπάζει τον καφέ φάκελο και βγαίνει από την πόρτα.

Ο άνδρας παρατηρεί το φως που ανάβει στον διάδρομο και καταλαβαίνει πως η Μύριαμ θα κατεβαίνει.

Η Μύριαμ ανοίγει την πόρτα και την ομπρέλα της. Πλησιάζει δειλά τον μαυροφορεμένο ξένο με το ταιριαστό τζάκετ κρατώντας τον καφέ φάκελο σφιγμένο στην αγκαλιά της.

Προτού του μιλήσει, εκείνος βλέποντας τον δισταγμό της ανοίγει μια χαραγματιά το κράνος του και της λέει απλώνοντας το χέρι του:

«Μην ανησυχείς, Μύριαμ. Ό,τι κι αν είναι αυτό, θα είναι μέχρι το απόγευμα στα χέρια του Άντονι.»

Η Μύριαμ ξαφνιάζεται με ολάκερη την πρότασή του. Ήξερε το όνομά της, ήξερε τη διεύθυνσή της, μέχρι και τη σκέψη της. Αυτή τη στιγμή δεν μπορούσε να κάνει και τίποτε άλλο. Δεν είχε άλλον να εμπιστευτεί, ούτε με άλλον τρόπο να βρει τον Άντονι. Αυτή η μυστικοπάθεια όλο και μεγάλωνε. Όσο ενισχυόταν μέσα της η αβεβαιότητα και αμφιβολία για το τι μπορεί να της κρύβει ο Άντονι, τόσο φούντωνε και η θέλησή της να τα αποκαλύψει όλα και να βρεθεί στην πηγή αυτής της μυστικοπάθειας.

Του δίνει τον φάκελο. Ο άνδρας ανοίγει το τζάκετ του και το χώνει μέσα.

«Θα τα ξαναπούμε, Μύριαμ», της λέει με απόλυτη σιγουριά, ενώ ανεβάζει το φερμουάρ του τζάκετ και βάζει τα γάντια του.

Ρίχνει μια ματιά πίσω του, χαιρετάει τη Μύριαμ με μια ελαφριά κίνηση του κράνους του και επιταχύνει αμέσως. Προτού η Μύριαμ προλάβει να αντιδράσει, να απαντήσει ή να ρωτήσει το οτιδήποτε, η μηχανή είχε εξαφανιστεί. Αφήνοντάς την εκεί, μέσα στη βροχή, με τις πιτζάμες της χωμένες ατσούμπαλα μέσα στις κίτρινες πλαστικές μπότες, να σκέφτεται μήπως μόλις έκανε το μεγαλύτερο λάθος της ζωής της.

Κυριακή πρωί. Άλνγουικ. Καιρός μουντός. Τι πρωτότυπο. Κανείς δεν περίμενε ελπίδα ηλιαχτίδας σε αυτή τη μεριά της Αγγλίας. Κούπα με καυτό καφέ στο χέρι. Μπαίνει στην παλιά βιβλιοθήκη του σπιτιού που χρησιμοποιούσε για γραφείο. Είχε ησυχία εκεί και του άρεσε. Νωχελικός και ανόρεχτος ρίχνει μια ματιά από το παράθυρο. Ο κηπουρός είχε πιάσει δουλειά. Τα σύννεφα σαν να μαζεύονταν.

Κάνει μια βόλτα γύρω από το γραφείο κοιτάζοντας το

σωρό από βιβλία που τον περίμεναν. Βλέπει στην άκρη την αλληλογραφία του. Έπρεπε να ξεκινήσει από κάπου. Πίνει μια γουλιά -που σαν να τον έκαψε λίγο-, αφήνει την κούπα και πιάνει στα χέρια του τα γράμματα. Λογαριασμοί, λογαριασμοί, κάτι άλλα που δεν κατάλαβε καν, -μάλλον διαφημιστικά, κατευθείαν στον κάδο,- προσκλήσεις για εκδηλώσεις του πανεπιστημίου. Τίποτα. Όλα εντάξει. Μάλλον. Υποχρεώσεις που μπορούσαν να πιάσουν λίγη σκόνη ακόμα στην άκρη του γραφείου του. Κάνει να σηκώσει την κούπα. Δεν την είχε ακουμπήσει στο γραφείο, αλλά επάνω σε έναν μεγάλο φάκελο. Καφέ, χάρτινο, ανώνυμο, στο μέγεθος βιβλίου. Σηκώνει την κούπα. Η θέρμη της είχε αφήσει ένα καθαρό κυκλικό σημάδι. Σαν να του έλεγε πως κάτι υπάρχει εκεί. Κάτι που θα ταράξει την υπόλοιπη ημέρα του. Αφήνει πάλι την κούπα και σηκώνει με περιέργεια τον φάκελο. Τον ζυγίζει. Ναι, ήταν σίγουρα βιβλίο. Η καρδιά του λίγο σαν να σταμάτησε, σαν κάτι να κατάλαβε. Γυρνάει τον φάκελο από την άλλη. «Για τον Άντονι». Μερικά δευτερόλεπτα απροσδιόριστου φόβου περνάνε, πριν τελικά τον σκίσει με ανυπομονησία. «Τα όνειρα της Μύριαμ» βλέπει και κάθεται στην πρώτη καρέκλα που βλέπει μπροστά του.

Ήταν πλέον μεσημέρι και η πόρτα της βιβλιοθήκης χτυπάει.

«Κύριε, είναι περασμένες τρεις. Δε θα τσιμπήσετε κάτι;»

«Όχι, πρέπει μόνο να στείλω ένα επείγον μήνυμα. Κατ' ιδίαν. Θα το κανονίσεις;»

«Φυσικά, κύριε, μην ανησυχείτε!»

«Σ' ευχαριστώ, Μακ!»

Δευτέρα πρωί και η Μύριαμ μόλις είχε σηκωθεί. Η μέρα της θα ήταν χαλαρή, γι' αυτό και δεν έτρεχε γύρω-γύρω στο δωμάτιο να ετοιμάζεται, για να πάει στο πανεπιστήμιο ή σε κάποια άλλη δουλειά. Το δωμάτιο που έμενε ήταν καινούριο στη φοιτητούπολη. Κανείς ακόμα δεν ήξερε ότι έμενε εκεί. Ούτε οι δικοί της. Εντάξει, ίσως μόνο ο μυστηριώδης αγγελιαφόρος με την αστραφτερή μαύρη μηχανή. Ακόμα δεν είχε λάβει κάποια απάντηση. *«Οκ, δεν είχαν περάσει και τόσες πολλές μέρες. Ίσως να μην το έχει διαβάσει ακόμα, ίσως να μην το έλαβε ακόμα, ίσως και να μην το λάβει και ποτέ»* σκεφτόταν αμήχανα μερικές φορές, ενώ περίμενε κάποιο σημάδι απάντησης με παιδιάστικη προσμονή.

«Περίεργο», μουρμούρισε και μύρισε τον φάκελο που βρήκε κάτω από την πόρτα της και κέντρισε αμέσως την προσοχή της. Το γυμνό κορμί της ανατριχιάζει. Αυτό το άρωμα σε κάποιον ανήκε και είχε ποτίσει ανεπιτήδευτα και τον φάκελο. Δεν της ξέφευγαν τέτοιες χτυπητές

λεπτομέρειες. Δένει τη ρόμπα της και φτιάχνει καφέ, ελληνικό, έτσι για σπάσιμο στους Άγγλους. Τον ετοιμάζει γρήγορα κοιτώντας συνεχώς τον φάκελο. Κερνάει σε μια από τις λιγοστές παράταιρες κούπες, που πάντα έβρισκες σε φοιτητικό δωμάτιο, και πίνει γρήγορα την πρώτη γουλιά. Το πρόσωπό της χαλάστηκε λίγο από το κάψιμο του καφέ που κατέβασε ανυπόμονα από τη φούρια της να ανοίξει τον φάκελο.

«Πρέπει να σε δω!» έλεγε η χειρόγραφη κάρτα μέσα στον φάκελο. Τίποτε άλλο. Και μια σφραγίδα. Η ίδια σφραγίδα που είχε και η κάρτα του Άντονι. Μέσα στον φάκελο, όμως, βρήκε και κάτι ακόμα. Εισιτήρια τρένου για Άλνγκουικ. Για την ίδια μέρα.

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Ησυχία. Πουλιά ακούνε την ηχώ τους. Ηλιαχτίδες περνάνε μέσα από πυκνά φυλλώματα δέντρων. Το μέρος που είχε βρεθεί φάνταζε το ιδανικό σκηνικό για το τέλος του επόμενου βιβλίου της. Ένα τέλος, όμως, που θα την οδηγούσε στην αρχή της.

Πέρασε τη μεγαλοπρεπή καγκελόπορτα και περπάταγε αργά αφουγκραζόμενη το κάθε της βήμα επάνω στα κάτασπρα χαλίκια. Της άρεσε αυτός ο ήχος. Της άρεσε και ό,τι έβλεπε γύρω της. Κοριτσάκι σε ζαχαροπλαστείο. Το σπίτι που εμφανίστηκε μπροστά της συνδύαζε άνετα Αλική στη Χώρα των Θαυμάτων, Δράκουλα, Σέρλοκ Χολμς και Αγκάθα Κρίστι. «Όλα σε ένα», ψιθύρισε, καθώς φαντάστηκε τους ήρωες όλων αυτών των βιβλίων να βγαίνουν από την κύρια πύλη και να τη χαιρετούν μεγαλοπρεπώς.

Της άρεσε που φάνταζε τόσο αταίριαστη στο σκηνικό. Κρεμασμένο από την τσάντα το φούτερ της σκούπιζε ελαφρώς τα χαλίκια. Τα μαλλιά της σαν να είχαν πάρει τη μυρωδιά του κοντινού δάσους. Ιδανική για να παρατηρεί και να καταγράφει τα πάντα, χωρίς να της δίνει κανείς την παραμικρή σημασία. Μια συγγραφέας δεν πρέπει να τραβάει την προσοχή. Πρέπει να δίνει την προσοχή στους άλλους. Σε όποιους και οτιδήποτε αξίζει

να μπουν στα γραψίματά της.

Τα μάτια της είχαν πάρει φωτιά. Ήθελε να κάτσει εκεί στην άκρη του δρόμου και να αρχίσει να γράφει. Οι ιδέες και η φαντασία της τη βομβάρδιζαν ανελέητα. Είχε, όμως, μια πρόσκληση που εκκρεμούσε και δεν μπορούσε άλλο να την αναβάλλει. Ευθεία μπροστά της βλέπει την κύρια είσοδο του αρχοντικού. Μια είσοδο από την οποία θα περίμενες να βγει ο οποιοσδήποτε. Από τον κηπουρό μέχρι τον πρωθυπουργό της Αγγλίας. Βγήκε, όμως, μόνο ένας. Αυτός που την είχε προσκαλέσει και δεν είχε αφήσει τη ματιά του από πάνω της, μόλις την είχε εντοπίσει να μπαίνει, χαζεύοντας από τη μακρινή καγκελόπορτα. Ανακουφισμένη βλέπει τον Άντονι να της χαμογελάει. *«Ίσως κάποια άλλη φορά βγει ένας δράκος»*, σκέφτηκε, *«όταν θα φοράω πανοπλία»*.

«Δεν ήξερα τι έπρεπε να φορέσω. Σίγουρα ό,τι και να διάλεγα, θα ήταν λάθος για εδώ», του λέει πλησιάζοντας να τον χαιρετήσει. Τη φιλάει τρυφερά στο μάγουλο.

«Το βιβλίο σου ήταν υπέροχο. Σε ευχαριστώ που μου το έστειλες!»

Η είσοδος άδεια. Δυο αυτοκίνητα μόνο παρκαρισμένα στην άκρη, δύο Porsche και μια μαύρη μεγάλη μηχανή. Τα πάνει με την άκρη του ματιού της και χωρίς να δώσει άλλη σημασία μπαίνει μέσα με τον Άντονι.

Το αρχοντικό την εντυπωσίασε. Δύσκολα θα άφηνε κάποιον ασυγκίνητο. Σίγουρα η κίνησή του ήταν ρομαντική. Ποια γυναίκα θα αντιστεκόταν σε έναν φαινομενικά σύγχρονο πρίγκιπα; Η Μύριαμ δε λειτουργούσε, όμως, έτσι. Την εντυπωσίαζαν περισσότερο οι άντρες που γκρέμιζαν τα τείχη τους, για να την κατακτήσουν. Όχι αυτοί που κρύβονταν πίσω από αυτά ή που ήθελαν να την κλείσουν μέσα σε αυτά. Ωστόσο, δεν μπορούσε να αρνηθεί τη γοητεία της όλης ημέρας, όπως εξελισσόταν. Ήταν από μόνη της λογοτεχνική. Από την ώρα που έλαβε τη μυστηριώδη ανώνυμη πρόσκληση, μέχρι τώρα που διάβαινε τη μαρμαρένια σάλα.

Οποιοσδήποτε ήθελε να γίνει ποτέ συγγραφέας, θα σκότωνε για τέτοιες ευκαιρίες. Να βρεθεί σε ένα τέτοιο αποκλειστικό τουρνέ ενός γνήσιου Εγγλέζικου αρχοντικού, όχι παρέα με ατσούμπαλους και ιδρωμένους τουρίστες, αλλά με ξεναγό τον πιο γοητευτικό Άγγλο με τον οποίο τα πάντα είχαν συμβεί, μα και θα μπορούσαν να ξανασυμβούν ανά πάσα στιγμή. Είχε τις αισθήσεις της σε πλήρη λειτουργία και κατέγραφε.

Ατελείωτοι διάδρομοι, κλειστές πόρτες, μεγάλα παράθυρα, πίνακες σε χρυσές κορνίζες, ακίνητα βλέμματα στον χρόνο. Μυσταγωγία σε άπλετο φως. Και να ήθελε ο Άντονι να της τα δείξει όλα αυτά, δε θα

προλάβαινε σε μια μέρα. Φαινόταν, όμως, πως την είχε καλέσει εκεί με έναν πολύ πιο συγκεκριμένο σκοπό, παρά για μια απλή ξενάγηση που θα τελείωνε με ένα μαγνητάκι για αναμνηστικό δώρο για το ψυγείο της. Φαινόταν και από τον τρόπο που την οδήγησε σταθερά στο μεγάλο μπαλκόνι με θέα τον κήπο. Θα είχε χρόνο για οτιδήποτε άλλο αργότερα.

«Είμαστε εδώ μόνοι μας;», τον ρώτησε.

«Περίπου...»

«Θα 'πρεπε να φοβάμαι;»

«Μαζί μου ποτέ... Μύριαμ, σε ευχαριστώ που αποδέχτηκες την πρόσκλησή μου και ήρθες αμέσως. Πρέπει να σου μιλήσω και ό,τι σου πω, μάλλον θα σου δώσει αρκετό υλικό για το δεύτερο βιβλίο σου», διστάζει λίγο μειδιώντας.

Η Μύριαμ ήταν έτοιμη για όλα ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε. Δεν ήξερε αν έπρεπε να καθίσει αναπαυτικά σε κάποιο από τα μεγάλα πεζούλια με τα άνετα μαξιλάρια ή απλά να σηκωθεί να φύγει, προτού ακούσει κάτι που θα την κάνει να μην κοιμάται τα βράδια. Προς το παρόν είχε σχεδόν σταματήσει να αναπνέει. Μηχανικά και με αργές κινήσεις ανοίγει την τσάντα της και κάνει να πιάσει το μικρό μπλοκάκι που κουβάλαγε πάντα μαζί της. Μα τι

βλακείες είναι αυτές; Δεν ήταν σε συνέντευξη. Κλείνει απότομα την τσάντα και την αφήνει κάτω.

«Μύριαμ, δεν είμαι καθηγητής, όπως σου είχα πει.»

«Ναι, μάλλον αυτό μου φαίνεται λογικό», του απαντάει, ενώ κοιτάει τον ατελείωτο κήπο μπροστά της. Τέλεια περιποιημένος. Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων. «Ο κήπος της βασίλισσας», ψιθυρίζει.

«Χμ, ναι. Καταλαβαίνω πώς σκέφτεσαι. Αλλά πίστεψέ με, όλα αυτά που βλέπεις δεν είναι δικά μου. Μάλλον πιο πολύ δικά σου φαντάζουν. Υπάρχουν πολλά πράγματα που δε γνωρίζεις για σένα και έχει ανατεθεί σε μένα να σου πω τα πάντα. Πίστεψέ με, έχω κάνει πολλές πρόβες. Μέχρι πρότινος όλο αυτό ήταν απλά μια δουλειά που περίμενα υπομονετικά πολλά χρόνια, για να εκτελέσω. Μετά τη γνωριμία μας, όμως, έχει γίνει τρομακτικά δύσκολο. Δύσκολο γιατί σε γνώρισα. Τρομακτικά γιατί σε ένιωσα.»

«Μέχρι τώρα δεν τα πηγαίνεις και πολύ καλά. Παρά τις πρόβες», του λέει και σηκώνεται, για να βγάλει την μπλούζα της. «Έσκασα και αυτή η ξενάγηση δεν πάει, όπως τη φανταζόμουν.»

Ένα μαύρο κολλητό φανελάκι καλύπτει το επάνω μέρος του σώματός της. Σταυρουδάκι στον λαιμό, μαύρα

κορδόνια στο χέρι. Ανάσες στο στήθος. Άρωμα τριαντάφυλλο. Ο Άντονι κατέγραφε κι εκείνος. Πόσα πράγματα θα μπορούσε να κάνει μαζί της αυτή τη στιγμή, σε πόσα μέρη και πόσες φορές; Ήταν εκεί. Είχε έρθει μέχρι εκεί για εκείνον. Τον ήθελε. Αφήνει κάτω τα μαλλιά της. Του μοιάζει πως τον προκαλεί όλο και πιο πολύ. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να την πλησιάσει και να την αγκαλιάσει. Δε γινόταν, όμως. Αυτή η επίσκεψη ήταν η τελευταία διορία που είχε θέσει στον εαυτό του. Ξεκολλάει τα μάτια του από πάνω της και ψάχνει κάτι που θα τον συνεφέρει.

Ένας δίσκος με ένα μπουκάλι κρασί και δύο ποτήρια ξεχώριζαν σε ένα τραπέζι κοντά τους. Ήταν ό,τι έπρεπε, για να τον συνεφέρει και να συνεχίσει. Γεμίζει και τα δυο ποτήρια. Κατεβάζει το ένα και ξαναγεμίζει.

«What, no tea dear?» Του λέει η Μύριαμ μειδώντας εκείνη με τη σειρά της τώρα.

Της προσφέρει το ποτήρι. Η Μύριαμ το κοιτάει. Κόκκινο. Το μυρίζει και πίνει μια γουλιά. Ημίγλυκο. Αναγνωρίζει αμέσως το οικόσημο επάνω στο μπουκάλι. Είναι του Τζακ. Μόλις καταλαβαίνει πως είναι το ίδιο οικόσημο και στην κάρτα του Άντονι. Μέχρι τότε δεν μπορούσε να συνδυάσει την ομοιότητα. «*Μα τι στο καλό;*» σκέφτεται. Ένιωθε σαν κάποιος να είχε κάνει τη ζωή της λεύκωμα

και της το παρουσίαζε σιγά-σιγά. Αυτό το κουβάρι είχε πολύ μπλέξιμο ακόμα.

«Μμ, θα σου έλεγα κι εγώ μια ιστορία για ένα τέτοιο κρασί, αλλά μάλλον έχεις προτεραιότητα», του λέει και κατεβάζει μαζί του το ποτήρι.

Ο Άντονι ξαναγεμίζει και βρίσκει το θάρρος να συνεχίσει. Η Μύριαμ βρίσκει το θάρρος να ακούσει.

«Μύριαμ, η ζωή σου δεν είναι τόσο απλή, όσο νομίζεις. Μάλλον ενδόμυχα το έχεις καταλάβει και η ίδια. Θέλεις να γίνεις συγγραφέας.»

«Τι σχέση έχει το ότι θέλω να γίνω συγγραφέας με τη ζωή μου;»

«Έχει...», την κόβει. «Αναζητάς παντού την περιπέτεια. Ρισκάρεις, μα δεν παρεκτρέπεις. Αναζητάς ιστορίες, φαντάσματα και άγνωστα μονοπάτια. Σαν να αναζητάς την αλήθεια που ξέρεις ότι υπάρχει, μα δεν τη γνωρίζεις ακόμη. Κάνεις μόνη σου ταξίδια, φωτογραφίζεις μοναχικούς celebrities και γράφεις για παρατημένα οίνοποιεία που ξαναπαίρνουν ζωή.»

«Μα, μα πώς; Εσύ πώς τα ξέρεις όλα αυτά; Οκ, δεν είναι και τόσο μυστικά. Οι δουλειές μου κυκλοφορούν και προφανώς έχεις κάνει την έρευνά σου. Και τι έγινε; Όλα αυτά ήταν περιστασιακές δουλειές. Τι σημασία έχουν;»

του απαντάει με νεύρα και αφήνει κάτω το άδειο ποτήρι. Σταματάει και το κοιτάει. «Είναι δικό του έτσι;»

Ο Άντονι δεν της απαντάει, μονάχα την κοιτάει.

«Δε θέλω να μάθω τίποτα άλλο, αρκετά. Ήρθα σαν χαζή στο στόμα του λύκου!»

«Μύριαμ, άκουσέ με! Δεν έχεις καταλάβει τίποτα ακόμα...»

Η Μύριαμ πλέον δεν ήξερε τι να σκεφτεί ή αν ήθελε να είναι πλέον εκεί. Ο Άντονι της είχε πει πολλά και ταυτόχρονα τίποτα. Βουτάει την τσάντα της και φεύγει. Ο Άντονι δεν την ακολουθεί. Γεμίζει με ηρεμία ξανά το ποτήρι του. Μακάρι να μη χρειαζόταν, αλλά η αρχή της αλήθειας είχε ειπωθεί και ήδη ένιωθε ένα μεγάλο βάρος να έχει φύγει από πάνω του. Λίγα ακόμα φύλλα έμελλε να ανοίξουν.

Εντωμεταξύ η Μύριαμ μπαίνει πάλι στο σπίτι. Έπρεπε να βρει διέξοδο από αυτόν τον ασφυκτικό λαβύρινθο. Το κουβάρι είχε αρχίσει να μπλέκει. Κάθε λάθος βελονιά θα έμπλεκε όλο και περισσότερο την καρδιά της. Για πρώτη φορά από τότε που αναζητούσε κάθε λογής περιπέτεια μακριά από το σπίτι της, όπως της είχε πει και ο Άντονι, ένιωθε τόσο μόνη σαν να ήταν ο πρώτος άνθρωπος τυχαία ριγμένος σε τυχαίο πλανήτη. Όλο αυτό ήταν

ξεκάθαρα κάτι πολύ διαφορετικό από μια απλή επίσκεψη σε κάποιον «πρώην», με την κρυμμένη ελπίδα μιας αφυπνισμένης έλξης ή επανασύνδεσης. Εδώ φαινόταν πλέον πως γινόταν μια επανασύνδεση με το ίδιο της το είναι, με την -κάθε άλλο παρά φυσιολογική και πραγματική της- οικογένεια.

«Χαμένη Αλίκη», μουρμουρίζει νευριασμένα. «Καλά να πάθεις! Τι νόμιζες; Ότι θα σε έπαιρνε στην αγκαλιά του ο Λόρδος του Downton και θα ζούσατε ευτυχισμένοι στον πύργο του; Πώς θα βρεις τον δρόμο πίσω από την κουνελότρυπα;» Συνεχίζει να μονολογεί και βρίσκει την αρχή της μαρμαρένιας σάλας.

Ανακουφισμένη που βρήκε την έξοδο, διασχίζει τη σάλα και βγαίνει έξω. Η πόρτα πίσω της κλείνει βαριά σαν την καρδιά της. Μόνο που παράλληλα η καρδιά της έτρεχε και σαν τρελή. Δεν μπορούσε να αρνηθεί ένα έντονο συναίσθημα κινδύνου που την κατέλαβε από τη στιγμή που το έσκασε από τη μεγάλη βεράντα. Μόνο τη φυγή είχε στο μυαλό της. Κοιτάει μπροστά της και βλέπει μόνο τα λευκά χαλίκια να περικυκλώνουν ένα αρχαίο σιντριβάνι. Το βλέμμα της τα ακολουθεί σαν τα ψίχουλα που άφηνε ο Κοντορεβιθούλης, για να βρει τον δρόμο του.

Στο τέλος του δρόμου που είχε ανηφορίσει ήταν ανοιχτή

η μεγάλη καγκελόπορτα. Πουθενά κανείς. Κοιτάει δεξιά της και βλέπει τις δυο Porsche. Τρελή ιδέα της καρφώνεται.

«Αφού λέει ότι αναζητώ την περιπέτεια, δε θα τον πείραζε να δανειστώ το μπιζουδάκι του», μουρμουρίζει τσαντισμένα.

Περνάει σταυρωτά την τσάντα της και ορμάει προς το αμάξι. Κλείνει τα μάτια σαν να προσεύχεται, πριν προσπαθήσει να το ανοίξει. Είναι ανοιχτό. Ευχαριστεί τον ουρανό. Ανοίγει και αναπνέει.

«Πόσο βαριούνται αυτοί οι πλούσιοι! Τα κλειδιά είναι μέσα. Έπρεπε να είναι Porsche;» Μονολογεί και καρφώνει την όπισθεν.

Ο Άντονι ήρεμος κάνει ένα σύντομο τηλεφώνημα. Μέχρι να φτάσει η Μύριαμ στην μεγάλη καγκελόπορτα, η μαύρη μηχανή είναι ξοπίσω της.

«Τέλεια. Ο Άντονι με ξέρει πολύ καλά. Να θυμηθώ να προσθέσω και καταδίωξη στο νέο μου βιβλίο...»

Το αμάξι φτάνει εύκολα τα 100. Το ίδιο και η μηχανή πίσω της. Ο άνδρας επάνω της φοράει μαύρο κράνος και κολλητό μαύρο μπουφάν. Το σώμα του αγκαλιάζει τη μηχανή καμπυλώνοντας μαζί της στην κάθε στροφή. Ακολουθεί χαλαρά, αλλά με πείσμα.

«Χμ, ο τύπος δεν τα παρατάει. Έχει εντολές.» Λέει η Μύριαμ και κοιτάει τον καθρέφτη.

130. Οι στροφές επιμένουν. Το ίδιο και η μηχανή πίσω της. Στην επόμενη στροφή η Porsche της ξεφεύγει. Μπαίνει άτσαλα σε ένα χωματόδρομο και σταματάει απότομα σε ένα σύννεφο σκόνης.

«Γαμώτο! Νόμιζα ότι το είχα μάθει αυτό το αμάξι!»

Βγαίνει έξω και τινάζει τη σκόνη που είχε ρουφήξει από το ανοιχτό παράθυρο. Η μηχανή σταματάει με άνεση πίσω της. Ο άνδρας κατεβαίνει χωρίς βιασύνη. Η Μύριαμ καρδιοχτυπά. Θα ήθελε να το παίξει άνετη, αλλά πώς; Ήταν μόνη της στη μέση του αγγλικού πουθενά. Αν ήταν τυχερή, μόνο κανένα Χόμπιτ θα πέρναγε από εκεί, για να τη σώσει. Ο Άντονι είχε πει να μη φοβάται ποτέ μαζί του. Τώρα, όμως, είχε τρέξει όσο πιο μακριά γινόταν. Και του είχε κλέψει και το αμάξι. Ή μήπως ήταν του Mr. Porsche; Μάλλον το ίδιο θα νευρίαζαν και οι δύο. Και τώρα της είχε στείλει τον μαύρο ιππότη του, για να τη συνεφέρει.

Προτού δώσει περαιτέρω τροφή στις μπερδεμένες σκέψεις της, ο άνδρας την πλησιάζει και βγάζει το κράνος του.

«Ίωνα;»

Η Μύριαμ κάθεται απότομα στο καπό και ο Ίωνας της

χαμογελάει, μάλλον με περιπαιχτική ικανοποίηση.

«Δεν τα πήγες κι άσχημα για πρωτάρα.»

«Οκ, τώρα τα έχω δει όλα. Δεν ξέρω αν πρέπει να σε φιλήσω ή να σε χαστουκίσω», του λέει και σκέφτεται σχεδόν αυτόματα τον δράκο στο στήθος του.

«Από σένα θα έπαιρνα ευχαρίστως και τα δύο», της λέει φτάνοντας μπροστά της.

Η Μύριαμ τον κοίταγε αποσβολωμένη και εκείνος από μέσα του την έγδυne. Εκείνη τη στιγμή έκαναν έρωτα επάνω στο καπό του αυτοκινήτου.

«Έχεις τσιγάρο;»

Η Μύριαμ άθελά της τον πήγε κατευθείαν στο τέλος της φαντασίωσής του. Ψάχνει την τσέπη του.

«Καρέλια. Για να σου θυμίζουν πατρίδα;» Του λέει και παίρνει τη φωτιά του.

Είχε καιρό να κάνει. Ήταν βαρύ. Σχεδόν την έπνιξε, αλλά συνάμα της έδωσε και το οξυγόνο να αναπνεύσει, να επεξεργαστεί όσα συνέβαιναν σε ένα απόγευμα.

«Μαζί σου μίλησα στο τηλέφωνο εκείνη τη μέρα; Εσύ ήρθες να πάρεις το βιβλίο και καθόσουν αμέριμνα κάτω από το σπίτι μου;»

«Όχι, Μύριαμ, δεν ήμουν εγώ. Αν και θα το ήθελα. Τι λες; Γυρνάμε τώρα μαζί με τη μηχανή; Όπως παλιά. Θα μου άρεσε το κορμί σου πάλι επάνω μου, ενώ οδηγώ. Θα ειδοποιήσω για το αμάξι.»

«Με απειλείς ή μου το προτείνεις; Δε θες καν να μου πεις πώς βρέθηκες εδώ; Πέρναγες τυχαία; Μήπως με αυτό το κωλο-άμαξο μπήκα σε κάποια σκουληκότρυπα, χωρίς να το καταλάβω; Σε ποιο σύμπαν έχω πέσει;»

Τα λόγια έβγαιναν γρήγορα και κοφτά χωρίς ανάσα από τον πανικό και την έκπληξη. Με την ίδια ταχύτητα και τσαντίλα ήθελε να αποδράσει τώρα και από εκεί και από εκείνον. Ένα είδος σοκ άρχισε πάλι να την διακατέχει και έπρεπε να ξεφύγει γρήγορα. Μπροστά της είχε ακόμα ένα κομμάτι του παρελθόντος της, το οποίο φαινομενικά δεν είχε καμιά δουλειά να βρίσκεται ακριβώς εκεί. Ακόμα δεν είχε προλάβει να επεξεργαστεί όλα τα ακαταλαβίστικα που της έλεγε ο Άντονι και τώρα είχε μπροστά της τον Ίωνα, μαύρο ιπλότη φάντασμα, να της λέει ακόμα περισσότερα. Τελειώνει όσο άντεχε από το τσιγάρο με δυο βαριές τζούρες, το πατάει δαιμονισμένα με το παπούτσι της και κάνει να μπει στο αμάξι.

«Μύριαμ, ηρέμησε. Έχεις πάθει σοκ. Δεν μπορώ να σε αφήσω να οδηγήσεις έτσι. Μπορεί να γίνει κάτι χειρότερο», της λέει με ανησυχία.

«Τι χειρότερο; Υπάρχει τίποτα χειρότερο που θα μπορούσε να μου συμβεί σήμερα; Όπου και να πάω, μου την έχετε όλοι στημένη. Δεν ξέρω ποιον ακόμα πρέπει να συναντήσω από το παρελθόν μου στην επόμενη στροφή, στο επόμενο δέντρο, στο επόμενο βήμα μου...»

Ο Ίωνας την αρπάζει από τα χέρια.

«Μύριαμ, σταμάτα. Νόμιζα ότι το τσιγάρο θα σε ηρεμούσε, αλλά μάλλον έχεις τόσο καιρό να κάνεις ένα που λειτούργησε σαν σπιντάκι επάνω σου», της λέει χαμογελώντας τώρα.

«Ω, ναι. Αυτό το χαμόγελο. Να το πάλι». Η Μύριαμ κέντραρε και σαν να ηρέμησε. Θυμήθηκε τις αποδράσεις τους με τη μηχανή. Τα μπερδεμένα της μαλλιά και τα παγωμένα της χέρια που αγκάλιαζαν το μπουφάν του.

«Τι χειρότερο μπορεί να μου συμβεί, ε; Πες μου...» Του λέει πιο ήρεμα.

Της απαντάει με ένα φιλή. Ήταν το μόνο που θα μπορούσε να την ηρεμήσει εκείνη τη στιγμή, το μόνο που και ο ίδιος ήθελε, το μόνο που θα της αποσπούσε την προσοχή απ' όσα εκτυλίσσονταν με φρενήρη ταχύτητα εκείνη την ημέρα. Και ίσως να ήταν πολλά για τον οποιοδήποτε...

Τυλίγεται επάνω του και τον φιλάει με όλη της τη

δύναμη. Το κόλλο του σίγουρα έπιασε. Μόνο που τώρα ένα άλλο είδος αδρεναλίνης είχε αρχίσει να την διακατέχει. Κι εκείνον. Πόθος. Πόθος κρυμμένος από τα παλιά. Οι ανάσες τους αντάλλαξαν νικοτίνη. Το φιλί τους είχε τη βρωμιά και την ανακούφιση του καλύτερου τσιγάρου. Σταματάνε για ανάσα. Κοιτιούνται λαχανιασμένοι. Η Μύριαμ ξεκουμπώνει το παντελόνι του.

«Μύριαμ, τι κάνεις; Πρέπει να σε γυρίσω πίσω!»

«Κανείς δεν ξέρει ότι με έχεις βρει ακόμα...»

Τα χέρια της είχαν μπει στο εσώρουχό του.

«Πιστεύεις ότι αυτό που πας να κάνεις είναι η απάντηση;»

«Η απάντηση σε τι; Εξάλλου, ακόμα και μέσα στον πανικό μου είδα τον τρόπο που με κοιτάζεις πριν. Ξέρεις ότι έχουμε ανοιχτούς λογαριασμούς εμείς οι δύο.»

«Ναι. Τόσο ανοιχτούς, όσο και το παντελόνι μου αυτή τη στιγμή...»

Χαμογελάει. Πετάει το μπουφάν του και ξεκινάει να τη φιλάει. Την ανεβάζει στο καπό. Ακριβώς εκεί που την είχε φανταστεί λίγο πριν. Ξεκουμπώνει άτσαλα το δικό της παντελόνι.

«Έχεις πολλές απαντήσεις να μου δώσεις.» Του λέει δαγκώνοντάς τον στον λαιμό.

«Γιατί εγώ; Άου! Ήρεμα αγριόγατα!» Της απαντάει και με τη σειρά του τη δαγκώνει κι εκείνος.

«Πρέπει να ξεκινήσω από κάπου.»

Τον αρπάζει για ένα ακόμα παθιασμένο φιλή. Το παντελόνι της έχει βγει.

«Τι δουλειά έχεις εδώ και γιατί δουλεύεις για τον Άντονι;»

«Αυτό ακριβώς που είπες. Δουλειά. Τίποτα παραπάνω.»

«Η χώρα μας «τρώει» τα παιδιά της και έτρεξες κι εσύ να κάνεις την τύχη σου στο εξωτερικό; Σαν τι; Σωματοφύλακας;»

Ο Ίωνας τσαντίζεται και την ξαπλώνει ανάσκελα στο καπό. Της κρατάει τα χέρια κι εκείνη κάνει πως αντιστέκεται.

«Μα πάνω απ' όλα πρέπει να μάθω, αν άξιζε που περιμέναμε όλα αυτά τα χρόνια «αγάπη» μου!» Του λέει σχεδόν ειρωνικά, ενώ εκείνος μπαίνει μέσα της.

Λίγα λεπτά μετά θόρυβος μηχανής ακούγεται από μακριά. Πλησιάζει γρήγορα. Η μηχανή με μεγάλη

ταχύτητα φτάνει δίπλα τους και σταματάει απότομα. Η Μύριαμ πετάγεται και τραβιέται. Ο Ίωνας παραμένει ήρεμος κουμπώνοντας το τελευταίο κουμπί του παντελονιού του. Γυρνάει και κοιτάει τη μηχανή. Ένας άνδρας επάνω σε μαύρη μηχανή, ίδια σχεδόν με του Ίωνα, σταματάει δίπλα τους. Και αυτός ντυμένος στα μαύρα και με το μαύρο κράνος. Δε φάνταζε ακριβώς φιλικός. Ο Ίωνας, όμως, δε σάλεψε. Η Μύριαμ κοιτάει με απορία τον Ίωνα που δεν κάνει καμιά απολύτως κίνηση. Ο νέος μαύρος καβαλάρης ανοίγει μια σχισμή στο κράνος του και κοιτάει τον Ίωνα. Του γνέφει προς την κατεύθυνση απ' όπου ήρθε. Ο δρόμος για το σπίτι.

«Εντάξει...» Γνέφει ο Ίωνας χαιρετώντας ελαφρώς στρατιωτικά με το ένα του δάχτυλο και κατεβάζει τη Μύριαμ από το καπό. Ο μαύρος καβαλάρης κουμπώνει πάλι το κράνος και εξαφανίζεται με την ίδια ταχύτητα που έφτασε.

«Έλα. Λυπάμαι, αλλά πρέπει να γυρίσουμε. Δεν είμαστε ασφαλείς εδώ μόνοι μας. Καλύτερα να είμαστε στο σπίτι.»

«Τον ξέρεις;»

«Ναι, είναι συνάδελφός μου. Θα τον γνωρίσεις κι εσύ. Μας ακολουθούσε λίγο πιο πίσω.»

Η Μύριαμ ακολουθεί πειθαρχημένα. Δεν έχει άλλη επιλογή. Ήταν κουρασμένη.

«Μπορείς να οδηγήσεις;» Τη σταματάει, προτού μπει στο αμάξι.

«Ναι, μην ανησυχείς. Το' χω.» Του απαντάει και τον φιλάει στο στόμα δαγκώνοντας λίγο το κάτω χείλος του.

Ο Ίωνας της χαμογελάει και γλύφει με περίσσια ικανοποίηση τα χείλη του, πριν βάλει το κράνος.

Ο Άντονι τους περίμενε με ανυπομονησία στη βιβλιοθήκη. Εκεί πήγε τη Μύριαμ κατευθείαν ο Ίωνας, μόλις γύρισαν.

«Μύριαμ, ευτυχώς είσαι καλά!» Της λέει και την αγκαλιάζει, προτού εκείνη προλάβει να αντιδράσει. Ο Ίωνας τους ρίχνει μια αμήχανη ματιά και κλείνει διακριτικά την πόρτα πίσω του. Η Μύριαμ κοιτάει γύρω της, για να σωριαστεί κάπου. Βλέπει τον τεράστιο καναπέ. Βγάζει τα παπούτσια της και μια μεγάλη εκπνοή ανακούφισης, καθώς ξαπλώνει.

Ο Άντονι δεν έχασε καιρό.

«Μύριαμ, οι γονείς σου ζούνε. Οι πραγματικοί γονείς σου. Ο παππούς σου αυτή τη στιγμή δίνει μάχη στην Αυστραλία. Προσπαθεί να βρει ποιος «δαίμονας»

κατάφερε να κάψει με τέτοιο θράσος μια ολόκληρη ήπειρο. Ίσως την πιο όμορφη και μυστηριώδη της γης. Ένα από τα τελευταία ανόθευτα και ελπιδοφόρα καταφύγια της αληθινής φύσης. Το γιατί δεν τον νοιάζει. Μάλλον το γνωρίζει. Είναι τόσο φανερό που ακόμα και οι πιο ηλίθιοι το έχουν καταλάβει. Όταν κάποιος θέλουν να σε ισοπεδώσουν χτυπάνε και τα τελευταία προπύργια της άμυνάς σου. Η Αυστραλία ήταν ένα από αυτά. Και η Νέα Ζηλανδία δίπλα. Κρατάμε ακόμα κάποιες ισχνές ελπίδες για εκεί. Οι γονείς σου κυνηγάνε άλλους «δαίμονες» στην Ασία ή τη Ρωσία, δεν ξέρω πλέον ούτε εγώ. Εδώ και καιρό έχω χάσει τα ίχνη τους. Συνήθως επικοινωνούν εκείνοι μαζί μου. Όταν μπορούν, όταν ξέρουν πως είναι ασφαλείς. Συνήθως για να ρωτήσουν για σένα. Το θέμα, όμως, είναι να μη μείνει κανένας «δαίμονας» ατιμώρητος. Και οι γονείς μαζί με τον παππού σου φροντίζουν γι' αυτό.»

«Δαίμονες; Γονείς; Μα τι λες; Τέτοιος «δαίμονας» ήταν και ο τύπος που μας επιτέθηκε στο τρένο; Κανένα κρασί δεν προετοιμάζει κανέναν άνθρωπο γι' αυτά που μου λούξεις αυτή τη στιγμή του!» Φωνάζει απότομα η Μύριαμ.

Το κεφάλι της άρχισε να γυρίζει. Δεν έπρεπε να επιστρέψει με τον Ίωνα. Έπρεπε να βουτήξει τη μηχανή του και να φύγει να πάει στο διάολο. Μάλλον όχι εκεί.

Ίσως εκεί την κυνηγούσαν όλοι αυτοί οι «δαίμονες» που δε σταματάει να της αναφέρει ο Άντονι.

«Πολύ πιθανό. Γι' αυτό και είχα τρομοκρατηθεί, μη σου συμβεί τίποτα. Μην καλπάζει το μυαλό σου, όμως, σε κάτι φανταστικό. Ξέρω πως εύκολα μπορεί να ξεφύγει. Συγγραφέας είσαι. «Δαίμονες» αποκαλώ απλά, όποιους βιάζουν καθημερινά τη γη και ό,τι πατά επάνω της. Αυτούς που κάποτε τους θεωρούσαμε ανθρώπους. Μόνο που τώρα έχουν μεταμορφωθεί σε κάτι άλλο, κάτι αχαρακτήριστο που μόνο με βρισιά μπορείς να το ονοματίσεις. Μύριαμ, από τότε που υπάρχουν άνθρωποι έχει γίνει ένα τραγικό λάθος. Το λάθος να πιστέψουμε πως υπάρχει Θεός. Γιατί απλά δεν υπάρχει. Αυτό το δημιουργήσαμε εμείς. Για να μη φοβόμαστε και κυρίως για να καλύψουμε ό,τι βρώμικο θέλαμε και θέλουμε να πράξουμε επί γης. Πλάσαμε έναν καλό Θεό για τις στιγμές που κάνουμε κάτι καλό για την ανθρωπότητα και το βαφτίσαμε «θαύμα». Και πλάσαμε κι έναν κακό Θεό για κάθε άλλη στιγμή της καθημερινότητας, την οποία πετάμε επάνω του σαν μπαλάκι στην κόλαση, στον Άδη ή οπουδήποτε υποτίθεται ότι κατοικεί. Και αυτό για να ανακουφιζόμαστε εμείς και να μη νιώθουμε ενοχές.»

«Ας πούμε ότι συμμαρίζομαι τις απόψεις σου. Ακόμα δεν καταλαβαίνω πού πηγαίνει όλο αυτό. Μήπως να πιάσουμε κι ένα δεύτερο μπουκάλι; Όχι, καλύτερα. Δε

θέλω να είμαι μεθυσμένη γι' αυτά που ακούω. Εσύ ακούγεις ήδη μεθυσμένος με αυτά που λες και δεν έχεις πει ούτε γουλιά. Αρχίζω μάλλον να το διασκεδάζω. Πέρα από το σημείο που μου είπες ότι κάποιοι -που μάλλον εργάζονται για το National Geographic και γυρνάνε τον κόσμο- είναι οι πραγματικοί γονείς μου. Ας καπνίσω. Do continue...» Απάντησε η Μύριαμ ειρωνικά. Ανάβει τσιγάρο, τα χέρια της έτρεμαν. Κάποιες βαθιά ριζωμένες σκέψεις στο κεφάλι της μάλλον έβρισκαν το δρόμο για την επιφάνεια και άρχιζαν να την ταράζουν, χωρίς ακόμα να το δέχεται.

«Μύριαμ, άσε το κρασί και πιες αυτό. Είναι χαλαρωτικό. Θα σε βοηθήσει, γιατί βλέπω ότι αρχίζεις και επηρεάζεσαι. Το καταλαβαίνω. Το πιο σημαντικό που θέλω να θυμάσαι είναι πως εδώ είσαι και θα είσαι ασφαλής. Μαζί μου δεν έχεις τίποτα να φοβάσαι.»

Της δίνει ένα ποτήρι με ένα αναβράζον χάπι. Η Μύριαμ το παίρνει διστακτικά, αλλά το πίνει κοιτάζοντάς τον. Τον εμπιστευόταν. Έπρεπε κάποιον να εμπιστευτεί. Ήταν πολύ μακριά από ό,τι μέχρι τώρα πίστευε πως είναι σπίτι της, για να τη σώσει οποιοσδήποτε άλλος. Εκείνος και ο Ίωνας. Όπως λίγο πριν ανακάλυψε. Όπως πριν λίγο ένιωσε. Το τατουάζ με τον μεγάλο δράκο ήταν ακόμα εκεί.

«Λοιπόν...» Ο Άντονι συνεχίζει. «Όπως σου έλεγα για θεούς και δαίμονες, και μάλλον με περνάς ήδη για τρελό, τώρα θα σου πω για πολέμους. Όχι πολέμους με τρομοκράτες και όλα αυτά που βλέπουμε στην τηλεόραση και τις ταινίες. Ο πραγματικός πόλεμος είναι αφανής και δεν έχει σταματήσει ποτέ από το ξεκίνημα της ανθρωπότητας. Γι' αυτό και οι στρατιώτες του πέφτουν στη μάχη αδιάκοπα ανά τους αιώνες με την ελπίδα πως κάποτε θα υπάρξει ειρήνη, όχι μεταξύ των ανθρώπων, αλλά μεταξύ των ανθρώπων και της φύσης. Δυο τέτοιοι στρατιώτες είναι και οι γονείς σου. Μακάρι να δούλευαν για το National Geographic. Ξέρω ότι θα το ήθελαν πολύ. Κάνουν, όμως, κάτι πολύ πιο σοβαρό. Έχουν έναν σκοπό που εν μέρει μπορείς να πεις ότι υπηρετεί και το National Geographic. Ας μην ξεφεύγουμε. Οι στρατιώτες μας μάχονται υπέρ της φύσης ζητώντας ουσιαστικά τη συγχώρεσή της. Τέτοιοι στρατιώτες είναι και οι θετοί γονείς σου. Παρεξηγημένα παιδιά των λουλουδιών, πραγματικοί εραστές της φύσης. Αδύναμοι, όμως, στο να κάνουν παιδιά. Έτσι σε δέχτηκαν με κάτι πολύ παραπάνω από απλή χαρά, μόλις η Αντέλ και ο Νέστορας κατάλαβαν πως κινδύνευαν ίδιοι και πιο πολύ εσύ. Βρήκαν δυο ανθρώπους ταπεινούς και αξιόπιστους που θα πέθαιναν για σένα.»

Αντέλ και Νέστορας. Η Μύριαμ πάγωσε μόλις άκουσε

αυτά τα ονόματα. Κάτι σκίρτησε μέσα της, μιας και ήταν σίγουρη πως είχε ξανακούσει πολλές φορές αυτά τα ονόματα. Εκείνη τη στιγμή ήταν, όμως, όλα τόσο θολά, που το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να ρουφάει πληροφορίες, χωρίς απαραίτητα να τις επεξεργάζεται.

«Νομίζεις τυχαία σε ανέθρεψαν ως vegan και ενστερνίστηκες όλες τους τις απόψεις; Ή έστω τις περισσότερες; Ήταν κάποιοι από τους όρους μας. Αλλά δε χρειάστηκε πολύ πειθώ. Είναι πιστοί στο μέρος μας πλέον και θα έκαναν τα πάντα για σένα. Γιατί είσαι και παιδί τους. Πόνεσαν και πονάνε για σένα. Πονάνε, όμως, και για αυτόν τον σκοπό. Η απέναντι πλευρά είναι οι καταστροφείς και βιαστές της. Και εννοώ κάθε μορφή. Παλιά τις γυναίκες τις ονόμαζαν μάγισσες ή τους άντρες βάρβαρους ερυθρόδερμους και δρυΐδες. Τώρα τους λένε όλους vegan και οικολόγους. Κάθε εποχή δίνει το δικό της στίγμα, αλλά εξακολουθεί να μην το δέχεται και να το πολεμάει. Γιατί ο άνθρωπος ξεχνάει. Ξεχνάει εύκολα και βολικά. Ξεχνάει πως ο κύκλος της ζωής δεν είναι με εμάς στην κορυφή της. Καλύτερα είμαστε στο τέλος της. Και πολύ μας είναι. Άνθρωποι αφυπνισμένοι, λοιπόν, με οποιαδήποτε ονομασία ανά τους αιώνες παλεύουν να σταματήσουν την ισοπέδωση των δασών, το σφαγιασμό εκατομμυρίων ζώων για την ολιγόλεπτη γαστριμαργική απόλαυση όλων των ηλιθίων εκεί έξω ή τον πειραματισμό

και εξαθλίωσή τους για πειράματα των φαρμακευτικών και των εταιρειών καλλυντικών.»

«Τυχαία λατρεύεις τα ζώα; Τυχαία βρέθηκες στον ιππικό όμιλο του Μάγκνους μετά από εκείνη την πολύ βολική αγγελία και συνέντευξη που σε προσέλαβαν στο λεπτό;»

«Τι; Μάγκνους; Πού ξέρεις για τον Ιππικό Όμιλο; Τι κρίμα! Και νόμιζα ότι με προσέλαβαν για την εξυπνάδα και τις ανύπαρκτες ιππικές ικανότητές μου (!)» Είπε η Μύριαμ ειρωνικά με ένα χαμόγελο απελπισίας κοιτώντας το περίτεχνο ταβάνι του δωματίου.

Το άκουσμα του ονόματος του Mr. Porsche της φαινόταν σχεδόν αστείο. Το παρατσούκλι του είχε γίνει τόσο πολύ ένα με τον ίδιο που θα μπορούσες να πιστέψεις πως με αυτό τον βάφτισαν. Όμως όχι. Όπως όλοι, είχε ένα κανονικό όνομα. Όχι βέβαια τόσο συνηθισμένο, αλλά επιβλητικό και τρομακτικό που ακόμα και αυτό ταίριαζε στην εικόνα που έδινε στον κόσμο. Ίσως γι' αυτό δεν επέμενε να εξαφανίσει το "Mr. Porsche". Η Μύριαμ είχε σκεφτεί πως στον κόσμο που ζούσε δε θα μπορούσε, παρά να έχει ένα τέτοιο όνομα.

«Έλα, Μύριαμ. Ακόμα πιστεύεις πως, μετά απ' όσα σου έχω πει, δε γνωρίζω τα πάντα για εσένα; Το κάθε σου βήμα; Το κάθε σου στραβοπάτημα ή την κάθε σου επιτυχία;»

«Γνωρίζεις τον Mr. Porsche; Εσύ φταις που ήθελε να με διώξει;»

«Μάλλον λίγο καλύτερα απ' όσο περιμένεις. Και ναι, εγώ ευθύνομαι που ήθελε να σε διώξει. Μάλλον αυτός δεν ήθελε καθόλου. Εγώ επέμενα. Για την ασφάλειά σου. Αν και ξέρω πως θα έφευγες έτσι κι αλλιώς, για να καταλήξεις στο πανεπιστήμιο εδώ. Σωστά; Αλλά θα έφευγες με λιγότερα δράματα.»

«Πόσο καλά τον γνωρίζεις δηλαδή;»

Η Μύριαμ φοβήθηκε με αυτή την ερώτηση, αλλά έπρεπε να την κάνει.

«Ο Μάγκνους είναι αδερφός μου. Μπήκε κάπως τυχαία στο παιχνίδι, όταν έπιασες δουλειά στο ράντσο. Του είπα πως θα ήταν μια καλή ευκαιρία να σε προσέχει, αλλά μάλλον κι αυτός το παράκανε. Κανένας μας δεν υπολόγισε σωστά τον παράγοντα *Μύριαμ*.»

«Η Porsche στην είσοδο!» Ψιθυρίζει η Μύριαμ. «Καλά υποψιάστηκα πως κάπου την είχα ξαναδεί.»

Η Μύριαμ έκρυψε ένα πλατύ χαμόγελο μέσα στα χέρια της. Τα μάτια της, όμως, δεν έκρυβαν το πόσο χαμογελούσαν. Είχε πέσει σε ένα λάκκο με τόσα πολλά φίδια, που παρ' όλα αυτά όλοι προσπαθούσαν να την πείσουν αυτά τα φιδάκια ήταν οι προστάτες της.

«Άρα και η συνάντησή μας στο τρένο δεν ήταν τυχαία. Όπως και ο τύπος με το όπλο που σε έφαχνε διακαώς.»

«Όχι δεν ήταν. Και ευτυχώς, γιατί πολλά θα μπορούσαν να είχαν συμβεί.»

«Και συνέβησαν, Άντονι.»

Ο Άντονι κάθεται κάτω. Ήταν και εκείνος εξαντλημένος. Όχι τόσο γιατί έκανε κάτι κουραστικό όλη μέρα. Αλλά με όλα αυτά που έλεγε στη Μύριαμ, η οποία εξακολουθούσε να τον κοιτάει με ειρωνεία και δυσπιστία ταυτόχρονα, πίστευε πως δεν είχε καν πλησιάσει να της εξηγήσει αυτά που έπρεπε. Και τα είχε σκεφτεί τόσες πολλές φορές. Προφανώς άδικα. Γιατί όταν έρχεται ακριβώς η στιγμή που πρέπει, τότε μάλλον τα ξεχνάς όλα. Όπως τώρα, που είχε μπροστά του τη Μύριαμ. Μια γυναίκα που ταυτόχρονα ήθελε, αλλά που είχε ορκιστεί να προστατεύει σε όλη του τη ζωή με όλες του τις δυνάμεις. Την ίδια στιγμή σκεφτόταν πως ο Χένρυ, ο παλπούς της, πάλευε κάπου στην Αυστραλία και είχε μεγάλες αμφιβολίες, αν θα τον ξαναέβλεπε. Ένας άνθρωπος που του στάθηκε όσο κανείς, τον ανέθρεψε, τον σπούδασε και του άνοιξε τα μάτια αποκαλύπτοντας τον αιώνιο αυτόν πόλεμο. Τώρα ορκισμένος κι αυτός στρατιώτης ένιωθε ανήμπορος μπροστά σε μια μόνο γυναίκα.

«Λοιπόν, άκου Μύριαμ. Ας κάνουμε ένα διάλειμμα. Ξέρω

πώς νιώθεις. Έχουμε πει πολλά και τίποτα ταυτόχρονα. Έτσι ένιωθα κι εγώ, όταν μου μίλησε ο Χένρυ για πρώτη φορά.»

«Ο Χένρυ;»

«Ναι, ο Χένρυ είναι ο παππούς σου.»

«Αυτός που μάχεται θαρραλέα στην Αυστραλία;»

«Ναι, αυτός. Και μην κοροϊδεύεις. Ξέρω ότι είσαι πειραχτήρι. Έλα, ας χαλαρώσουμε.»

Τη σηκώνει και της δίνει τσιγάρο. Ανάβουν καινούριο και οι δύο και αγκαλιάζονται. Έπρεπε να ανταλλάξουν λίγη ενέργεια χαλάρωσης. Ανακούφισης. Θα λέγανε πολλά στη συνέχεια. Μα όχι άλλα τώρα. Την κοιτάει στα μάτια πιάνοντάς της το κεφάλι. Χαμογελάει.

«Πάνω απ' όλα χαίρομαι που είσαι επιτέλους εδώ. Ο Χένρυ και οι γονείς σου θα ήταν εκστασιασμένοι και τόσο συγκινημένοι γι' αυτό. Είναι τιμή μου που είμαι εγώ αυτός που σε υποδέχομαι πρώτος. Μείνε μαζί μου μερικές μέρες και μετά πράξε ό,τι θες. Έλα, πάμε κάπου που θα τους γνωρίσεις καλύτερα και μετά θα πω στο προσωπικό να μας ετοιμάσει κάτι να φάμε. Τι λες; Χαμογέλα! Είσαι πλέον στο σπίτι σου.»

«Οκ», του απαντάει με δισταγμό κι έναν λυγμό που μόλις

κατάφερε να καταπιεί.

Την πιάνει από το χέρι και μπαίνουν πάλι μέσα.

Είχε γείρει επάνω του χαλαρωμένη πια, καθώς ανηφόριζαν τη σκάλα.

«Έλα, θα σε αφήσω λίγο να ξεκουραστείς και όποτε θέλεις κατέβα. Καλύτερα θα ήταν να κοιμόσουν και λίγο. Θα τα πούμε αργότερα.» Της λέει και την αφήνει μόνη σε ένα μεγάλο δωμάτιο με τζάκι και μεγάλο κρεβάτι. Δε σκέφτεται τίποτα. Ρίχνει μια φευγαλέα ματιά στο τζάκι σκεπτόμενη τη θέρμη του, προτού σωριαστεί στο κρεβάτι για τον πιο βαθύ ύπνο που είχε πάρει ίσως ποτέ της.

Δύο ώρες πέρασαν και ξύπνησε με άδειο κεφάλι. Καθαρό. Λιγότερο φοβισμένο. Το ταβάνι που κοίταγε ήταν σκαλιστό και στις άκρες ζωγραφιστό με όμορφες λεπτομέρειες. Μήπως ήταν λουλούδια ή μικροί άγγελοι; Δε γινόταν, όμως, άλλο να κοιτάει το ταβάνι και να αρχίσει να τα σκέφτεται όλα σιγά-σιγά από την αρχή. Σηκώθηκε να κάνει μια βόλτα στο δωμάτιο.

«Και γιατί μόνο στο δωμάτιο;» Είπε στον εαυτό της. *«Το σπίτι εδώ είναι μεγάλο σαν εμπορικό κέντρο και σίγουρα δεν έχω δει ούτε το μισό.»*

Μαζί με τη βαρεμάρα της είχε ξυπνήσει πάλι και το λογοτεχνικό της δαιμόνιο. Είχε αρχίσει να ηρεμεί, για να

θέλει να εξερευνήσει. Βγαίνει από το δωμάτιο. Απέναντι την κοιτάγε επικριτικά ένας ιππότης καρφωμένος για πάντα σε έναν τεράστιο πίνακα.

«Χμ, όλοι κάτι έχουν να πουν σε αυτό το κάστρο επιτέλους!» Λέει κοιτώντας τον. Του στέλνει ένα ειρωνικό μειδίαμα και κατηφορίζει τη σκάλα δεξιά της. Μετά από μερικά άδεια και σκοτεινά δωμάτια κάτι περίεργο της τράβηξε την προσοχή. Μια μυρωδιά. Ακαταμάχητη. Φαγητό. Μετά τον σωτήριο ύπνο της, έπρεπε να καλμάρει και την πείνα της που ξύπνησε θειευμένη τώρα που είχε αρχίσει να χαλαρώνει.

«Κάποιος μαγειρεύει!» Λέει με μοχθηρό χαμόγελο και αφήνει τη μυρωδιά να την οδηγήσει. Η μύτη της και η πείνα της δεν την πρόδιδαν ποτέ. Και αυτή η αίσθησή της ήταν το εργαλείο της. Ειδικά για κάποια που νόμιζε ότι πείναγε μονίμως.

«Νομίζω πως τελικά από εδώ θα βρω κάτι ενδιαφέρον.»

Μετά από έναν σύντομο διάδρομο η μυρωδιά γινόταν πιο δυνατή. Τώρα πλέον άκουγε αγαπημένους ήχους κουζίνας. Σερβίτσια να κατεβαίνουν από ντουλάπια, μαχαιροπήρουνα να βγαίνουν από συρτάρια, αλλά και ένα δυνατό τσιτσιρίσμα από τηγάνια επάνω σε φωτιά.

Το βήμα της έγινε πιο αργό. Ήθελε να δει τι γίνεται στα

κρυφά πρώτα. Της άρεσαν τόσο όλες οι ετοιμασίες ενός γεύματος. Η αδρεναλίνη όποιου το ετοιμάζει να είναι όλα στην εντέλεια, από τη συνταγή, τη γεύση, την παρουσίαση μέχρι τη σωστή χαρτοπετσέτα. Όλο αυτό είναι ναρκωτικό, άγχος και τέχνη μαζί. Όλοι το νιώθουν και το χαίρονται ενδόμυχα, από την ταπεινή μητέρα που τρέχει να ταΐσει όποιο στοματάκι έχει καταλάβει διαπαντός την κουζίνα της, μέχρι τον πιο ξακουστό σεφ που παλεύει να σκεφτεί την πιο παλαβή, αλλά εύγευστη συνταγή για τους περίεργους πελάτες του.

Η Μύριαμ φτάνει στον προορισμό της. Τα φώτα της κουζίνας φανέρωναν λίγο το πρόσωπό της από τον σκοτεινό διάδρομο. Ο δικός της σεφ ήταν πλάτη. Δεν μπορούσε να τη δει, ούτε την είχε ακούσει ακόμα με την οχλοβοή της κουζίνας. Όλα τα μάτια της κουζίνας του είχαν πάρει φωτιά. Ένας δίσκος σερβιρίσματος ήταν έτοιμος και περίμενε το κυρίως πιάτο. Μέχρι να γεμίσει αυτό το βασικό κενό, καθόταν εκεί άπραγος και της φάνταζε ανυπόμονος να εκτελέσει το καθήκον του. Ο άντρας ήταν ντυμένος στα μαύρα. Η άσπρη πετσέτα στον ώμο του φαινόταν λερωμένη. Είχε μάλλον πολλή έμπνευση ή είχε κάνει πολλά λάθη. Από τον τρόπο που κινούνταν, όμως, μάλλον αυτό ήταν αδύνατο, συμπέρανε η Μύριαμ. Μετακινιόταν από σημείο σε σημείο της κουζίνας γρήγορα. Ήξερε τι έκανε. Ο άντρας γυρνάει στο

πλάι και η Μύριαμ βλέπει το γνώριμο πρόσωπό του.

«Για δεξ... Ο καλός Σαμαρείτης μου. *Ευτυχία είναι απλά μια συλλογή από όμορφες στιγμές.*» Λέει και μπαίνει στο φως της κουζίνας.

Τα είχε δει και τα είχε ακούσει όλα πλέον. Θα μπορούσε να δει κι κανέναν συμμαθητή της από το δημοτικό να βγαίνει από το διπλανό δωμάτιο.

Ο καλός Σαμαρείτης της χαμογελάει, χωρίς να κάνει τίποτα άλλο. Η αφοσίωσή του ήταν ολάκερη στο τελείωμα του γεύματος. Η Μύριαμ βρίσκει έναν άδειο πάγκο, ανεβαίνει και κάθεται. Εδώ ήταν όλο το ενδιαφέρον προς το παρόν και σίγουρα κάτι που θα κατέληγε σε γεύμα. Εδώ έπρεπε να μείνει.

Τα μανιτάρια είχαν ροδίσει. Το ίδιο και τα καταπράσινα σπαράγγια. Το καταλάβαινες και από τον ήχο του τηγανιού πλέον. Η εξαίσια μυρωδιά τους είχε κατακλείσει την κουζίνα, αλλά και τα ρουθούνια της Μύριαμ. Ο σεφ τα βγάζει βιαστικά από το τηγάνι, σερβίρει σε μεγάλη πιατέλα, πασπαλίζει με μπόλικο φρεσκοτριμμένο πιπέρι και μαϊντανό. Τα χέρια του καλά γυμνασμένα έστυψαν με ευκολία ένα ολόκληρο λεμόνι. Υπέροχο. Η Μύριαμ λάτρευε οποιαδήποτε απλή γεύση και αυτή ήταν από τις πολύ αγαπημένες της. Κοίταζε την πιατέλα σχεδόν μαγεμένη. Ο σεφ το καταλαβαίνει.

Σκουπίζεται και κάθεται σε έναν πάγκο δίπλα από την Μύριαμ. Της χαμογελάει ικανοποιημένος. Είχε ήδη καταλάβει πως ξερογλειφόταν.

«Ωστε με θυμάσαι...» Της χαμογελάει.

«Εννοείται! Είμαι συγγραφέας. Δεν ξεχνάω τίποτα και κανέναν. Εσύ ήσουν στο μπαρ.»

Της άρεσε πολύ που είχε προσθέσει αυτή την ιδιότητα στο βιογραφικό της. Ήλπιζε να μην χρειαστεί να προσθέσει καμιά άλλη, γιατί αυτό ήταν το μεγαλύτερο και μόνο όνειρό της. Τώρα σχεδόν ένιωθε πως ήταν στην αρχή του. Μετά το πρώτο βιβλίο της ήταν επάνω στον κομήτη της και είχε ξεκινήσει το αστρικό ταξίδι. Με τις τελευταίες αποκαλύψεις, όμως, ένιωθε πως κατευθυνόταν με αυξανόμενη ταχύτητα σε μαύρη τρύπα. Ίσως κι όχι. Ακόμα νόμιζε πως είχε αποθέματα ελπίδας.

«Και επιπλέον ποτέ δεν μπόρεσα να σε ευχαριστήσω γι' αυτό. Αυτή η τόσο μικρή κίνησή σου εκείνη τη μέρα με βοήθησε πολύ παραπάνω απ' όσο νομίζεις. Μου έδωσε κάτι να πιαστώ και να συνεχίσω. Τουλάχιστον να σηκωθώ από εκείνο το δύσμοιρο μπαρ και να δω τι θα κάνω. Ειδικά το μικρό χειρόγραφο γνωμικό ήταν εξάισιο!» Συνεχίζει χαμογελώντας.

«Ναι, γράφω συνέχεια τέτοια γνωμικά...» Της απαντά με

τα μάτια στο πάτωμα.

«Ουάου! Σεφ και φιλόσοφος. Το προσωπικό του κάστρου δεν αστειεύεται. Είστε όλοι πολυτάλαντοι. Απορώ εγώ πώς θα ταιριάζω!»

«Έλα, Μύριαμ. Εσύ έχεις το καλύτερο βιογραφικό απ' όλους και το ξέρεις. Θα δεις.»

«Μάλλον πεινάω πολύ. Δε χάνω εύκολα το κουράγιο μου, αλλά εδώ μου έχετε καταρρίψει όλες τις κοσμοθεωρίες μου.»

«Ωραία, λοιπόν. Θα αφήσεις τα μανιτάρια να κρυώσουν; Τα ετοίμασα για σένα.»

«Εσύ ξέρεις το όνομά μου. Εγώ όμως όχι. Θέλω να ξέρω το όνομα του σεφ μου.»

«Δίο», της λέει και την κατεβάζει ευγενικά από τον πάγκο. «Έλα, ξέρω το τέλειο μέρος για το γεύμα σου.» Συνεχίζει και παίρνει τον δίσκο.

Από το δωμάτιο που πλησίαζαν ακουγόταν μουσική.
Jigsaw falling into place...

«Χμ, Radiohead. Οι συμπτώσεις σε αυτό εδώ το σπίτι είναι διαβολικές!» Ψιθυρίζει στον εαυτό της και σιγοτραγουδάει τους επόμενους στίχους.

Wish away the nightmare, wish away the nightmare...

Η Μύριαμ σιγοτραγουδώντας ακολουθούσε τον Λίο σαν πεινασμένο σκυλάκι. Εκείνος ανοίγει την πόρτα και βγαίνουν στο πίσω μέρος του σπιτιού. Ένα είδος γκαράζ με ανοιχτή την πόρτα στον πίσω κατάφυτο κήπο ήταν εκεί. Βλέπει πρώτα τις δυο μαύρες μηχανές. Μπαίνουν μέσα και τότε βλέπει και τον Ίωνα με εργαλεία στο χέρι.

«Ω, τέλεια! Καλώς ήρθες στο αρχηγείο μας!» Της λέει με περίτρανο χαμόγελο.

«Ουφ, πεινάω πολύ, για να αντιδράσω πλέον στα αστεϊάκια σας.»

Ο Λίο ακουμπάει τον δίσκο σε ένα μικρό παγκάκι ακριβώς έξω από το ανοιχτό γκαράζ και την οδηγεί να καθίσει. Εκείνος ακουμπάει επάνω στη μηχανή του. Ανάβει τσιγάρο. Ο Ίωνας έρχεται και του παίρνει κι αυτός ένα.

«Εε, Έλληνα, με έχεις πεθάνει στην...“traka”!» Του λέει. Ανάβουν συνεννοημένοι.

«Αυτή είναι η δεύτερη ελληνική λέξη που μου έχει μάθει. Νομίζω ξέρεις την πρώτη.»

Η Μύριαμ τους κοιτάγε, ενώ έβαζε το πρώτο μανιτάρι στο στόμα της. Συγκλονιστικό. Οι απλές γεύσεις είναι και

οι καλύτερες.

«Ουάου. Πρώτον για τα μανιτάρια και ουάου ξανά γι' αυτό που βλέπω μπροστά μου. Δυο μαυροντυμένοι ωραίοι άντρες με μηχανές καπνίζουν χαλαροί μπροστά από το γκαράζ τους. Αν είχα τον φακό μου θα κάναμε φωτογράφιση αυτή τη στιγμή. Επειδή δεν τον έχω, απλά καταγράφω στο μυαλό μου τη σκηνή για κάποιο βιβλίο μου. Ευχαριστώ!»

Η Μύριαμ παίρνει το πιάτο της αγκαλιά και κάθεεται οκλαδόν στο παγκάκι.

Κοιτάζονται και γελάνε. Μάλλον ήξεραν πόσο “κούλ” φαίνονται.

«Μύριαμ, μακάρι να ήμασταν μόνο μοντέλα...» Λέει χαμογελώντας ο Λίο. «Οι μηχανές μας δεν είναι μόνο για μόστρα και κόντρες. Είναι, για να μπορούμε να είμαστε κοντά σου, όσο πιο γρήγορα γίνεται. Ή να ξεφύγουμε από κάποιον ή από κάτι, όσο πιο γρήγορα γίνεται. Νομίζω ο Ίωνας σου το απέδειξε προχθές.»

«Τι εννοείς;» Ρώτησε κάνοντας τη χαζή η Μύριαμ. Μπουκώνει ακόμα ένα μανιτάρι κοιτώντας τον Ίωνα και παίζοντάς του γλυκά τις μεγάλες βλεφαρίδες της.

«Είσαι τόσο γλυκιά έτσι που μπουκώνεσαι», της λέει ο Ίωνας, «αλλά είμαστε οι φύλακές σου.»

Ο Λίο κάπνιζε ήσυχος τώρα το τσιγάρο του. Το break του σεφ.

«Καλά, έχω και σωματοφύλακες; Εντάξει το όνειρο δεν τελειώνει. Άσε που μια-μια πραγματοποιούνται όλες οι φαντασιώσεις μου. Εις διπλούν κιόλας! Πάντα ήθελα έναν δικό μου «KevinCostner» και τώρα έχω δύο!»

«Μύριαμ, ήμασταν πάντα κοντά σου κι ας μην το καταλάβαινες. Το είχε αναλάβει αυτό ο Άντονι, όταν μας προσέλαβε. Δεν ήθελε απλά να ξέρει τι κάνεις συνέχεια. Ήθελε να ξέρει ότι είσαι ασφαλής και πως με την πρώτη ευκαιρία θα είχες έναν ιππότη να σε προστατέψει. Ακόμα και να πέσει για σένα.»

«Χμ, τι ιπποτικό!»

Η Μύριαμ σηκώνεται και κάνει και αυτή τράκα.

«Κι εσύ από Ελλάδα, σωστά;»

Γέλασαν εγκάρδια και οι τρεις τους. Η περίεργη ατμόσφαιρα είχε διαλυθεί, η Μύριαμ είχε χορτάσει, οπότε όλα καλά. Μια αίσθηση ομαδικότητας βγήκε στην επιφάνεια.

Η Μύριαμ είχε αρχίσει να συνειδητοποιεί κάτι πολύ σημαντικό. Με κάθε κομματάκι του παζλ που έπεφτε στα χέρια της και το προσέθετε στα υπόλοιπα, καταλάβαινε

πως δεν ήταν απλά ένα παραμελημένο πiónι σε μια άγνωστη σκακιέρα. Σιγά-σιγά τα πράγματα ξεκαθάριζαν και τα έσπαγε σε απλά κομμάτια, για να θέσει τις προτεραιότητές της. Σίγουρα ήταν ένα πiónι σε μια παγκόσμια σκακιέρα που της είχε πρόσφατα αποκαλυφθεί. Μα δεν ήταν ένα οποιοδήποτε πiónι. Ήταν ένα πίσω από την πρώτη γραμμή άμυνας με τα ταπεινά, μα εξίσου πολύτιμα, στρατιωτάκια που έπρεπε, όμως πάση θυσία να νικήσει τα μαύρα πiónια. Κι αυτή τη στιγμή μόλις είχε γνωρίσει τους δύο αξιωματικούς της. Τους κοίταξε με διαφορετικά μάτια. Είναι περίεργο συναίσθημα να ξέρεις πως έχεις αποφασισμένους ανθρώπους που θα σε προστάτευαν και θα πέθαιναν για σένα. Ειδικά όταν ο ένας από αυτούς στέκεται σαν κλωστούλα σύνδεσης με την παλιά ζωή σου. Σαν μια ανάμνηση που κρατιέται ζωντανή μπροστά σου. Γιατί σιγά-σιγά όλα τα άλλα της φαίνονταν να ξεθωριάζουν. Και από τότε που είχε αρχίσει να της λέει ο Άντονι την παλαβή μα αληθινή ιστορία του, η λίστα της όλο και μεγάλωνε.

Η Μύριαμ τελειώνει το τσιγάρο. Σοβαρή, τους φιλάει έναν-έναν στο μάγουλο.

«Ευχαριστώ», ψελλίζει και μπαίνει σκεπτική μέσα στο σπίτι.

Το κινητό του Λίο αρχίζει να χτυπάει ενοχλητικά. Εκείνος το σηκώνει και απομακρύνεται λίγο να μιλήσει. Ο Ίωνας τον κοιτάει τελειώνοντας το τσιγάρο του. «Τι τρέχει mate;» Τον ρωτάει και περιμένει νέα. Ο Λίο τον κοιτάει σοβαρά λέγοντας ότι ο μπάρμαν του σταθμού είδε κάποιον να μένει στην αποβάθρα μετά το τελευταίο τρένο. Μου είπε δεν του άρεσε η φάτσα του.

«Οκ, πάμε να τσεκάρουμε και μετά να βρούμε τον Άντονι.»

Μετά από λίγο, οι μηχανές τους άφηναν σημάδια στα χαλίκια, προτού εξαφανιστούν με ταχύτητα. Η Μύριαμ τους άκουσε καταλαβαίνοντας πως κάτι συνέβαινε. Πήγε να βρει τον Άντονι πάλι στη βιβλιοθήκη. Μπαίνει μέσα κι εκείνος σηκώνει το βλέμμα του από το laptop.

«Λοιπόν; Έγινε κάτι;»

Ένας άνθρωπός μας μας ενημέρωσε για ύποπτες κινήσεις στην αποβάθρα του σταθμού. Τα παιδιά πάνε να το ελέγξουν. Θα γυρίσουν σύντομα.

«Οκ», λέει η Μύριαμ αμήχανα. Δεν ήξερε τι να κάνει.

«Έλα, κάτσε. Δες αν σου αρέσει κάτι να διαβάσεις. Εκτός αν δεν έχεις όρεξη.»

«Όχι, καλή ιδέα!» Του απαντάει πλησιάζοντας τη βιβλιο-

θήκη που κάλυπτε έναν ολόκληρο τοίχο του δωματίου.

Κάθονταν και οι δύο ήσυχοι στο δωμάτιο. Η Μύριαμ χωμένη σε μια συλλογή ποιημάτων και ο Άντονι στο λάπτοπ του. Φευγαλέα την κοίταζε, ενώ αναρωτιόταν αν έπρεπε να της μιλήσει. Να τη ρωτήσει, ίσως, αν έχει κάποια απορία ή να την αφήσει στην ησυχία της να επεξεργαστεί τα γεγονότα και να αφουγκραστεί την κατάσταση που αντιμετώπιζε. Ίσως ακόμα και να χαρεί λίγο που ήταν εκεί μαζί του. Διάλεξε το δεύτερο. Της είχε εμπιστοσύνη, γιατί ήξερε τον πεισματάρικο και δυνατό χαρακτήρα της. Δε θα άφηνε να περάσουν όλα αυτά έτσι μπροστά της τελείως αφιltrάριστα. Παρ' όλα αυτά χαιρόταν πολύ που την είχε κοντά του. Ένιωθε γαλήνη και μια πολύτιμη ησυχία, όχι σαν την ησυχία ενός κενού και άψυχου δωματίου, όπως όταν καθόταν μόνος με τις ώρες να διαβάσει κάτι ή να κάνει δουλειά στο λάπτοπ. Μια ησυχία που διαχέεται, όμως, διακριτικά από μια αόρατη ενέργεια, μια θαλπωρή που μόνο πολύ λίγα άτομα μπορούν να μοιράζονται μεταξύ τους.

Ο ξαφνικός χτύπος της πόρτας τα διέλυσε όλα. Ο Άντονι ανοιγόκλεισε τα μάτια του να επανέλθει και η Μύριαμ πετάχτηκε κλείνοντας το βιβλίο της. Ο Λίο μπήκε μέσα αφήνοντας την πόρτα μισάνοιχτη. Τον ακολούθησε και ο Ίωνας κλείνοντάς την εκείνος.

«Λοιπόν;» Μίλησε πρώτος ο Άντονι. Η Μύριαμ σαν να κράτησε την ανάσα της.

«Μάλλον η Μύριαμ δεν πρέπει να μείνει άλλο εδώ», είπε ο Λίο.

«Ο άνδρας δεν έμεινε στο μπαρ, ούτε αγόρασε εισιτήριο για την επόμενη μέρα. Ο μπάρμαν μας είπε ότι πήγε στο κοντινό πανδοχείο. Το ελέγξαμε κι εμείς. Θα μείνει για τρεις μέρες ή τουλάχιστον τόσο είπε στην ξενοδόχο.» Συμπλήρωσε με πληροφορίες και ο Ίωνας κοιτάζοντας τη Μύριαμ και καταλαβαίνοντας την απογοήτευσή της.

«Εντάξει, παιδιά.»

Ο Άντονι κατέβασε την οθόνη του λάπτοπ και έκατσε πίσω στην καρέκλα του.

«Σαφώς και δεν πρέπει να το ρισκάρουμε. Μπορεί αυτή η επίσκεψη να είναι τυχαία, μα ξέρουμε καλά πως τίποτα δεν είναι τυχαίο. Αν έχει μαθευτεί πως η Μύριαμ είναι πλέον στη βάση της, εδώ δηλαδή ανάμεσά μας, τότε αλλάζουμε παιχνίδι. Έχουμε ανέβει πίστα. Πρέπει να δράσουμε γρήγορα. Θα μιλήσω απόψε με τον Γουόλτ και αύριο το πρωί φεύγετε για Περθ.»

«Οκ, Τόνι!» Λέει ο Λίο. «Πάμε κι εμείς να ετοιμαστούμε.» Βγαίνουν σχεδόν συγχρονισμένοι έξω και κλείνουν μαλακά την πόρτα.

Η Μύριαμ δεν ήξερε καν τι να σκεφτεί, ποιους θα δει και πού θα πάει. Πάλι.

«Περθ; Γουόλτ;» Του λέει απορημένη.

«Ναι, θα πρέπει να κανονίσω να βρεθείτε, όσο πιο αθόρυβα γίνεται στο Περθ της Αυστραλίας.»

«Α, οκ...» Του απαντάει προσπαθώντας να φανεί ψύχραιμη. «Και... Γουόλτ;»

«Ο Γουόλτ είναι ο παππούς σου, Μύριαμ. Είναι ο φύλακας του νότιου άκρου, ας το πούμε. Μάλλον καλύτερα ερημίτης παρά φύλακας, αλλά τέλος πάντων. Σίγουρα θα χαρεί να σε δει.»

«Ναι, σίγουρα... Μάλλον κι εγώ, αλλά...»

«Θέλω πολύ να μείνεις εδώ, Μύριαμ. Πίστεψέ με! Αλλά αυτοί οι άνθρωποι δε σταματούν. Όπως κι εμείς, αλλά δεν μπορούμε να ρισκάρουμε. Ο άνδρας που αυτή τη στιγμή είναι στο πανδοχείο μπορεί να είναι σαν αυτόν που με έψαχνε στο τρένο. Θυμάσαι;»

Η Μύριαμ θυμόταν, μα δεν της ήρθε αυτό στο μυαλό, όταν το ανέφερε ο Άντονι. Ο Άντονι το κατάλαβε, μόλις τον κοίταξε. Σηκώθηκε από το γραφείο του και την πλησίασε. Το πουκάμισό του πάντα καθαρό με ένα ανοιχτό κουμπί και το άρωμά της πάντα τριαντάφυλλο.

«Είμαι απόμακρος και απότομος μαζί σου. Σκέψου μόνο πόσο ήθελα να σε δω και δεν μπορούσα να το πω, γιατί ήταν το μόνο που δε γινόταν. Γύρισες εκεί που πάντα ανήκες κι ήμουν εγώ αυτός που έπρεπε να σου πει όλη την αλήθεια. Πράγματα συνταρακτικά -και μακάρι λίγο συναρπαστικά- εμφανίστηκαν για σένα. Ήταν, όμως, και τόσα άλλα που ήθελα να σου πω.»

Η Μύριαμ τον κοίταζε στα μάτια χωρίς να κουνιέται.

«Να σου πω για το βιβλίο σου, για τις ώρες που πέρασα μαζί σου στο τρένο και πόσο θα ήθελα να τις ξαναπεράσω.»

Της πιάνει το χέρι και το φιλάει απαλά.

«Όμως, μας είσαι πολύτιμη, Μύριαμ. Θα ήθελα τόσο πολύ να ανοίξω το καλύτερο κρασί της έπαυλης και να πλαγιάσω γυμνός δίπλα σου, εδώ δίπλα στον καναπέ. Μα πρέπει να ετοιμαστούμε.»

«*Τώρα αυτό ήταν χυλόπιτα;*» Σκέφτηκε η Μύριαμ κοκκινίζοντας και χαμογέλασε χαμηλώνοντας το βλέμμα.

«Οκ, “Τόνι”», του λέει και τον φιλάει στο στόμα.

Η πόρτα χτύπησε απαλά. Ήταν ο Λίο.

«Έλα μέσα, Λίο.» Του απάντησε ο Άντονι και έκανε ένα μικρό βήμα πίσω.

«Τόνι, είμαστε οκ. Συναγερμοί, περίμετρος κλπ...»

«Εντάξει, κοιμηθείτε στη μεγάλη κρεβατοκάμαρα τότε μαζί με τη Μύριαμ.»

«Αα, γίνεται όλο και καλύτερο!» Είπε η Μύριαμ γελώντας και άφησε το χέρι του.

«Έλα, θα περάσουμε “καλά”!» Είπε γελώντας ο Λίο νεύοντάς της να τον ακολουθήσει. «Στείλε μου, όταν ξέρεις ώρα αναχώρησης Τόνι.»

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΑΒΟΡΙΓΙΝΩΝ

Η Αυστραλία άχνιζε σαν το βασίλειο του υποκόσμου. Αν κάποιος μεγάλος ζωγράφος της Αναγέννησης έπρεπε να εμπνευστεί, για να ζωγραφίσει την κάθοδο του Οδυσσέα στον Άδη, εκεί θα έπρεπε να πάει. Για τους πιο μοντέρνους φάνταζε σαν μια μεγάλη χριστουγεννιάτικη μπάλα. Μόνο που αντί για μαγικές χιονονιφάδες είχες στάχτη. Στάχτη παντού. Η Μύριαμ τα συλλογιζόταν όλα αυτά, καθώς έβλεπε όσες περιοχές περνάγανε από ψηλά με το αεροπλάνο.

Το ερείπιο με φτερά που τους είχε παραλάβει από ένα σκονισμένο αεροδρόμιο του Περθ σκόνταψε σε κάποιο κενό αέρα, ξυπνώντας άγαρμπα τη Μύριαμ από τις σκέψεις της. Έτριψε με δύναμη το πρόσωπό της, για να ξυπνήσει. Πίνοντας λίγο νερό κοιτάει γύρω της και βλέπει ακόμα τον Λίο να κοιμάται. Ο Ίωνας είχε γείρει στον ώμο της με τα ακουστικά στα αφτιά. *Idlewild* από *Travis* έπαιζε και η Μύριαμ σκεφτόταν το κομμάτι που αγαπούσε πολύ. Μετά από τόσες ώρες πτήσης με το ζόρι να είχε κοιμηθεί η ίδια δυο-τρεις ώρες, όμως δεν μπορούσε να κλείσει μάτι. Απορούσε με τη φαινομενική αναισθησία τους. Το αεροπλάνο ξεκινούσε να κατεβαίνει. Η Μύριαμ κοιτάει από το παράθυρό της και βλέπει έναν σκονισμένο χωμάτινο αεροδιάδρομο που θα μπορούσε

άνετα να είναι και χωράφι. Η καρδιά της χτυπά δυνατά. Σφίγγει τη ζώνη της και σκουντάει τον Ίωνα.

«Ίωνα, προσγειωνόμαστε;»

«Τι; Φτάσαμε; Να δω, μάλλον.»

Ο Ίωνας ανασκουμπώνεται και ξυπνάει και τον Λίο. Η προσγείωση ήταν καλύτερη από ό,τι περίμεναν. Μετά από λίγα ακαταλαβίστικα αυστραλέζικα από τον πιλότο, ο Λίο τον πληρώνει, φορτώνεται τα σακίδια τους και αποχωρούν. Μέχρι να απομακρυνθούν λίγα μέτρα, το αεροπλανάκι είχε ήδη στρίψει από την αντίθετη μεριά και ετοιμαζόταν για απογείωση. Η Μύριαμ το κοιτάει σκεπτική. Σίγουρα ήταν αρκετές μέρες μακριά από οτιδήποτε θα μπορούσε να θεωρηθεί πολιτισμός.

«Τα αυστραλέζικα αγγλικά ήταν πάντα το χειρότερό μου. Γιατί τσακίστηκε να φύγει;»

Έχει αγώνα πίσω στην πόλη. Πρέπει να προλάβει, πριν βραδιάσει.» Της λέει ο Λίο που μάντεψε τη φοβισμένη σκέψη της. «Μην ανησυχείς, είμαστε ασφαλείς εδώ. Πάμε.»

Βγαίνοντας από το χώρο του χωματόδρομου, που κάποιοι θα έλεγαν και αεροδιάδρομο, πέρασαν μερικά καφαλισμένα δέντρα και βρέθηκαν μπροστά σε μια τεράστια ξύλινη καλύβα που έμοιαζε με φάρμα.

Η Μύριαμ πρόλαβε να δει πρόβατα, άλογα, καγκουρό, μέχρι και κοάλα να ανεβαίνουν στα δέντρα ή να κρύβονται πίσω από τους φράχτες με την είσοδο των ξένων.

Ανεβαίνουν τα μεγάλα ξύλινα σκαλοπάτια, τα οποία έτριξαν τόσο πολύ, που θα μπορούσε και ο πιλότος πίσω στο αεροπλάνο να τα ακούσει, σκέφτηκε η Μύριαμ. Ακολουθούσε στο τέλος διστακτική και τρομαγμένη παρακολουθώντας και καταγράφοντας όσα πλάσματα δεν είχε ξαναδεί ποτέ της από κοντά. Ο Λίο παρατάει τα σακίδια τους με ανακούφιση σε ένα παγκάκι στη βεράντα. Ο Ίωνας σκουπίζει το πρόσωπό του με ένα μαντήλι. Ο Λίο περνάει την είσοδο. Αντί για πόρτα υπήρχε μια σίτα από χάντρες. Κοιτάει εύθυμος μπροστά του. Ένας γέρος άνδρας με τσαλακωμένα λινά ρούχα, άσπρα μαλλιά και πλούσιο μούσι καθόταν οκλαδόν σε στάση διαλογισμού στο κέντρο του δωματίου. Αναθυμιάσεις από φυσικά αρώματα που καίγανε σε μικρά καντήλια τον περιτριγύριζαν. Τα μάτια του ήταν κλειστά, μα το κοινό του ήταν σίγουρο πως τους έβλεπε, πως τους είχε ακούσει από μακριά και σε λίγο θα τους υποδεχόταν. Ο Ίωνας γελάει στον Λίο. Η Μύριαμ μπαίνει και αυτή στο δωμάτιο βλέποντας την σκηνή.

«Λοιπόν, για να μου φέρατε τη βασίλισσά μου, οι πεδιάδες των Ινδιάνων γέμισαν ξανά με βουβάλια, οι

κωλο-Δανοί σταμάτησαν να σφαγιάζουν δελφίνια και οι κωλο-Κινέζοι σταμάτησαν να τρώνε σκυλιά.» Είπε ο γέρος άνδρας, δίχως να ανοίξει τα μάτια του. «Ή από την άλλη, τα πράγματα είναι τόσο άσχημα που μάλλον πρέπει να σελώσω το διαστημόπλοιο για Άρη.»

«Μάλλον το δεύτερο είναι, Γουόλτ.» Λέει ο Λίο γελώντας.

Ο γέρος ανοίγει τα μάτια του, σηκώνεται και τον αγκαλιάζει εγκάρδια. Δίπλα του βλέπει τον Ίωνα. Τον κοιτάει καλά στα μάτια και τον αγκαλιάζει με την ίδια τρυφερότητα. Σαν πατέρας που είχε χρόνια να δει τους γιους του.

«Μπαγάσηδες. Μου λείψατε. Ούτε για ένα καφέ δεν περάσατε.»

«Δεν είσαι ακριβώς και δίπλα γερο-Γουόλτ.» Του λέει ο Ίωνας. «Τώρα, όμως, ήρθαμε με δώρα», γνέφει προς τη Μύριαμ.

Η Μύριαμ ξεροκατάπιε. Ο παππούς της τους χαμογελάει και την πλησιάζει. Ο Λίο και ο Ίωνας βγαίνουν στη βεράντα αράζοντας για λίγη ξεκούραση. Το ταξίδι δεν ήταν και εύκολο. Ειδικά μετά από όλη αυτή την πίεση και το κυνήγι.

«Βασίλισσά μου! Επιτέλους! Οι ιππότες σου σε έφεραν

κοντά μου με ασφάλεια.» Την αγκαλιάζει και τη φιλάει τρυφερά στο μάγουλο.

Η Μύριαμ παγώνει. Θα μπορούσε να μην νιώσει τίποτα μετά από την αγκαλιά και το φιλή ενός ουσιαστικά ξένου γέρου, μα αυτό που την διαπέρασε ήταν αδιαμφισβήτητο. Ήθελε να λιποθυμήσει στην αγκαλιά του. Δε γίνεται τέτοια συναισθήματα να ήταν ψεύτικα. Δε γίνεται αυτός εδώ ο άνδρας να μην έχει τίποτα να κάνει με τη ζωή και τη μοίρα της.

«Παππού;» Μια μόνο λεξούλα που με το ζόρι ψέλλισε. Φοβήθηκε μήπως ο άνδρας γελάσει στα μούτρα της. Μήπως βγούνε από κάπου οι κάμερες και μαζί τους, όσοι γελάνε εις βάρος της τόσες μέρες με όλα αυτά που ζει, μαθαίνει και παθαίνει. Μα τίποτα από αυτά δεν έγινε.

«Ναι, βασίλισσά μου;»

«Δεν πιστεύω τι έχει γίνει, πού βρίσκομαι. Μήπως να μη σε λέω παππού;»

«Και Ντόναλντ Τραμπ αν θες να με λες αυτή τη στιγμή, δεν με ενδιαφέρει, αφού σε έχω επιτέλους κοντά μου.»

Την πιάνει από το χέρι και πάνε στην κουζίνα.

«Ποτάκι; Για να ηρεμήσουμε και να καλμάρουμε τις συγκινήσεις. Δε θέλω να κλαίμε όλη την ώρα.» Βάζει

τέσσερα ποτήρια σε ένα δίσκο και της δίνει ένα αγνώστου ταυτότητας μπουκάλι.

«Έλα, πάμε έξω να ποτίσουμε και τα διψασμένα τεμπελόσκυλα που περιμένουν στη βεράντα μου.»

«Ωραίο μαύρισμα, Γουόλτ!» Λέει ο Λίο παίρνοντας το ποτήρι του.

«Ψηθήκαμε εδώ κάτω φέτος παιδιά. Κυριολεκτικά.»

Σερβίρει σε όλους και κάθεται δίπλα στη Μύριαμ.

«Σε προσέχανε τα τεμπελόσκυλα;»

«Ναι, και με το παραπάνω.»

«Ο Άντονι τι κάνει;»

«Όπως πάντα στην τοίτα», λέει ο Ίωνας.

«Παίρνει διαζύγιο», συμπληρώνει ο Λίο.

«Ωχ, κατάλαβα. Τότε έχει κάθε δικαίωμα να είναι και με το παραπάνω. Υποθέτω θα τον ξεζουμίσει η Μία.»

Η Μύριαμ κατεβάζει σφαίρα το πρώτο. Την έτσουξε άσχημα. Δεν ήξερε καν τι ήπια, αλλά τη συνέφερε. Οι υπόλοιποι κοιτάζονται και πνίγουν ένα γέλιο. Εκείνη γεμίζει πάλι και ανακάθεται τώρα καλύτερα. Κοιτούσε οπουδήποτε αλλού εκτός από την ανδρική ομήγυρή της.

Ο Γουόλτ τελειώνει και το δικό του και σηκώνεται.

«Έλα, πάμε να σε ξεναγήσω στον ζωολογικό μου κήπο.»
Της λέει και τη σηκώνει. «Παιδιά, αν θέλετε τακτοποιηθείτε πίσω στον ξενώνα. Έχει και ζεστό νερό. Βασικά μόνο ζεστό νερό έχουμε εμείς εδώ. Θα τα πούμε αργότερα. Έλα, πάμε.»

Η Μύριαμ σηκώνεται σαν ελατήριο.

«Παππού, δε νομίζω πως είσαι αγρότης. Γιατί έχεις τόσα πολλά ζώα; Και τόσο διαφορετικά μεταξύ τους;»

«Θα σου πω, κοκκινοσκουφίτσα μου. Θα σου πω και γιατί έχω μεγάλα δόντια.» Της λέει χαμογελώντας πονηρά.

«Πριν λίγους μήνες χάθηκαν περισσότερο από μισό εκατομμύρια ζώα εδώ στην Αυστραλία. Αυτός δεν είναι ένας αριθμός που ξεπερνάς εύκολα. Γι' αυτό παράτησα τη βροχερή φιλενάδα μου, την Αγγλία, και έτρεξα εδώ κάτω. Να βοηθήσω. Να κάνω ό,τι μπορώ. Όσες χώρες κι αν έστειλαν βοήθεια, όσες περιβαλλοντικές οργανώσεις κι αν έφτασαν εδώ λαχανιασμένες, δεν ήταν αρκετές. Το σχέδιό των δαιμόνων αυτή τη φορά ήταν κοντά στο τέλειο και μας έπιασε απροετοίμαστους. Αυτή, λοιπόν, η μικρή σταλίτσα γης έχει γίνει ένα μικρό καταφύγιο για όσους το χρειάζονται. Ακόμα και μετά από τέτοια

εξολόθρευση τα ζώα δεν έχασαν την εμπιστοσύνη τους, σε όποιον τους τη δείξει. Ακόμα και σε ένα γέρικο παλιόσκυλο, όπως εγώ. Στην πραγματικότητα το μόνο που τους προσφέρω είναι νερό και ησυχία. Αυτό τους αρκεί. Α, να και ο Αμπόρ.»

«Γεια σου αφεντικό.»

«Αμπόρ, από εδώ η εγγονή μου.» Του λέει με περήφανο χαμόγελο.

«Ωω!» Ο Αμπόρ χαμογελάει αμήχανα και υποκλίνεται με τον καλύτερο τρόπο που μπορούσε.

«Χαχα!» Γέλασε δυνατά ο Γουόλτ. «Να'σαι καλά Αμπόρ, γι' αυτό σε αγαπάω!» Του λέει και τον σηκώνει. «Έχω μιλήσει τόσες πολλές φορές για σένα στον Αμπόρ αποκαλώντας σε *βασίλισσα*, που σε πέρασε για κανονική βασίλισσα. Και είσαι για μένα, θα γίνεις και για πολλούς...» Λέει κοιτώντας την τρυφερά. «Να τον προσέχεις αυτόν. Μπορεί και μιλάει με τα αστέρια.»

«Χαίρω πολύ, Αμπόρ.»

«Κι εγώ, βασίλισσά μου.»

«Όχι, όχι, Μύριαμ.»

«Εντάξει.»

«Ο Αμπόρ με βοηθάει. Κατά μια έννοια είναι σαν ένα καψαλισμένο ορφανό ζώο και αυτός. Οι Αβορίγινες επλήγησαν και αυτοί πάρα πολύ από την καταστροφή.»

«Καταλαβαίνω.»

Συνέχισαν τη βόλτα τους, αλλά η ζέστη είχε ήδη γίνει αφόρητη. Στη Μύριαμ φαινόταν πως θα ήταν συνεχώς αφόρητη.

«Παππού, πώς αντέχεις με τέτοια ζέστη εδώ κάτω;»

«Έλα. Ξέρω ότι δεν ταξίδεψες πενήντα εκατομμύρια μίλια, για να με ρωτάς για τον καιρό. Οι γονείς σου είναι καλά. Μου έχουν υποσχεθεί πως θα έρθουν, μόλις τους αφήσουν οι καταστάσεις.»

«Μόλις τους αφήσουν οι καταστάσεις;»

«Ναι, ας πούμε ότι είναι σαν ένα ζευγάρι James Bond που μάχεται για τα ζώα του πλανήτη. Κατάλαβες; Κύλησε ο τέντζερης και βρήκε το καπάκι. Χαχα!» Είπε με αστεία αυστραλέζικη προφορά και έσκασε στα γέλια.

Η Μύριαμ δε γινόταν να μη γελάσει κι εκείνη.

«Παππού βλέπω ξέρεις και τα ελληνικά σου.»

«Η μάνα σου, παιδί μου. Αυτή μου τα έχει μάθει όλα. Δε με άφηνε σε χλωρό κλαρί. Ήξερε τόσο καλά τα αγγλικά,

όταν μεγάλωνε που δεν την ένοιαζε καθόλου γι' αυτό και είχε κάνει σκοπό της ζωής της να μάθει στο γερόλυκο ελληνικά. Πίστεψέ με, δεν έχεις δει πιο αστείο πράγμα! Χαχα!»

«Καλά έκανε μου φαίνεται!» Συμφωνεί η Μύριαμ χαμογελώντας, αλλά δε γινόταν να μη σκεφτεί και τον ταπεινό εαυτό της. Φαντάστηκε τον εαυτό της σαν απροστάτευτο γυμνό μωρό να μεγαλώνει μόνο του στην έρημο με τα τσακάλια, μα η αλήθεια δεν ήταν έτσι. Ένωσε εγκαταλελειμμένη, μα δεν ήταν ποτέ. Όλοι όσοι γνώρισε ποτέ στη ζωή της μόνο θυσία είχαν γίνει για εκείνη. Ακόμα κι ας μην το είχε καταλάβει τελείως.

«Έλα, μη σκιάζεσαι...» Της λέει ο Γουόλτ. «Όλα θα μπουν στη θέση τους.»

«Μην ανησυχείς, παππού. Πολλά έχουν ήδη μπει. Μερικές φορές, όμως, νιώθω μπερδεμένη χωρίς να το θέλω.»

«Μπερδεμένη; Άλλες θα ήταν λιπόθυμες στη θέση σου. Ξέρω εγώ. Οι γονείς σε λατρεύανε. Και οι τέσσερις! Χαχα! Ποιο τυχερό παιδί είχε ποτέ τέσσερις γονείς και όλους τους κομπάρσους εμάς τριγύρω να καρδιοχτυπούν για εκείνο;» Της λέει μαντεύοντας τις σκέψεις της.

Η Μύριαμ χαμογέλασε και πήγε κοντά του. Τους είχε

αγαπήσει όλους. Και τους γονείς της και όλους τους μυστηριώδεις άνδρες των ταξιδιών της, μα και τον Αυστραλέζο τρελό παππού της. Δενόταν τόσο πολύ με αυτή την ομάδα που το χειρότερο αυτή τη στιγμή που σκεφτόταν ήταν να τους χάσει.

Φωνές και μασούλημα. Φωνές και μασούλημα. Η Μύριαμ γυρνάει ενοχλημένη πλευρό. Φωνές, μασούλημα και ήλιος στο πρόσωπο. Η Μύριαμ ανοίγει αγανακτισμένη τα μάτια. Όχι, ούτε και στη μέση της αυστραλιανής ερήμου δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Προσπαθεί να αναγνωρίσει τις πηγές της ενόχλησής της. Ο ήλιος ήταν το εύκολο. Τα κουρέλια που υπήρχαν στο παράθυρό της για σκιά δεν έκαναν και πολύ καλή δουλειά. Σηκώνεται να τα τραβήξει τελείως.

«Αφού σηκώθηκα, ας μην βλέπω και αυτά τα κουρέλια...» Λέει και τα τραβάει.

Ένα κοάλα ήταν γαντζωμένο στο κλαδί ενός χοντρού δέντρου, ακριβώς έξω από το παράθυρο και έτρωγε πρωινό.

«Αχά. Εσύ είσαι το μασούλημα!»

Το κοάλα σταματάει να μασάει. Με δυο φυλλαράκια να κρέμονται από το στόμα του την κοιτάει.

«Τώρα μάλλον σε ενόχλησα εγώ», του λέει χαμογελώντας και υποχωρεί. «Γλυκούλι μου!»

Το κοάλα συνεχίζει το πρωινό του και η Μύριαμ ντύνεται βιαστικά. Η κοιλιά της ήδη γουργούριζε. Έπρεπε να βρει, όμως, και τον τελευταίο λόγο που την ξύπνησε. Τις φωνές. Είχε καταλάβει τη φωνή του Γουόλτ, αλλά έπρεπε να μάθει γιατί τέτοιες φωνές. Βγαίνει από το δωμάτιό της. Ο Ίωνας και ο Λίο κοιμόντουσαν γυμνόστηθοι στρωματσάδα.

«Χμ, στουπί πρέπει να έγιναν χθες. Δεύτερος λόγος φωτογράφησης», μουρμουρίζει κοιτάζοντάς τους. «Αυτοί οι δύο θα με κάνουν να ξαναπιάσω την κάμερα!»

Πιάνει τα ανάκατα μαλλιά σε αλογοουρά και ψάχνει να βρει τον παππού της. Βγαίνει έξω στη βεράντα και τον βλέπει λίγο πιο πέρα να μιλάει έντονα σε ένα τεράστιο ασύρματο τηλέφωνο.

«Μα είστε τρελοί; Από όλα τα μέρη της γης έπρεπε να καταλήξετε εκεί; Θα μπορούσατε να έρθετε να με βοηθήσετε εδώ. Υπάρχουν πολλά πράγματα που πρέπει να περισώσουμε ακόμα και να ξεσκεπάσουμε, αφού σας έχει πιάσει το αστυνομικό σας δαιμόνιο. Τι θα πω στη μικρή; Ότι μπορεί και να μη σας δει ποτέ; Θέλετε να τη χάσετε για πάντα; Έχει έρθει στη μέση του κυκλώνα και θέλει όλη τη στήριξη που χρειάζεται, για να καταλάβει

και να μάθει. Για να αρχίσει να αγωνίζεται επιτέλους μαζί μας. Χρειάζεται τους γονείς της, όχι έναν γέρο που μπορεί να τα φτύσει από στιγμή σε στιγμή. Ποιανού ιδέα ήταν αυτό; Αντέλ, Αντέλ, μ' ακούς; Α, γαμώτο! Χάθηκε...» Μονολογεί με τσαντίλα ο Γουόλτ και κατεβάζει την κεραία του τηλεφώνου. Σκουπίζει τον ιδρώτα του προσώπου του και βλέπει τη Μύριαμ παγωμένη στη βεράντα. Καταλαβαίνει πως το άκουσμα του ονόματος της μητέρας της την είχε ταραξει. Την πλησιάζει.

«Καλημέρα, βασίλισσά μου. Σε ξύπνησα.»

«Δεν πειράζει, παππού. Δε με ξύπνησες μόνο εσύ. Γνώρισα και τον γλυκούλη συγκάτοικό μου να τρώει φύλλα έξω από το παράθυρό μου.»

«Αα, αυτός πρέπει να είναι ο κατεργάρης, ο Μπερνάρντ. Αδυνατεί να μάθει τρόπους.» Της λέει αγκαλιάζοντάς την από τον ώμο.

«Έλα. Πάμε μέσα να φτιάξουμε πρωινό για όλους και θα στα πω.»

Περνάνε από το σαλόνι και μπαίνουν στο μικρό κουζινάκι. Ο Λίο και ο Ίωνας μόλις είχαν αρχίσει να ξυπνάνε.

«Σε λίγο θα σερβίρουμε πρωινό, κύριοι» Τους λέει ο

Γουόλτ φωναχτά, καθώς περνάει. «Να στρώσετε τα κρεβάτια σας!»

«Yes mummy!» Του απαντάει ο Λίο.

Ο Γουόλτ βάζει φρέσκα φρούτα επάνω στον μικρό πάγκο.

«Λοιπόν, εσύ θα κόψεις τα φρούτα σε μια ωραία πιατέλα κι εγώ θα φτιάξω τσάι.» Βγάζει ένα πανέμορφο μα λίγο ταιλωμένο τσαγιερό από το ντουλάπι, το γεμίζει νερό από ένα βαρελάκι και το βάζει στο μάτι ενός τεράστιου γκαζιού.

«Ουάου, παππού! Δεν πίστευα ότι θα έχεις και τέτοια τσαγιέρα εδώ μαζί σου.»

«Βασίλισσά μου, η τσαγιέρα είναι το πρώτο πράγμα που πακετάρει ένας Άγγλος οπουδήποτε και αν πηγαίνει. Μη μας λείπει το νεροζούμι κατάλαβες;» Λέει και της κλείνει το μάτι.

Η Μύριαμ κοιτάει γύρω της, βρίσκει ένα μεγάλο πλυμένο πιάτο, το ακουμπάει στον πάγκο και ξεκινάει να κόβει σκεπτική τα φρούτα.

«Cheer up kiddo!» Της λέει ο Γουόλτ. «Κατάλαβες ότι μίλαγα με τη μητέρα σου. Λυπάμαι που δεν έχετε μιλήσει ακόμα, μα βρίσκεται σε μια πολύ δύσκολη κατάσταση. Σε

ένα πολύ επικίνδυνο μέρος. Γι' αυτό της φώναζα. Θα έπρεπε να έχουν έρθει εδώ. Κοντά σου. Θα έρθει η ώρα που θα σμίξετε.»

«Να σου πω την αλήθεια, δεν ξέρω αν το θέλω, παππού.»

«Ανοησίες. Θα την αφήσεις τουλάχιστον να σου πει αυτά που θέλει και μετά κάνε ό,τι νομίζεις. Τον γέρο-Γουόλτ πάντως δεν πρόκειται να τον ξεχάσεις, σωστά; Το καλό είναι πως είναι κοντά μας. Ούτε Ευρώπη, ούτε Αμερική. Είναι Κίνα. Θα είναι πολύ εύκολο να κατέβουν εδώ κάτω, αν βρουν κάτι να τους μεταφέρει δηλαδή. Νομίζω πως πλέον δεν πετάει τίποτα.»

Η Μύριαμ του χαμογελάει με ελπίδα. Παίρνουν το πρωινό και πάνε όλοι στη βεράντα.

ΤΟ ΔΑΓΚΩΜΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΕΡΙΔΑΣ

«Άντονι;»

«Αντέλ; Πού είστε επιτέλους; Προσπαθώ μήνες να σας εντοπίσω!»

«Συγγνώμη, Άντονι, τα πράγματα είναι δύσκολα τώρα, μα παράλληλα γεμάτα ελπίδα. Ίσως πιο πολύ από ποτέ. Το κόλπο που σκαρφίστηκαν οι δαίμονες για ακόμη μια φορά είναι τόσο απλό, διάτρητο και χαζό μαζί, που πολλός κόσμος αφυπνίζεται και έρχεται με το μέρος μας. “Ρίξτε το στα ζώα”. Ξανά. Όμως αρκετά πια. Δες τι γίνεται γύρω σου. Ελέφαντες μεθάνε από ευτυχία σε καλλιέργειες τσαγιού στις Ινδίες, πίθηκοι καταλαμβάνουν δρόμους σε πόλεις της Ανατολής συμμετέχοντας σε μια μεγάλη φιέστα, ελάφια και αρκούδες περιδιαβαίνουν παλιές πολύβουες λεωφόρους, κύκνοι πλέουν γαλήνια στα κανάλια της Βενετίας σε ένα δικό τους βενετσιάνικο πάρτι μασκέ... Και θαρρώ πως ακούω το ερώτημα που έχουν όλα τα ζώα στο κεφάλι τους. *«Πού είναι ΑΥΤΟ; Αυτό το απάνθρωπο είδος που μας εξολοθρεύει και νομίζει πως έχει το δικαίωμα να μας κυβερνά; Γιατί κρύφτηκε; Γιατί φοβάται; Μήπως έβαλε μυαλό;»*

«Αντέλ, μη με αρχίζεις στους γρίφους. Πες μου απλά, πού είστε;»

«Στη Γιουχάν.»

«Ωχ! Έπρεπε να το φανταστώ. Πρέπει πάντα να βρίσκεστε στην πηγή του κακού. Έπρεπε να πάτε στο σημείο μηδέν.»

«Η μικρή πού είναι;»

«Στον παππού της. Μάλλον θα έχει φτάσει τώρα.»

«Έπρεπε να το φανταστώ κι εγώ. Δεν πειράζει. Ας είναι... Καλύτερα κιόλας, γιατί πιο εύκολο είναι να αντιμετωπίσεις μια φωτιά παρά το φάντασμα του θανάτου που αντιμετωπίζουμε εμείς εδώ. Γιατί, όμως, την έστειλες εκεί; Δεν είναι λιγότερο επικίνδυνα από εδώ.»

«Τα πράγματα έγιναν επικίνδυνα και στο σπίτι. Έπρεπε να τη διώξω.»

«Μόνη της;»

«Όχι, μην ανησυχείς. Είναι με τον Ίωνα και τον Λίο.»

«Εσύ, είσαι εντάξει; Το σπίτι;»

«Ναι, μια χαρά. Ψάχνετε την αιτία του ξεσπάσματος; Από τι προέρχεται τελικά; Πόσο θα κάνει να φτάσει εδώ;»

«Αγαπημένε μου, Άντονι. Είσαι τόσα χρόνια μαζί μας και

μερικές φορές παραμένεις τόσο αφελής. Ποτέ δεν ξέσπασε μια τέτοια επιδημία από “κάτι”. Ένα ζωάκι ή κάποιο τυχαίο γεγονός. Ούτε πρόκειται. Είναι τόσο απλό. Οι τιμές του κρέατος και των γαλακτοκομικών είχαν πέσει κατακόρυφα. Το πετρέλαιο εξαντλείται και ούτε λόγος για μαζική παραγωγή εναλλακτικών οχημάτων. Οι πόλεμοι στη Μέση Ανατολή μαίνονται καλά ακόμα. Έπρεπε να βρούνε κάτι να τρομάξουν τον κόσμο. Να τον κλείσουν για τα καλά στο καβούκι του ξανά και να του τραβήξουν την προσοχή, από όσα θέλουν να αλλάξουν ή να κρατήσουν ίδια. Το αόρατο τέρας, όμως, που εξαπέλυσαν από τα εργαστήριά τους, για να κατασπαράξει τους αδύναμους της γης, έχει αλλάξει πλευρά και κατασπαράζει και τους ίδιους. Έχει πλέον περάσει κάθε ήπειρο και ωκεανό, κατατρώνει αδιακρίτως κάθε φατρία. Εξάλλου, ο λάκκος που έσκαψαν για εμάς τους υπόλοιπους χωράει άνετα και τους αυτούς. Νομίζεις είναι τυχαίο όλο αυτό το ξέσπασμα λίγους μήνες μετά την ολοκληρωτική καταστροφή της Αυστραλίας;»

«Έχεις δίκιο. Πες μου πόσο άσχημα είναι τα πράγματα, για να ξέρω για τι πρέπει να ετοιμαστώ.»

«Λυπάμαι για σένα και τη Μία. Είδα τα μηνύματά σου. Την αγαπώ και εκείνη να ξέρεις.»

«Τι να γίνει; Δεν πειράζει... Έπρεπε να το περιμένω. Ο

κόσμος και η ζωή μου άλλαξε, μόλις γνώρισα εσάς. Η Μία δεν το δέχθηκε ποτέ, ούτε θέλησε να με ακολουθήσει. Στο τέλος δεν πίστευα ότι είχα ποτέ παντρευτεί έναν τόσο διαφορετικό άνθρωπο από εμένα.»

«Τα αδέρφια σου πώς είναι;»

«Ο Μάγκνους είναι εδώ μαζί μου. Άφησε τον ιππικό πριν λίγες μέρες και ήρθε σε περίπτωση που χρειαστώ βοήθεια. Όπως και χρειάστηκα. Η διαφυγή της Μύριαμ δεν ήταν εύκολη υπόθεση. Εξάλλου του χρειαζόταν κίολας η αλλαγή, κι ας ήταν επικίνδυνη. Τον ξέρεις τον Μάγκνους. Ψοφάει για τέτοιες καταστάσεις. Είναι στο αίμα του. Ο Τζακ περιμένει ανταπόκριση από τον αμπελώνα.» Κάνει μία παύση. «Ο Νέστορας πού είναι; Δε θα του μιλήσω;»

«Ο Νέστορας δεν είναι πολύ καλά...»

«Γιατί, Αντέλ; Λόγω του ιού;»

«Όχι βέβαια. Κόλλησε την τοπική γρίπη και, μιας και δεν την είχε ξαναπεράσει ποτέ, τον έριξε. Ο οργανισμός μας ήταν και λίγο εξουθενωμένος με όλη αυτή την κούραση από τα ταξίδια και τώρα το πληρώνει. Θα συνέλθει, όμως. Μην ανησυχείς. Πρέπει να σε κλείσω. Τα τοπικά φαρμακεία δε μένουν μέχρι πολύ αργά. Έχω να πάρω κάτι συμπληρωματικά φάρμακα για τον Νέστορα. Θα

περιμένω νέα της μικρής, όταν είναι ασφαλής στην αγκαλιά του Γουόλτ.»

«Εντάξει, Αντέλ. Μην ανησυχείς, είμαστε όλοι δίπλα της. Με την πρώτη ευκαιρία θέλω να μιλήσω και στον Νέστορα, εντάξει;»

Η γραμμή είχε ήδη κοπεί. Ο Άντονι απογοητευμένος έκλεισε το κινητό και άφησε μια βαθιά ανάσα να βγει από το στήθος του. Η Αντέλ βάζει βιαστικά το κινητό στην τσέπη του μπουφάν της και ανοίγει την πόρτα ακούγοντας το χαρακτηριστικό καμπανάκι κάθε παλιομοδίτικου καταστήματος.

«Παρακαλώ;»

Ο άντρας μπροστά από τον γκισέ του φαρμακείου κοιτάει ταραγμένος το χαρτάκι στα χέρια του. Μοιάζει με λίστα. Διστάζει να μιλήσει. Ο Κινέζος φαρμακοποιός τον κοιτάζει πάνω από τα μικροσκοπικά γυαλιά του. Τόσο μικροσκοπικά σχεδόν όσο και τα μάτια του.

«Πανσίπωνα, γα-γα-γα-ζες, κα-κα-θαρό ορό, και...και...»

Τα χέρια του αρχίζουν να τρέμουν. Τα κινέζικά του ήταν πάντα απαίσια και αυτή τη στιγμή ξέροντας πως η ουρά με ανυπόμονους Κινέζους πίσω του όλο και μεγάλωνε είχαν πάει κανονικά βόλτα. Λες και δεν είχε μάθει ποτέ.

«Would you like me to help?»

Ακούει ξαφνικά μια αγγελική φωνή πίσω του και γυρίζει ξαφνιασμένος. Η Αντέλ κάνει να πιάσει το τσαλακωμένο χαρτάκι του κι εκείνος το παραδίδει μαγεμένος.

«Λοιπόν, παυσίπονα χάπια, γάζες, καθαρό ορό, προφυλακτικά, αντηλιακό.» Πυροβολεί αμέσως η Αντέλ τον φαρμακοποιό, ο οποίος είχε πάρει κι εκείνος ένα χαρτάκι και σημείωνε, για να μην ξεχάσει τίποτα και εξαφανίζεται στην αποθήκη για να τα φέρει όλα.

«That's a pretty strange list you got there!» Λέει η Αντέλ στον μελαχρινό ξένο με χαβανέζικο πουκάμισο και περίεργα σανδάλια χαρίζοντας του ένα χαμόγελο που έσπασε απευθείας τον πάγο.

«Εμ, ε—ευχαριστώ!» Της απαντάει και αμέσως διορθώνει... «Thank you!»

«Ε, δεν το πιστεύω!» Η Αντέλ τον κοιτάει έκπληκτη. Θέλει τόσο πολύ να αγκαλιάσει αυτόν τον ξένο!

«Απίστευτο! Ελληνίδα;»

«Ω, ναι!»

«Τελικά δεν υπάρχει μέρος στον πλανήτη που να μην μπορείς να ξετρυπώσεις Έλληνα!» Της απαντάει και το χαμόγελο επανέρχεται πανηγυρικό και στα δικά του

χείλη. Της δίνει αμέσως το χέρι.

«Γιάννης. Σε ευχαριστώ τόσο πολύ που με έσωσες!»

«Αντέλ. Δεν κάνει τίποτα, πατριώτη. Αν και θα ορκιζόμουν ότι είσαι Γερμανός, αν κρίνω από τον συνδυασμό σανδαλιού με άσπρη κάλτσα που μόνο στην κεντρική Ευρώπη προτιμούν ακόμα για κάποιο λόγο...»

Ο Γιάννης κοιτάει τα πόδια του και σκάει στα γέλια. Πραγματικά δεν ελέγχει καθόλου τι φοράει, όταν κατεβαίνει από το πλοίο. Μέσα στη φούρια του να πατήσσει κάθε φορά στεριά, δεν τον νοιάζει τίποτα. Τι κι αν φαίνεται σαν μια διασταύρωση μεταξύ Χαβανέζου και Γερμανού τουρίστα. Το μόνο που είχε στο μυαλό του, όταν έδεσε τη βάρκα του στη μαρίνα του χαοτικού λιμανιού, ήταν να πάει όσο πιο γρήγορα γίνεται στο φαρμακείο για όλα τα απαραίτητα που χρειάζονταν οι συνάδελφοί του πίσω στο πλοίο. Για κάποιους ήταν πολύ σημαντικά και τα περίμεναν πώς και πώς. «Ο κλήρος πέφτει στον πιο νέο», σιγομουρμούριζε, όταν πλησίαζε στο φαρμακείο εκείνο το απόγευμα, μα μόνο “νέος” δεν ήταν.

Με την Αντέλ ένωσαν αδέρφια. Ο φαρμακοποιός επιστρέφει με το χαρτάκι του και την παραγγελία. Ο Γιάννης πληρώνει με κάρτα και παίρνει τα πράγματα. Γυρνάει να την κοιτάξει.

«Σου είμαι υπόχρεος. Όταν ταράζομαι, ταράζονται και τα λόγια μου και τα χάνω γενικώς! Είναι και οι Κινέζοι φαρμακοποιοί που με τρομάζουν...» Της λέει με ένα ακαταμάχητο χαμόγελο και την ακουμπάει στον ώμο. «Έχε γεια!» Της λέει και φεύγει.

«Να'σαι καλά!» Του απαντάει εκείνη και δίνει αμέσως τη δική της παραγγελία.

Μια μικρή χειρονομία, ένας καλός λόγος, ακόμα κι ένα χαμόγελο, δεν ξέρει κανείς πού μπορεί να φτάσει ή πόσο μπορεί να επηρεάσει. Το πίστευε πολύ αυτό η Αντέλ και γι' αυτό προσπαθούσε να το εφαρμόσει, όπου κι αν της δινόταν η ευκαιρία. Ακόμη και τώρα στην άκρη της γης. Την ώρα που περίμενε να πάρει τα φάρμακα του Νέστορα.

Ανησυχούσε, μα τον ήξερε. Ήταν σίγουρη πως θα γλιτώσει, αλλά ήταν πολλά τα εμπόδια στην τελευταία τους αποστολή και είχαν και οι δύο κουραστεί. Το γεγονός ότι η Μύριαμ βρισκόταν πλέον στο Περθ, τους έκανε ακόμα πιο ανυπόμονους, αλλά και προσεκτικούς. Προσεκτικούς στο κάθε τους βήμα. Ανυπόμονους στην κάθε τους αναπνοή. Η δική τους ενωμένη αναπνοή βρισκόταν πλέον πολύ κοντά και -αν μπορούσαν- θα ήθελαν να πετάξουν απευθείας κοντά της. Αμέσως αν γινόταν, με τα δικά τους φτερά σαν άλλοι Ίκαροι να

πλάσουν μυθικά φτερά και να βρεθούν στην αγκαλιά της μονομιάς. Και να μη φύγουν ποτέ ξανά μακριά από το κοριτσάκι τους. Μέχρι την τελευταία τους στιγμή στη Γη να μείνουν εκεί, αγκαλιασμένοι. Να της προσφέρουν τα καυτά τους δάκρυα μετάνοιας με την ταπεινή ελπίδα πως κάποια στιγμή θα τους συγχωρέσει που δεν ήταν κοντά της, όπως πάντα θα ήθελαν.

Ο φαρμακοποιός ακουμπάει με φόρα τα φάρμακα της Αντέλ στον πάγκο και την ταρακουνάει αμέσως από τις σκέψεις της.

Τον ευχαριστεί στα κινέζικα, πληρώνει και βγαίνει από το φαρμακείο. Κίνηση. Δεν είναι μόνο η Νέα Υόρκη η πόλη που δεν κοιμάται ποτέ. Το ένωσε και η Αντέλ εκείνη τη στιγμή κοιτάζοντας γύρω της τον πολύβουο δρόμο, τα μηχανάκια και τους μασκοφορεμένους αγνώστους που περνάνε από μπροστά της. Έπρεπε να γυρίσει γρήγορα κοντά στον Νέστορα.

«Αντέλ;» Ο Γιάννης την περίμενε έξω από το φαρμακείο.

«Γιάννη; Δεν έφυγες;»

«Συγχώρεσέ με, δεν είμαι κανένας φρικαρισμένος που θα σε ακολουθεί μέσα στη νύχτα. Πρέπει άλλωστε κι εγώ να γυρίσω γρήγορα στη δουλειά. Αλλά ήθελα, αν δεν σε προσβάλλω, να σου δώσω το τηλέφωνό μου.» Της λέει

και κοιτάει ταπεινά την καρτούλα που της δίνει.

Θα μπορούσε όντως να έχει φρικόρει, μα η Αντέλ δεν είχε πρόβλημα. Τα είχε βάλει με πολύ χειρότερους, αλλά αυτό δεν ήταν το θέμα. Μπορεί να είχε γνωρίσει τον Γιάννη μόλις λίγα λεπτά πριν, μα δεν της είχε ξυπνήσει κανένα από τα «καμπανάκια» άμυνας, ώστε να επαναφέρει τις άμυνές της. Αντιθέτως, ένιωσε πολύ οικεία, γι' αυτό και του χαμογέλασε.

«Μην ανησυχείς. Σε ευχαριστώ!» Απαντάει και παίρνει την κάρτα. «Μακάρι να είχα να σου δώσω και τη δική μου, μα βγήκα πολύ βιαστικά και δεν κουβαλάω τίποτα μαζί μου.»

«Κανένα πρόβλημα. Ένας τζέντλεμαν δε ζητάει ποτέ τα στοιχεία μιας κυρίας. Δε με νοιάζει αν είσαι εδώ μόνη σου ή με παρέα, απλά ήθελα να ξέρεις πως κι εγώ μπορώ και θέλω να βοηθήσω το πατριωτάκι που γνώρισα τόσο μακριά, αν ποτέ το χρειαστεί.»

«Είσαι πολύ γλυκός και ευγενικός!» Του λέει και του δίνει πάλι το χέρι.

«Εισ το επανιδείν!» Της απαντάει και φεύγει.

Η Αντέλ τον βλέπει να απομακρύνεται και διαβάζει την κάρτα.

*Γιάννης Παπασπύρου. Τεχνικός Αρχιμηχανικός
Υπερατλαντικών πλοίων.*

Η πόρτα έτριξε πίσω της και εκείνη βλαστήμησε. Ο Νέστορας σάλεψε για λίγο, μα δεν ξύπνησε. Ήταν εξαντλημένος. Πέντε ημέρες συνεχούς πυρετού στα ύψη θα εξαντλούσαν τον οποιοδήποτε. Η Αντέλ προσπάθησε να διακρίνει μέσα στο σκοτάδι τις σκιές των επίπλων, για να ελιχθεί γύρω τους. Πήγε σχεδόν στα τυφλά μέχρι τη μικροσκοπική κουζίνα με τον έναν νεροχύτη, τη βρύση που έσταζε και το επιτοίχιο τραπέζι. Έκατσε σε ένα σκουριασμένο σκαμπό και έβγαλε μια αναπνοή ανακούφισης. Δεν της άρεσε να είναι μακριά από τον Νέστορα. Είχε αντιμετωπίσει πολλά στη ζωή της, από τα οποία τα περισσότερα ήταν μαζί του.

Σίγουρα μπορούσε να αντιμετωπίσει πολλά ακόμα, αλλά δεν ήθελε μακριά του. Ήταν η κινητήριος δύναμή της, τα φτερά που φορούσε σαν πηδαγε μάντρες μυστικών εργαστηρίων ή σαν μίλαγε με μεγιστάνες μαύρου χρήματος προσπαθώντας να εκμαιεύσει κάποια ζωτική πληροφορία, χωρίς να κινδυνεύσει η ζωή της. Σε μια κομμουνιστική, όμως, Κίνα -και εν μέσω μιας υγειονομικής κρίσης που κανείς δεν φαινόταν να μπορεί να ελέγξει-, τα πάντα μπορούσαν να συμβούν και μια

κινέζικη περίπολος στρατιωτών θα μπορούσε να την αρπάξει δίχως ερωτήσεις και να την πετάξει στα άδυτα της πιο αδυσώπητης φυλακής. Χωρίς να τον ξαναδεί, χωρίς να μπορεί να τον βοηθήσει στην κατάσταση που βρισκόταν τώρα.

Μια αλλοδαπή γυναίκα μόνη τη νύχτα φορτωμένη με φάρμακα, λοιπόν, έδινε από μόνη της στόχο. Ωστόσο, η σύντομη αποστολή της στο φαρμακείο της πόλης αποδείχτηκε κάτι πολύ πιο κερδοφόρο. Για μέρες σκεφτόταν τι θα έκαναν μόλις ο Νέστορας ένωθε καλύτερα και μπορούσε να σηκωθεί. Προς τα πού θα πήγαιναν; Θα ζητούσαν καταφύγιο σε ένα από τα ασφαλή σπίτια τους ή θα πήγαιναν απευθείας στον επόμενο τους στόχο; Η είδηση, όμως, για την άφιξη της Μύριαμ στην Αυστραλία, στο πλάι του παππού της, είχε κλειδώσει το μυαλό και την καρδιά της προς έναν μόνον προορισμό. Το Περθ. Και ήταν απολύτως σίγουρη πως και ο Νέστορας το ίδιο ακριβώς θα ήθελε, αφού μάθαινε τα νέα. Θα μπορούσε άραγε η καινούργια σύντομη γνωριμία της να τους εξασφαλίσει το πολυπόθητο μέσο, για να διασχίσουν τον ωκεανό που τους χώριζε, μέχρι να φτάσουν στον πολυτιμότερο θησαυρό τους; Θα ήταν ο Γιάννης η σανίδα σωτηρίας τους;

ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

«Γεια σου, κοριτσάκι μου!»

Μια φωνή ακούγεται. Η Μύριαμ ξαφνιάζεται και κάθεται με κομμένη την ανάσα μπροστά στην οθόνη. Νιώθει πως θα ήθελε να μπει μέσα της και να περάσει στην άλλη άκρη της γραμμής. Η Αντέλ εμφανίζεται στην οθόνη. Η Μύριαμ αμέσως νόμιζε πως κοίταξε σε καθρέφτη. Μια μεγαλύτερη εικόνα του εαυτού της πρόβαλε μπροστά της. «*Πιο όμορφη*», σκέφτηκε μονομιάς.

Το ίδιο κιόλας βράδυ η Αντέλ είχε επικοινωνήσει και πάλι με τον Γουόλτ, εξηγώντας πως το πιο πιθανό θα ήταν ότι δε θα μπορούσαν να βρεθούν κοντά τους. Του είχε περιγράψει τη γνωριμία της με τον μοναδικό ίσως Έλληνα που θα μπορούσε να συναντήσει σε εκείνο το καταραμένο μέρος και πως ίσως να τους προσέφερε και μια δίοδο διαφυγής. Το καλύτερο που θα μπορούσε να γίνει θα ήταν μια επικοινωνία ηλεκτρονική. Ο Γουόλτ είχε γίνει έξαλλος. Δε γινόταν η πρώτη επαφή με την κόρη της να πραγματοποιούνταν μέσα από τα χαζοκούτια. Της φώναζε. Η Αντέλ προσπάθησε να τον κάνει να καταλάβει πως η υγεία του Νέστορα είχε επιδεινωθεί και δεν ήταν για πολλά ταξίδια και συγκινήσεις. Αν έπρεπε να ρισκάρουν ένα πολυήμερο ταξίδι, θα έπρεπε σίγουρα αυτό να ήταν προς την

Ευρώπη, για να μπορούν να βρουν κατάλληλες εγκαταστάσεις υγείας. Αν δεν ήταν τα χαζοκούτια, θα μπορούσαν να μην είχαν ιδωθεί, ούτε μιλήσει και ποτέ. Αν κατάφερναν να γυρίσουν στην Ευρώπη, και ακόμα καλύτερα στην Ελλάδα, ίσως βρίσκονταν κάποια στιγμή εκεί, μετά την επιστροφή της μικρής. Ο Γουόλτ είχε παραδοθεί. Δεν ήθελε καν να της μιλάει.

«Κάνε ό,τι καταλαβαίνεις!» Της λέει αποκαρδιωμένος. «Θα ετοιμάσω τον υπολογιστή και πάρε, όποτε νομίζεις. Θα μιλήσω και στη μικρή.»

«Γουόλτ, είσαι θησαυρός! Πάντα ήσουν ο αγαπημένος μου!» Του απαντάει με τσαχπινιά και του κλέβει ένα λυπημένο χαμογελάκι.

«Αγάπη μου, μας λείπεις!» Συνεχίζει η φωνή της οθόνης.

«Πώς μπορείς να λες κάτι τέτοιο; Δε με ξέρεις καν. Δε σας ξέρω καν. Οπότε δεν μπορεί να μου λείπει κάποιος, που δε γνωρίζω.» Η Μύριαμ μετάνιωσε αμέσως γι' αυτό που είπε. Τσιμπήθηκε με τόση λύσσα που μετά είδε πως μελάνιασε. Οι λέξεις μπορούν να πληγώσουν άσχημα ακόμα και μέσω ίντερνετ.

«Δεν πειράζει, σε καταλαβαίνω. Έτσι θα ήμουν κι εγώ στη θέση σου. Μα πίστεψε στους ανθρώπους που έχεις γύρω σου. Είσαι τα πάντα για εμάς και είμαστε τα πάντα

για σένα. Όχι μόνο εμένα και τον Νέστορα. Όλους. Ακόμα κι αν δεν καταφέρεις να μας δεις, θα είμαστε πάντα εκεί. Άκουσέ με αυτή τη μοναδική φορά, σε παρακαλώ, κι ας είναι η τελευταία μου. Και μετά πράξε, όπως επιθυμείς. Δεν μπορώ να ζητήσω τίποτα από σένα και δε θα σταθώ εμπόδιο σε καμιά σου απόφαση, γιατί καταλαβαίνω...Και πάνω απ' όλα... Σε αγαπάω, Μύριαμ!» Κάνει μια παύση. «Αν υπήρχαν δεύτερες ευκαιρίες στη μητρότητα, θα μου έδινες;»

Η Μύριαμ ήθελε να της φωνάξει πνιγμένη στα δάκρυα ότι -ναι!- θα της έδινε και δεύτερη και Τρίτη κι όσες και να της ζητούσε. Αλλά για κάποιο κρυφό και σκοτεινό λόγο ο εγωισμός της, ο πληγωμένος εγωισμός της, υπερνίκησε. Η γροθιά της έσφιξε στο πλάι του κορμιού της και ένιωσε να καταπίνει όλα τα δάκρυα, που πάσχιζαν να βρουν διέξοδο μέσα από τα μάτια της.

«Αυτά που κουβαλάω μέσα μου, κοριτσάκι μου, με βαραίνουν πλέον τόσο πολύ, που έχω γονατίσει. Δεν κάνω πλέον σωστά τη δουλειά μου και κάθε αποστολή φοβάμαι πως θα είναι και η τελευταία μου. Μύριαμ, έγινα στη ζωή μου κάτι πολύ παραπάνω από αυτό που φοβόμουν. Μια μάνα εργασιομανής. Και όχι μόνο. Μια μάνα που πλέον ίσως να κυνηγάει το άπιαστο, το αέναο και το χωρίς λόγο. Οι δαίμονες είναι ακόμα εκεί έξω, ίσως πιο πολλοί από ποτέ. Το σχέδιό τους μοιάζει να κυλάει

ανεμπόδιστο σαν την επέλασή τους επάνω στις ψυχές και τον πλανήτη μας. Και, ω θεέ μου, έχασα τόσα πολλά, που δε γυρνάνε πίσω. Και να μη με συγχωρέσεις, δε θα σου δώσω φταίξιμο. Όπως σου είπα, θα σε αγαπάω μέχρι να κλείσω τα μάτια μου.» Της εξηγεί και συνεχίζει. «Μύριαμ νομίζω έχεις καταλάβει πως δε θα μπορέσουμε να έρθουμε. Δε γίνεται να μείνουμε στη Γιουχάν, μα ούτε και να περάσουμε στην Αυστραλία. Αυτή τη στιγμή που μιλάμε εκατομμύρια ζώα θανατώνονται στη βόρεια Ευρώπη, όχι για να γίνουν ένα απλό «δείπνο» ή παλτό, αλλά με την υπόνοια πως έχουν κολλήσει τον ιό. Και εμείς ξέρουμε πολύ καλά πως αυτό δεν είναι αλήθεια.»

«Και θα τα σώσεις όλα εσύ;»

«Μακάρι να μπορούσα! Αυτός είναι ο ένας λόγος. Μόνο στην Ευρώπη θα βρούμε σίγουρα τον τρόπο να γίνει καλύτερα ο πατέρας σου. Εκεί έχουμε όλες τις διασυνδέσεις μας και είμαστε περισσότερο ασφαλείς. Θα ρισκάρουμε πολύ την υγεία του κάνοντας αυτό το ταξίδι, μα πρέπει να γίνει και στοχεύουμε να φτάσουμε μέχρι Ελλάδα, αν όχι κάπου στην κεντρική Ευρώπη. Η αλήθεια είναι πως αυτή τη φορά η υγεία του πατέρα σου είναι πιο σημαντική από την επόμενη αποστολή μας. Γιατί αν δεν είναι εκείνος καλά, δεν είμαι ούτε εγώ. Και δεν κάνω ποτέ αποστολές χωρίς εκείνον. Όπως και δεν έκανα ποτέ.»

Η Αντέλ συνειδητοποιεί πως δεν έχει άλλο χρόνο. Ο Γιάννης της κάνει νόημα. Το πλοίο μπαίνει σε νερά που δε θα έχει σήμα. Της χαμογελάει λυπημένα και με δάκρυα να καίνε τα μάγουλα της καταφέρει να της ψελλίσει “Ντα σβιντάνια”, αγαπημένη μου. Να είσαι φρόνιμο κορίτσι, μικρή μου. Μην ακολουθήσεις τα βήματα της μαμάς σου, ε;» Της λέει κάπου στο μέσο ενός ωκεανού και η γραμμή κόβεται χωρίς καμιά προειδοποίηση αφήνοντας τη Μύριαμ να στέκεται κατακεραυνωμένη σε μια καλύβα στη μέση της αυστραλιανής ερήμου.

ΛΟΥΝΑ ΠΑΡΚ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Η Μύριαμ καθόταν στη βεράντα. Είχε πάλι αυτό το βλέμμα που πάσχιζε να βρει κάπου να γαντζωθεί, για να ξεχάσει. Ξαφνικά βγαίνει ο Ίωνας από το σπίτι.

«Μύριαμ, έλα. Πάμε!» Της λέει και της δίνει το χέρι.

«Τι έγινε πάλι;» Του απαντάει και σηκώνεται.

«Τίποτα. Απλά εμείς οι δύο θα πάμε για προμήθειες στην κοντινή πόλη. Ή ξεχασμένο χωριό. Δεν ξέρω. Πες το, όπως θέλεις. Πάμε να βρούμε το τζιπ του Γουόλτ.»

Κατεβαίνουν από τη βεράντα και πάνε πίσω από το σπίτι. Κάτω από έναν βρωμερό μουσαμά ξεσκεπάζουν ένα 4x4 Land Rover. Ακόμα ένα ενθύμιο της πατρίδας του Γουόλτ.

«Ουάου! Σε αυτό το καλυβάκι μπορείς να βρεις τα πάντα.»

«Ευτυχώς. Έλα, μπες.»

Ανεβαίνουν και φεύγουν μέσα σε ένα σύννεφο σκόνης.

«Γιατί επιλεχθήκαμε εμείς γι' αυτή την αποστολή;» Ρωτάει η Μύριαμ τον Ίωνα, καθώς απομακρύνονται.

«Μήπως θα ήθελες να μείνεις πίσω με τον Γουόλτ και τον Λίο να επισκευάσεις τον φράχτη;»

«Χμ, μάλλον έχεις δίκιο!» Λέει και το βλέμμα της χάνεται στον ατελείωτο ορίζοντα. Ακόμα ήταν στα ανοιχτά. Ακριβώς ο αντιπερισπασμός που χρειαζόταν.

«Μύριαμ, λυπάμαι που τα περνάς όλα αυτά. Καταλαβαίνω πόσο δύσκολο είναι. Ή μάλλον προσπαθώ. Άκουσα πριν που μίλαγες με την Αντέλ. Εγώ ξέρω, όμως, πως δεν είσαι το αδύναμο κοριτσάκι που προσπαθούν όλοι να προστατέψουν. Εγώ σε ξέρω, Μύριαμ. Θα παλέψεις για το καθετί. Ειδικά γι' αυτά που πιστεύεις. Αν ήταν απόφασή μου, θα στα είχα πει όλα και θα σε είχα με το μέρος μου πολύ νωρίτερα.»

Η Μύριαμ δεν τον κοιτάει.

«Να ξέρεις πως είμαι εδώ για σένα, όπως σου έχω υποσχεθεί με τον Λίο. Χωρίς μαλακίες και υποκρισίες. Να ξέρεις ότι είμαι εδώ για σένα, ακόμα και μόνος μου.» Συνεχίζει.

«Πώς Ίωνα; Δουλεύεις τόσο καιρό για τον Άντονι και ξέρεις πολλά. Εμείς γνωριζόμαστε τόσα χρόνια. Θα μπορούσες να με έχεις προειδοποιήσει, έστω για τα βασικά. Όχι να με ρίξετε στο μάτι του κυκλώνα.»

«Μύριαμ, μέχρι τη στιγμή που ήρθες Αγγλία δεν ήξερα ότι προστατεύαμε εσένα. Τότε μου μίλησε ο Άντονι. Μέχρι τότε απλά ήξερα ότι έπρεπε να είμαι έτοιμος ανά

πάσα στιγμή για την προστασία μιας πλούσιας κληρονομιάς. Ο Άντονι ήξερε το παρελθόν μας, γι' αυτό δεν μου τα είχε πει όλα. Ίσως για το καλύτερο. Το λάθος μου είναι πως δεν έπαυσα να σε βρω, όταν ήρθες στην Αγγλία. Γιατί αυτό το ήξερα. Το έμαθα από τον πατέρα μου. Μου έχεις λείψει, Μύριαμ...»

Η Μύριαμ μόνο τότε του έριξε ένα απελπισμένο βλέμμα.

Πλησίαζαν στην πόλη. Το κατάλαβαν, γιατί το αμάξι μπήκε σε έναν υποτυπώδη χωματόδρομο. Τα πάντα είχαν μια καψαλισμένη χροιά, μα ακόμα και τότε η φύση της Αυστραλίας δε σε άφηνε ασυγκίνητο. Πανύψηλα δέντρα ανάμεσα σε καμένα σπίτια. Μοναχικά καγκουρό να χοροπηδάνε σε έρημο τοπίο. *«Σκέψου πώς θα ήταν εδώ, προτού περάσει η απόκοσμη λαίλαπα»* σκεφτόταν η Μύριαμ, καθώς περνούσαν τα πρώτα σπίτια.

Σταματάνε στον κεντρικό δρόμο της πόλης. Πυροσβεστικές περνάνε σε περιπολία. Οι άνθρωποι είχαν ανακτήσει μια υποτυπώδη ρουτίνα. Έτσι έπρεπε. Δε γίνεται να κυλήσει η ζωή αλλιώς, ούτε να προχωρήσει προς κάτι καλύτερο. Σαν το μυθικό παραδεισένιο πουλί του Φοίνικα πρέπει να αναδυόμαστε συνεχώς από τις στάχτες μας. Κάποια στιγμή πρέπει, όμως, αυτό να σταματήσει. Κάποιος είχε πει κάποτε πως ειρήνη είναι απλά ο χρόνος μέχρι το επόμενο γέμισμα της σκανδάλης.

Ακόμα και αυτό δεν είναι κουραστικό; Δεν έχουν ακόμα κουραστεί οι άνθρωποι να πολεμούν τον ίδιο τους τον εαυτό; Γιατί αυτό κάνουν. Όταν τα βάζεις με τη φύση και τα πλάσματά της, τα βάζεις με τον εαυτό σου. Τόσο χαζοί είμαστε...

Η Μύριαμ κατεβαίνει από το τζιπ. Ο Ίωνας κατεβαίνει και έρχεται από τη μεριά της.

«Λοιπόν, νοικοκυρούλα μου;» Του λέει. «Μη μου πεις ότι ο Γουόλτ σου έδωσε και λίστα;»

Ο Ίωνας την αγκαλιάζει.

«Μύριαμ μου, λείπεις... Τώρα που ξέρω ποιος κινδυνεύει κάθε μέρα τρελαίνομαι και πιο πολύ. Για μένα δεν έχει αλλάξει τίποτα από την Ελλάδα», της ψιθυρίζει στο αφτί και τη φιλάει στον λαιμό.

Η Μύριαμ θυμήθηκε τότε που την είχε χώσει μέσα στο μπουφάν του. Εκεί ένιωθε απόλυτα προστατευμένη. Τίποτα δεν μπορούσε να τη διαπεράσει. Έτσι και τώρα. Ο Ίωνας δεν ήταν μόνο η καύλα και η εφηβική καφούρα της. Ήταν η σιγουριά της.

«Έλα. Πάμε.» Της χαμογελάει και την πιάνει από το χέρι.

Η μέρα -σχεδόν αφόρητα ζεστή ως συνήθως- κύλησε

όμορφα. Επισκέφτηκαν τα περισσότερα μαγαζιά της μικρής σκονισμένης πόλης και ψώνισαν κάθε είδους προμήθειες που χρειαζόταν ο Γουόλτ.

«Οκ, νομίζω πως το τζιπ δεν πρέπει να χωράει τίποτα άλλο. Στο τέλος δε θα χωράμε εμείς!» Είπε η Μύριαμ πετώντας και τα τελευταία πράγματα στις πίσω θέσεις. «Και τώρα;» Λέει στον Ίωνα σκουπίζοντας το μέτωπό της.

«Τώρα, αγάπη μου, θα πάμε να σε κεράσω κάτι, για να σε ευχαριστήσω για όλη τη σκληρή σου δουλειά», της είπε ερχόμενος προς το μέρος της και την οδήγησε προς το μαγαζί που θα πήγαιναν. Ένα μαγαζί που μάλλον φαινόταν για μπαρ. Η Μύριαμ ακολούθησε. Ήθελε κάτι δροσερό οπωσδήποτε. Μα και φαγητό. Ο Γουόλτ μάλλον το είχε παρακάνει με τα φρούτα. Πείναγε πολύ και το είπε στον Ίωνα. Έσκασαν και οι δύο στα γέλια και μπήκαν μέσα. Το μπαρ δεν ήταν πολύ γεμάτο, μα το βασικό ήταν πως ήταν δροσερό. Βρήκαν ένα απόμερο τραπέζι κι έκατσαν.

«Αχ, επιτέλους λίγη δροσιά!» Είπε η Μύριαμ. «Λοιπόν, περιμένω δροσερά ποτά και μπόλικο φαγητό, Ίωνά μου.»

Τα μάτια του Ίωνα σαν να έλαμψαν και την κοίταξε όλο χαμόγελο.

«Μην ανησυχείς, “βασιλίσσά” μου!» Της απάντησε πειραχτικά. «Θα σε φροντίσω όσο κανείς.»

«Οφ, σταμάτα κι εσύ με το “βασιλίσσά”! Αρκετά άσχημα με κάνει και νιώθω ο Γουόλτ κάθε φορά που το λέει.»

«Και το λέει συνέχεια, έτσι; Έχει κολλήσει και τον Αμπόρ.» Συνεχίζει να την πειράζει ο Ίωνας γελώντας. Μα στην πραγματικότητα δεν ήθελε να την πειράξει. Ήθελε να της πει, πόσο θα ήθελε να την αποκαλεί μόνο εκείνος “βασιλίσσα”. Μέσα του συλλογιζόταν, όμως, πώς θα αντιμετώπιζε τόσες πολλές μπερδεμένες καταστάσεις με πολλά χτυπήματα και ο ίδιος. Αν θα ήταν έτοιμος να ριχθεί σε μια άنيση παγκόσμια μάχη, που πλέον την είχε γνωρίσει καλά. Σκεφτόταν αν θα ήθελε άραγε να φύγουν απ’ όλα αυτά και να γυρίσουν πίσω στην Ελλάδα. Μαζί.

Τους διέκοψε η σερβιτόρα δίνοντάς τους τον κατάλογο. Ο Ίωνας τον παίρνει αφηρημένα και γυρνάει να την κοιτάξει, για να κάνει την παραγγελία τους. Μπορούσε κι αυτός να παραγγείλει ό,τι υπήρχε στο μενού από την πείνα.

«Λοιπόν, θα ξεκινήσουμε με δυο δροσερές μπύρες και...»

«Και τι άλλο Ίωνα;» Του απαντάει η σερβιτόρα.

Ο Ίωνας την κοιτάει και βλέπει αμέσως ένα γνωστό πρόσωπο.

«Κρίστι;»

«Ναι, ρε “μαλάκα”!» Λέει η γελαστή σερβιτόρα με τη χειρότερη ελληνική προφορά του κόσμου.

«Κρίστι! Τι κάνεις;» Ο Ίωνας σηκώνεται και την αγκαλιάζει εγκάρδια.

«Everything is fine, mate!»

«Απ’ όλα όσα σου έμαθα, αυτό μόνο σου έμεινε; Πω, πρέπει να είμαι ο χειρότερος δάσκαλος της Γης!» Της λέει και σκάνε και οι δύο στα γέλια. «Μύριαμ, να σου γνωρίσω την Κρίστι, παλιό φιλαράκι από εδώ!»

«Χαίρω πολύ!» Της απαντάει η Μύριαμ με κάθε τυπικότητα κι ένα σφιγμένο γέλιο. Μικρά τσιμπηματάκια ζήλιας την έζωσαν, καθώς τους άκουγε να μιλάνε για τις φωτιές και πώς επέζησαν όλοι -και πως ήταν φοβερά- και πώς τα πάνε τώρα και ένα σωρό άλλα που απλά δεν ήθελε να ακούσει μετά την ατμόσφαιρά που τόσο εύκολα τους χάλασε.

«Έλα, αράξτε να σας φέρω κάτι και μετά ίσως πω και κανένα τραγουδάκι. Ξεκινάω με μπυρίτσες, οκ;» Τους είπε όλο χαρά κοιτάζοντας μόνο τον Ίωνα κι έφυγε χωρίς να πάρει καν τα μενού.

«Ωραία η Αυστραλεζίτσα. Λέει και τραγουδάκια;»

«Έλα, μην είσαι έτσι. Η Κρίστι είναι το καλύτερο παιδί εδώ γύρω. Είναι χρόνια βίγκαν και μαχήτρια και αυτή.»

Η Μύριαμ δεν είπε τίποτα άλλο. Ένωσε πως δεν είχε δικαίωμα να ζηλεύει, γι' αυτό και προσπάθησε να καταπιεί τα συναισθήματά της. Πιο πολύ να τα αρνηθεί. Ήπιαν με ευχαρίστηση τις παγωμένες μπύρες και απόλαυσαν το πρωτόγνωρο για τη Μύριαμ αυστραλέζικο φαγητό. Τουλάχιστον δεν ήταν πάλι φρούτα.

«Αυτό θέλω να το αφιερώσω στα Ελληνάκια που κάθονται στο πιο μακρινό τραπέζι.» Ανακοίνωνε η Κρίστι από το μικρόφωνο, ενώ φόραγε την κιθάρα της. Ο Ίωνας σαν να το περίμενε. Η Μύριαμ ξαφνιάστηκε. Η κιθάρα της Κρίστι, όμως, μίλησε αμέσως στην καρδιά της. Η βραχνή φωνή της και οι στίχοι σε έβαζε να σκεφτείς. Ο Ίωνας σηκώθηκε.

«Έλα, ξέρεις ότι θα γίνει.»

«Οκ, δε με νοιάζει, γιατί έχουμε πει και οι δύο τόσο, που δε θα προσέξω πόσο χάλια χορεύεις.»

«Καλά, τα έχω ξανακούσει!» Της λέει και την αρπάζει στην αγκαλιά του.

Η Μύριαμ βρέθηκε αμέσως εκεί. Μέσα στο μαύρο του μπουφάν. Στη μοναχική παραλία που είχαν ανακαλύψει και περάσει το πρώτο τους βράδυ παγωμένοι από την

πρωινή καλοκαιρινή δροσιά. Ο Ίωνας δεν τη φίλησε. Μόνο τη μύριζε στον λαιμό, έχωνε το πρόσωπό του στα μαλλιά που έπεφταν ανάκατα στην πλάτη της. Η Μύριαμ ένιωθε την ανάσα του και καταλάβαινε την ανατριχίλα του. Ακριβώς όπως τότε κάτω από την μπλούζα του. Έβαλε αργά το χέρι της κάτω από την μπλούζα του, για να βεβαιωθεί πως είχε δίκιο. Ο Ίωνας την κοίταξε. Το τραγούδι της Κρίστι δε γινόταν να είναι πιο αργό. Τους είχε τρελάνει και τους δύο. Η Αυστραλέζα χαμογελούσε και είχε μόνο μάτια για το ζευγάρι που γινόταν ένα μπροστά της. Ήταν ακριβώς η έμπνευση και η ικανοποίηση που έφαχνε σαν έλεγε τα τραγούδια της ως καλλιτέχνης.

Ο ήλιος έδυε, όταν πια βγήκαν από την παμπ και μπήκαν στο τζιπ, για να γυρίσουν πίσω. Κανείς δεν μίλαγε, γιατί και οι δύο ήθελαν να είναι αλλού. Αλλού, όμως, μαζί. Σε εκείνη την παραλία. Μπήκαν και οι δύο αμίλητοι στο αυτοκίνητο απογοητευμένοι για τη βραδιά που έπρεπε να τελειώσει.

Η Μύριαμ έκλαιγε, μα δεν τον κοίταγε. Τα δάκρυά της πότιζαν το μάγουλό της σαν ρυάκι λάβας στη διψασμένη έρημο. Δεν μπορούσε να αρνηθεί και τα δικά της συναισθήματα πλέον, που μάλλον δεν είχαν φύγει ποτέ. Μα γινόταν μετά από τόσο καιρό και τόσες περιπέτειες να τα νιώθει ακόμα πιο δυνατά;

«Μύριαμ, να ξέρεις πως δεν αλλάζω με τίποτα το στραβωμένο κοριτσάκι με την φαρδιά φόρμα. Μα γιατί νομίζεις ότι είμαι σε άλλο ημισφαίριο αυτή τη στιγμή; Για τα χρήματα ή για την τιμή των όπλων; Οκ. Μπορεί λίγο για την τιμή των όπλων, μα σύνελθε επιτέλους!» Της φωνάζει και χτυπάει το τιμόνι αγανακτισμένος.

Έτρεχαν στην εθνική. Ένα μεγάλο φορτηγό φορτωμένο με ένα διαλυμένο λούνα παρκ, σαν άλλο από μηχανής τσίρκο, πήγαινε μάλλον στην επόμενη κωμόπολη. Να μαγέψει τα παιδιά με τα χαλασμένα φώτα και τα σκουριασμένα συγκρουόμενά του. Ακόμα και έτσι να τους δώσει λίγη ελπίδα πάλι, πως όλα κρύβουν λίγη μαγεία μέσα τους. Πως όλα μπορούν να ξαναγεννηθούν αρκεί να το πιστέψεις. Θυμήθηκε τα δικά της καλοκαίρια στα λούνα παρκ. Γυρνάει από την άλλη και το βλέμμα της χάνεται στην ξεραμένη έρημο. Δύο καγκουρό χοροπηδάνε πηγαίνοντας κάπου βιαστικά. Θυμήθηκε τα ελάφια που τάζε πίσω στην Ελλάδα. Τελικά τι να αξίζει πιο πολύ; Η χαρά που παίρνουμε από φαινομενικά αθώες μηχανές ή αυτές που παίρνουμε βοηθώντας και απολαμβάνοντας τη φύση; Ήξερε την απάντηση. Μα άξιζε η απορία.

Ένας άνδρας από τα παλιά ήρθε το ίδιο βράδυ στα

όνειρα της Μύριαμ. Ο πατέρας της. Ή τουλάχιστον αυτός που την είχε μεγαλώσει σαν πατέρα της τόσα χρόνια. Και την αγαπούσε. Μπαμπάς και κόρη. Κανείς άλλος. Η ταπεινή μορφή όμως που λάτρευε η Μύριαμ -και το αντίστροφο- έγινε άγρια και εκδικητική στα όνειρά της. Η Μύριαμ στριφογύρναγε ανήσυχη. Μετά από λίγο άρχισε να ξεφτίζει. Βρέθηκε σε ένα αέναο κυνηγητό με τη μορφή αυτή μέσα στα όνειρά της, που προσπαθούσε να την πιάσει. Μα μάταια. Στο τέλος κουράστηκε. Έπεσε σε μαύρο φαράγγι κλαίγοντας απαρηγόρητα. Μαύρες σκιές άρχισαν να την περικυκλώνουν και το κυνήγι συνεχίστηκε. Μόνο που τώρα την κυνηγούσαν ακατάπαυστα. Η αναπνοή της άρχιζε να γίνεται γρήγορη. Ο ιδρώτας της εμφανής. Μα εκείνη τη στιγμή κάτι φάνηκε πως θα την έσωζε. Φως και μασούλημα. Φως και μασούλημα. Γυρνάει πλευρό συγχυσμένη και πετάγεται.

«Ουφ, καλέ μου Μπερνάρντ. Σε ευχαριστώ!» Λέει η Μύριαμ τραβώντας τα απομεινάρια της κουρτίνας της.

Το μονίμως πεινασμένο κοάλα σταματάει ενοχλημένο και την κοιτάει με τα στρογγυλά μαύρα ματάκια του.

«Καλημέρα», του λέει και πάνει να συμμαζευτεί λίγο. Φοράει τα ρούχα της και πάνει τα μαλλιά της. Χρειαζόταν κάτι δυνατό, σκέφτεται και βγαίνει από το

δωμάτιο.

Είχε στο μυαλό της τη σκέψη πως ο Ίωνας την επηρεάζει ενδόμυχα πολύ περισσότερο. Μπορεί να είναι το αποκούμπι της τη συγκεκριμένη στιγμή που είναι ριγμένη σε έναν κόσμο τόσο καινούριο, διαφορετικό, συναρπαστικό και επικίνδυνο, μα ήταν και η ζωντανή θύμηση μιας άλλης ζωής που ένιωθε έτη φωτός μακριά. Και αισθανόταν άσχημα γι' αυτό. Δεν είχε καταλάβει ακόμα, αν ήθελε να γυρίσει πίσω σε αυτόν τον κόσμο ή ήθελε να εξερευνήσει αυτόν που ανοιγόταν μπροστά της. Ό,τι και να γινόταν, ο Ίωνας θα παρέμενε κομμάτι του; Θα μπορούσε ίσως να του ζητήσει κάτι τέτοιο; Προς το παρόν, της ορκιζόταν αιώνια πίστη. Και η Μύριαμ ήξερε πως είναι αλήθεια, όπως και οι πεταλουδίτσες στο στομάχι της, που φάνταζαν σαν να ξεπήδησαν ολοζώντανες από το παλιό της ημερολόγιο, εκεί κρυμμένο κάτω από την παλιά συρταριέρα του εφηβικού της δωματίου.

Δεν ήταν κανείς στο σπίτι. Φτιάχνει καφέ και με την κούπα στο χέρι βγαίνει στη βεράντα να ανιχνεύσει που έχουν πάει όλοι. Μετά τις πρώτες γουλιές όλοι ακόμα ήταν άφαντοι. Μόνο μερικά από τα ζώα έβλεπε τριγύρω. Κατάλαβε ότι λείπει ακόμα και το τζιπ. Ανησύχησε και θυμήθηκε το όνειρό της. Δε θα ήθελε με τίποτα να βγει έστω και λίγο αληθινό. Ξαφνικά περνάει από μπροστά

της ο Αμπόρ με μια μεγάλη τσουγκράνα στο χέρι και ξεφυσάει ανακουφισμένη. Τουλάχιστον ένα γνώριμο πρόσωπο.

«Καλημέρα, βασίλισσα.»

«Αμπόρ, καλημέρα. Σου έχω πει να με λες Μύριαμ. Πού είναι όλοι;»

«Γουόλτ μιλάει τηλέφωνο στάβλο. Άντρες δουλειές στην πόλη.»

«Εντάξει. Σε ευχαριστώ! Του λέει και κατεβαίνει σιγά-σιγά τα σκαλιά και κατευθύνεται προς τους στάβλους. Ήταν 7 το πρωί, μα ο ήλιος ήταν ήδη ψηλά και η ζέστη αντιληπτή.

«Καλημέρα, παππού», του λέει.

Ο Γουόλτ την κοιτάει και χαμογελάει.

«Με κάνετε και αισθάνομαι λίγο άσχημα. Νιώθω σαν να μη βοηθάω σε τίποτα. Τι ώρα πρέπει να ξυπνάω;» Συνεχίζει η Μύριαμ.

«Μην ανησυχείς, βασίλισσά μου. Και τα κοπρόσκυλα κοιμόντουσαν. Εγώ τους ξύπνησα και τους έστειλα σε δουλειές. Σας πιάνει όλους η αυστραλιανή ζέστη μου φαίνεται. Χαχα!»

«Δεν ήξερα αν έχεις πει καφέ. Να πάω να σου φτιάξω;»

«Όχι, δεν πειράζει!» Της απαντάει και πίνει λίγο από τον δικό της. «Μμ. Όπως τον πίνω κι εγώ. Δυνατό και σκέτο. Ευχαριστώ, Μύριαμ!» Της λέει για πρώτη φορά. Τα μάτια της χαμογέλασαν. «Μείνε εδώ να βοηθήσεις, μέχρι να γυρίσουν οι άλλοι.»

Και συνεχίζει. «Ξέρω ότι νιώθεις πως σε κυνηγούν θεοί και δαίμονες, μα πίστεψέ με μόνο οι δαίμονες σε κυνηγάνε. Όλους μας. Οι θεοί είναι μαζί σου. Πάντα ήταν. Οι γονείς που γνώρισες μέχρι τώρα είναι ακόμα μαζί σου και θα είναι. Το γεγονός ότι γνώριζαν πάντα την αλήθεια για σένα τους κάνει πολύ μεγάλους αγωνιστές.»

«Ο Αμπόρ μου είπε ότιμίλαγες στο τηλέφωνο.»

«Ναι. Μίλαγα με τον πιλότο από το Περθ. Απόψε επιστρέφετε.»

«Επιστρέφουμε; Για πού, Γουόλτ;» Τον ρωτάει γεμάτη αγωνία.

«Μα για Ελλάδα φυσικά, βασίλισσά μου. Τα έχω κανονίσει όλα. Αν δεν πάει ο Μώαμεθ στο βουνό... ξέρεις πώς καταλήγει η παροιμία. Με ευχαριστείς αργότερα!» Λέει χαμογελώντας και της κλείνει το μάτι.

Η Μύριαμ δεν ήξερε τι να σκεφτεί. Θα γυρνούσαν ξανά

στο μέρος που της είχε λείψει πιο πολύ απ' όλα. Εκεί θα είχε την ευκαιρία να δει και τους γονείς της. Ίσως, βέβαια, και τους πραγματικούς της γονείς.

ΣΟΝΑΤΑ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

Η Μύριαμ περπάταγε ανασκουμπωμένη δίπλα στη λίμνη. Μέτραγε τα βήματά της μέχρι τη βιβλιοθήκη. Κάπου-κάπου την προσπερνούσε και κάποιος που έκανε τζόκινγκ, μια κυρία που βολτάριζε σκεπτική με τον σκύλο της. Φτάνει στην είσοδο. Στο καφέ ακριβώς έξω από τη βιβλιοθήκη· με θέα τη λίμνη και τους ήχους από την βιαστική Ποσειδώνος, δυο-τρία ζευγαράκια αγκαλιασμένα σφιχτά προσπαθούσαν να ζεσταθούν με τη θέρμη των φιλιών τους, τις ανάσες, τις αγκαλιές, τα λιγοστά λόγια τους.

Είχε πλέον σουρουπώσει. Η Μύριαμ σπρώχνει τη βαριά τζαμένια πόρτα και μπαίνει στη βιβλιοθήκη. Δεν περίμενε ποτέ πως θα έχει ένα τέτοιο ραντεβού σε ένα από τα αγαπημένα της μέρη. Για λίγο, όμως, οι σκέψεις της διαλύονται. Σαν πεταλούδα της νύχτας στο μοναδικό φως του μονοπατιού, κάτι μαγικό την τράβηξε σε ένα από τα δωμάτια της βιβλιοθήκης. Υπνωτισμένη μπαίνει στον χώρο με το μεγάλο κοινόχρηστο πιάνο. Ένα παιδί έπαιζε εκεί. Δε θα ήταν πάνω από 20 ετών. Η αίθουσα άδεια από κόσμο, άδεια από καρέκλες. Σαν αφαιρετικό βουβό μονόπρακτο μουσικής. Ήταν, όμως, γεμάτη. Γεμάτη από το μόνο και καλύτερο κοινό που θα ήθελε ποτέ του. Τους γονείς του. Είδε την ομοιότητα. Ένωσε

την αγάπη. Καθόντουσαν δίπλα-δίπλα σε δυο θέσεις πιο πίσω και άκουγαν και αυτοί μαγεμένοι. Τα σώματά τους γυρτά ελαφρώς και κουρασμένα, αλλά τα μάτια περήφανα.

Η Μύριαμ κάθεται διακριτικά σε μια γωνίτσα και ακίνητη καρφώνει τα μάτια και τα αφτιά της επάνω στον πιανίστα και το μαγεμένο πιάνο του. Ένιωσε πως ενοχλούσε σε αυτή την ιδιωτική μικρή συναυλία, μα δεν μπορούσε και να αντισταθεί. Η μουσική κατέχει μια δύναμη που ίσως πλησιάζει εκείνη της αγάπης. Αν το σκεφτείς, ίσως η απαρχή της μουσικής να ήταν η αγάπη. Ίσως και αυτό το αγόρι να έπαιζε για την αγάπη του. Ίσως μικρός, για να έχει νιώσει τα σκιρτήματα και τους κατακρημνισμούς της αγάπης, μα σίγουρα όχι τόσο μικρός. Οι μελωδίες του ήταν θλιμμένες και απόκοσμες. Μα τόσο θελκτικές. Δεν αναγνώριζε κάποιο γνωστό κομμάτι. Δύσκολα θα μπορούσε άλλωστε. Δεν ήταν και τόσο καλή γνώστης της κλασσικής μουσικής. Μπορούσε, όμως, να τη συνεπάρει ένα κομμάτι που μίλαγε κατευθείαν στην καρδιά της. Και αυτή τη στιγμή οι νότες του χτύπαγαν κάθε χορδή της. Με κάθε νότα που χτύπαγε με πάθος χαμένος στις παρτιτούρες που αναπαρήγαγε από μνήμης χτύπαγε και μια διαφορετική νότα της Μύριαμ.

Ξεγλιστράει και συνεχίζει σαν Αλίκη την αναζήτηση που

θα την οδηγούσε στο πρόσωπο του ραντεβού της.

«Λίγο πιο κάτω δεσποινίς», σαν να διάβασε τη σκέψη της η βιβλιοθηκάριος, καθώς πέρναγε αθόρυβα μπροστά από το γραφείο πληροφοριών της βιβλιοθήκης. Η Μύριαμ γυρνάει ξαφνιασμένη και την κοιτάει, μα δεν απαντάει. Τα γόνατά της έχουν αρχίσει και τρεκλίζουν, χωρίς εκείνη να τους έχει δώσει τη σχετική εντολή. Ξεροκαταπίνει και πεισμώνει. Έπρεπε να γίνει αυτή η συνάντηση. Λίγο πιο κάτω αντικρίζει τον άντρα που έψαχνε. Τον πραγματικό πατέρα της. Η καρδιά της χτυπάει δυνατά. Τα βλέμματά τους συναντώνται και ο καθένας προσπαθεί να μετριάσει τα συναισθήματά του. Να τα κρύψει. Σαν παλαιστές που πέφτουν για πρώτη φορά στην αρένα και ζυγιάζουν τα πάντα. Ανώφελο. Ο άνδρας δακρύζει και αρχίζει να κλαίει. Η Μύριαμ παγώνει. Κάθεται στην αντικριστή του καρέκλα και περιμένει αμήχανα, κοιτώντας χαμηλά και παίζοντας με το λουράκι του παλτό της.

«Δεν ξέρω πώς να σε αποκαλέσω. Δεν είσαι ο πατέρας που γνώρισα, που τσακώθηκα χίλιες φορές και μόνοιασα άλλες τόσες. Βλέποντάς σε, όμως, ακόμα κι αν ήμουν στο τσακ να δειλιάσω και να μην εμφανιστώ ποτέ, ένιωσα τις αισθήσεις μου να έλκονται σαν ρινίσματα σιδήρου επάνω σου.» Και συνεχίζει. «Μας έχουν σχεδόν απαγορεύσει να αναπνέουμε, εσύ πώς κατάφερες να συναντηθούμε εδώ;»

Τον ρώτησε κοιτάζοντας γύρω την άδεια από σκέψεις ανθρώπων βιβλιοθήκη, που ήταν όμως γεμάτη με βιβλία. Οι νότες στο βάθος είχαν πλέον πάψει κι όλα ήταν παγερά. Όχι από το κρύο, μα από τη βουβαμάρα. Ήταν σχεδόν άδικο να αισθάνεσαι έτσι μια βιβλιοθήκη. Ένα χώρο που θα έπρεπε να σφύζει από ζωή σαν πολύβουο μελίσσι.

Ήθελε κι εκείνος να μιλήσει. Έπρεπε να μιλήσει. Μα πώς να περάσει εκατομμύρια κόκκους σκέψεων μέσα από τη μύτη μιας ανελέητης κλεψύδρας χρόνου, που δεν σταματάει ποτέ και για κανέναν;

«Ξέρεις, Μύριαμ...» Κατάφερε να ψελλίσει και η βιβλιοθηκάριος σήκωσε το βλέμμα της για ένα δευτερόλεπτο. «Παλαιότερα μια χούντα ήταν πολύ απλή. Υπήρχαν οι χαφιέδες και οι κυβερνητικοί. Υπήρχαν τρόποι να ξεφύγεις και από τους δυο. Θυμάμαι στα χωριά που ο μόνος τρόπος να παρακολουθούν τους κατοίκους ήταν ένα δωρεάν θαύμα της τότε τεχνολογίας. Ένα ξύλινο τηλέφωνο. Με μια γραμμή μονάχα που καλούσες τη γειτόνισσα, τον κτηνίατρο και τον πολισμένο. Αυτά.»

Η Μύριαμ κατάλαβε το χιούμορ του.

Ο πατέρας της συνεχίζει. «Τώρα υποτίθεται ότι ξέρουμε πολλά μα και τίποτα και οι κυβερνήσεις συνεχίζουν να μας εκμεταλλεύονται με την ίδια εφεύρεση. Μόνο που

τώρα την ταΐζουμε κι εμείς οικειοθελώς με ολάκερη τη ζωή μας, χωρίς να αντέχουμε βήμα μακριά της. Έτσι νιώθουμε μάλλον ότι έχουμε τον έλεγχο, μα δεν τον έχουμε τελικά καθόλου. Και τώρα, για να μας ελέγξουν και πάλι, την πότισαν με το πιο αρχέγονο συναίσθημα που κανένας ανθρωπάκος δε θέλει στην ταπεινή ζωούλα του. Τον φόβο. Σπείρε φόβο και θα θερίσεις ανθρωπάκια-στρατιωτάκια. Παλιά το πετύχανε αυτό με τον κομμουνισμό, μόνο που και αυτόν τον βαρέθηκε ο κόσμος. Τώρα, όμως;»

Η Μύριαμ κατάλαβε τώρα την οργή που έβραζε μέσα του. Την ίδια οργή με εκείνη. Ταυτίστηκε. Σαν να παραμέρισε λίγο και εκείνη όλα όσα ήθελε να μάθει για τον πατέρα της. Κυρίως γιατί έμεινε μακριά της όλα αυτά τα χρόνια. Ένα άλλο είδος οργής.

«Η μητέρα σου με χρειάζεται και γνωρίζεις πού είναι.»

«Περισσότερο απ' όσο σας χρειάζομαι εγώ;»

«Νομίζεις ότι μας χρειάζεσαι. Είμαστε κάτι καινούριο και συνάμα τόσο παλιό στη ζωή σου. Σαν δυο αναμνήσεις που ξεπήδησαν από μια παλιά, σκισμένη φωτογραφία. Έχεις όσους χρειάζεσαι και όσους θα χρειαστείς στο μέλλον. Γι' αυτό καλύτερα να μας αφήσεις εκεί, Μύριαμ. Μέσα στην ξεθωριασμένη φωτογραφία. Προχώρα, μικρή μου, και μην κοιτάξεις πίσω. Η νέα γενιά αγωνιστών που

είστε εσείς πρέπει να μάθει να μάχεται πιο έξυπνα από ό,τι εμείς. Εμείς είμαστε σαν παλιά τανκ ριγμένα σε χωματερή. Παρ' όλα αυτά, αγαπάμε μέχρι την τελευταία μας πνοή. Και αυτό πάει για σένα φυσικά και τον λόγο για τον οποίο ακόμα μαχόμαστε. Ακόμη κι αν κάθε μάχη αφήνει το σημάδι της επάνω μας.»

Η βιβλιοθηκάριος ξερόβηξε και η Μύριαμ γυρνάει εκνευρισμένη να την κοιτάξει. Ο πατέρας της σηκώνεται. Η ώρα τους είχε τελειώσει.

Φυσικά δεν έφυγαν μαζί, για να μην τους δούνε. Η Μύριαμ έσπρωξε και πάλι τη βαριά τζαμένια πόρτα από την οποία και μπήκε νωρίτερα. Το κρύο την συνέφερε απότομα και τυλίχτηκε αμέσως ξανά στο παλτό της. Μόνο που τώρα η καρδιά της ήταν μία, μα χτύπαγε πλέον σαν δύο.

Δεν μπορούσε και να μη σκέφτεται την τελευταία φράση που της ψιθύρισε ο πατέρας της στο αφτί, ενόσω την αγκάλιαζε σφιχτά, προτού χωρίσουν. «*Ντα Σβιντάνια, ντα σβιντάνια*». Μα τι τους έχει πιάσει πια όλους με τα ρώσικα; Θυμήθηκε την ίδια φράση που της είχε ψιθυρίσει και η μητέρα της, προτού κοπεί η τόσο σύντομη επικοινωνία τους.

Μερικά παγωμένα βήματα πιο κάτω κοντοστέκεται. Αναγνωρίζει τα φώτα. Έκλεισε την πόρτα του μαύρου

αυτοκινήτου που την περίμενε και ακουμπάει σκεπτική το κεφάλι της στο προσκέφαλο του συνοδηγού.

«Λοιπόν; Πώς πήγε;» Τη ρωτάει ο οδηγός.

«Ίωνα, δε νομίζω να τον ξαναδώ...» Του απαντάει η Μύριαμ χωρίς να τον κοιτάζει. Τα μάτια της ήταν κενά και καρφωμένα στο κλειστό καθρεφτάκι μπροστά της. «Αποχαιρέτησα μάλλον δυο γονείς την ίδια μέρα που τους γνώρισα...»

«Το ξέρω πως είναι σκληρό αυτό, μα θα δείξει. Έλα, πάμε να φύγουμε σιγά-σιγά.» Της λέει, ενώ ανάβει τη μηχανή, για να φύγουν. «Δεν είναι ακριβώς και η καλύτερη ώρα να βρισκόμαστε εδώ.»

«Γιατί; Δε στείλαμε μήνυμα; Δε γράψαμε χαρτάκι;» Του απαντάει ειρωνικά η Μύριαμ.

«Μύριαμ, ok. Καταλαβαίνω και συμφωνώ μαζί σου, αλλά ας μην μπλέκουμε σε περισσότερες περιπέτειες, απ' όσες μπορούμε να χειριστούμε. Ειδικά τώρα...» Λέει και της χαϊδεύει την κοιλιά.

«Ίωνα, έχουμε χούντα! Το καταλαβαίνεις;»

«Ναι, το ξέρω... Το θέμα είναι να το καταλάβει κι ο κόσμος. Να ξεσηκωθεί. Δεν μπορούμε να ξεκινήσουμε τέτοια επανάσταση μόνοι μας. Ακόμη μια επανάσταση,

δηλαδή.»

«Και πότε πιστεύεις θα γίνει αυτό;»

«Δεν ξέρω. Οι επαναστάσεις συνήθως ξεκινούν, όταν πλέον δεν υπάρχει άλλο περιθώριο ελιγμού. Όταν καταπατηθεί και το τελευταίο πολύτιμο αγαθό ενός απλού ανθρώπου.»

«Και ποιο είναι αυτό;»

«Δεν ξέρω... Παλιά ήταν η ελευθερία. Τώρα πλέον δε γνωρίζω...»

«Ο κόσμος πάντα χρειαζόταν έναν ήρωα, για να του ανοίξει τα μάτια, να του δείξει όλα όσα ήταν ακριβώς μπροστά του. Γιατί εθελotuφλούσε.»

«Μπορεί να είναι κι έτσι. Αλλά δεν ξέρεις τι παθαίνουν τις περισσότερες φορές οι ήρωες...»

«Ναι, ξέρω.»

«Το τίμημα είναι πολύ βαρύ, Μύριαμ. Και το αποτέλεσμα δε σου το εγγυάται κανείς. Δε θέλω να σε αφήσω να κάνεις κάτι τέτοιο.»

Ο Ίωνας πατάει το κουμπί του ραδιοφώνου. Μια φωνή τόσο παλιά μέσα από σύγχρονα ηχεία ακούστηκε.

«Στη γειτονιά μου την παλιά είχα ένα φίλο...»

«Μα πού το θυμήθηκαν τώρα αυτό;» Είπε η Μύριαμ σχεδόν τσαντισμένη.

«Έλα, τι σ' έπιασε; Αφού ξέρω ότι σου αρέσουν τέτοια παλιά τραγούδια.»

«Ακριβώς γι' αυτό! Μου τη δίνει που το ξαναπαίζουν αυτό το τραγούδι, γιατί λέει πολλά. Ποιος κακόμοιρος παραγωγός έχασε τη δουλειά του, για να το βάλει στην playlist;»

Το μοναχικό αμάξι είχε πάρει τον δρόμο για το σπίτι μέσα στη νύχτα.

«Τα καλά τραγούδια δυστυχώς γι' αυτό μένουν αθάνατα, Ίωνα. Γιατί επαναλαμβάνονται.»

«Δε θα περά-, δε θα περάσει, ο φασισμός»...

Ευχαριστίες

Στους γονείς μου, που μου έδειξαν εξαρχής τη μαγεία, αλλά και σημαντικότητα της φύσης και των βιβλίων.

Στον αδερφό μου, που υπομένει στωικά την κάθε τρελή ιδέα που συνεχώς του σερβίρω, ενώ επιτυχημένα κυνηγάει και ο ίδιος τις δικές του ανά τον κόσμο.

Στον σύζυγό μου, που 20 χρόνια τώρα είναι δίπλα μου σε κάθε τρελό μου βήμα με κάθε είδους ζωτική υποστήριξη.

Στη Ρία.

Στους φίλους, που κρυφοκοίταξαν μέσα στον κόσμο της Μύριαμ και με παρότρυναν να συνεχίσω.

Στους πολυτάλαντους και πολύπλευρους καλλιτέχνες των Γλαρόλυκων, της underdog ομάδας που, αν συνεχίσει έτσι, θα φτάσει πολύ ψηλά!

Και φυσικά στον γιο μου, τη ζωογόνο δύναμη που καθημερινά με πυροδοτεί να βγω έξω και να ευγνωμονώ, να χαίρομαι, αλλά και να αντιμετωπίζω τη ζωή χωρίς φόβο.

Η Ζηνοβία-Χριστίνα Λιάπη είναι η μητέρα ενός υπέροχα ατίθασου βίγκαν αγοριού, που μεγαλώνει με τον επίσης βίγκαν σύζυγό της.

Έχει εργαστεί και αποφοιτήσει από το Αμερικανικό Κολλέγιο Ελλάδος, έχει διδάξει Αγγλικά για

πάνω από 10 χρόνια, έχει ασχοληθεί με την καλλιτεχνική και πολιτιστική φωτογραφία και ήταν συνδημιουργός και αρχισυντάκτρια του οικολογικού και πολιτιστικού δικτύου prasinizo.gr.

Η περιστασιακή και εργασιακή συγγραφή τη συνόδευε καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής της. Στην «περιβόητη» καραντίνα, όμως, έπεσε με τα μούτρα στη συγγραφή αποφασίζοντας πως τα project της πρέπει πλέον να ολοκληρώνονται και να βλέπουν το φως της μέρας, προς πνευματική τέρψη και άλλων αναγνωστών πέραν της οικογένειάς της.

"Τα Όνειρα της Μύριαμ" είναι το πρώτο ολοκληρωμένο της έργο, το οποίο είχε την τύχη να δώσει στην εκδοτική -και υπερταλαντούχα- ομάδα των «Γλαρόλυκων», τα μέλη της οποίας

μοιράζονται όχι μόνο το πάθος της για γραπτές καλλιτεχνίες, αλλά και τη σημαντικότητα και σπουδαιότητα της Μητέρας Φύσης και όσων έχει εκείνη εν σοφία δημιουργήσει.

Όταν δεν είναι πάνω από το λάπτοπ προσπαθώντας να βάλει σε σειρά τις σκέψεις και τους ήρωες της, θα τη βρείτε στην κουζίνα ετοιμάζοντας κάθε λογής γλυκά και αλμυρά βίγκαν καλούδια, που πάντα πρώτο θα δοκιμάσει βέβαια το μικρό της βιγκανάκι, αλλά και η εκλεκτή της πελατεία, καθώς είναι η δημιουργός και σεφ της “Zenias Vegan Life”.

FB: Zenia's Vegan Life

IG: Zenia's Vegan Life

Γλαρόλυκοι

glarolykoi.net

Ζηνοβία-Χριστίνα Λιάπη

facebook.com/zinovia.liapi

Αλεξάνδρα Κατσινέλου

instagram.com/alexandra_katsinelou

medibang.com/u/alekaart

Άδεια χρήσης

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/

Η Μύριαμ, ξεκινώντας το ταξίδι της στα μονοπάτια του έρωτα και του ερωτισμού, θα μυηθεί σε έναν κόσμο που θα τη συγκλονίσει και θα τη συναρπάσει.

Έναν κόσμο που πάντα μέσα της αναζητούσε.

Μέσα από μία σειρά φαινομενικά τυχαίων γεγονότων, θα βρεθεί αντιμέτωπη με μία αλήθεια που ανατρέπει όλη της την πραγματικότητα και θα ανακαλύψει πώς συνδέεται η ίδια και όλοι οι άντρες της ζωής της με τη μεγαλύτερη συγκάλυψη ενός πολέμου που μαίνεται αιώνες φρενιασμένος ενάντια στη Μητέρα Φύση.

978-618-5775-20-9